

Bóng Tối
GIAM CÂM

CJ ROBERTS

Bóng Tối Giam Cầm

C. J. Roberts

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[BÓNG TỐI GIAM CẦM](#)

[GIỚI THIỆU](#)

[MỞ ĐẦU](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

GIỚI THIỆU

Caleb là một người đàn ông sống với mục tiêu duy nhất là báo thù. Bị một tên cướp khát quyền lực bắt cóc từ khi còn là một cậu bé và bị bán làm nô lệ, hắn không hề nghĩ đến gì khác ngoài trả thù. Trong suốt mười hai năm ròng, hắn đã thâm nhập vào thế giới của những nô lệ mua vui, tìm kiếm kẻ phải chịu trách nhiệm lớn nhất. Cuối cùng, kẻ gây ra cho hắn những đau khổ cũng lộ diện với một danh tính mới, nhưng bản chất thì vẫn như cũ. Nếu Caleb muốn tiếp cận đủ gần để ra tay, hắn sẽ phải trở thành điều mà hắn căm ghét nhất, phải bắt cóc một cô gái xinh đẹp và huấn luyện cô trở thành thứ mà hắn đã từng làm, một nô lệ.

Olivia Ruiz, 18 tuổi, vừa tỉnh dậy ở một nơi xa lạ. Bị bịt mắt và bị trói chặt, chỉ có giọng đàn ông điềm tĩnh chào đón cô. Tên hắn là Caleb, song cô lại bị buộc phải gọi hắn là Chủ Nhân. Olivia trẻ trung, xinh đẹp, ngây thơ và vô cùng ngang bướng. Niềm khao khát đen tối đối với khoái lạc của cô không thể bị che giấu hay chối từ, song, cô vẫn cố làm thế. Dù e sợ người đàn ông mạnh mẽ, tàn nhẫn và kiêu ngạo, kẻ đã bắt giữ cô làm tù nhân, điều giữ cho Olivia tỉnh táo trong bóng tối lại chính là sức hấp dẫn không mong muốn lôi kéo cô về phía hắn.

MỞ ĐẦU

Báo thù, Caleb tự nhắc nhở bản thân. Đó chính là mục đích của toàn bộ chuyện này. Báo thù, mười hai năm lập kế hoạch và chỉ còn vài tháng nữa là có thể bắt đầu thực hiện.

Trong vai trò một kẻ huấn luyện nô lệ, hắn đã đào tạo qua ít nhất là hai mươi cô gái. Một số thì tự nguyện, dâng hiến bản thân như một nô lệ mua vui để thoát khỏi cảnh nghèo túng, hi sinh tự do để đổi lại sự đảm bảo. Số khác là những đứa con gái của đám nông dân bần cùng, bị ép buộc phải đến tìm hắn nhằm làm nhẹ gánh cơm áo và đổi lấy món tiền hồi môn. Một số nữa là những bà vợ thứ tư hoặc thứ năm của các tộc trưởng và chủ ngân hàng, được chồng họ gửi đến để học cách thỏa mãn “khẩu vị” khác biệt của các đức lang quân. Nhưng đối với nô lệ đặc biệt này, người mà hắn để mắt tới từ phía bên kia con phố nhộn nhịp – cô ta thật khác biệt. Cô ta không tự nguyện, không bị ép buộc, cũng như không hề được gửi đến cho hắn. Cô ta là một đối tượng cần được khuất phục hoàn toàn.

Caleb đã cố thuyết phục Rafiq rằng hắn có thể huấn luyện bất kì loại con gái nào. Rằng họ tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần cho một nhiệm vụ nghiêm túc, tiềm tàng hiểm nguy như thế, nhưng Rafiq không hề bị lay chuyển. Bản thân ông ta cũng đã chờ một thời gian dài để hoàn thành công cuộc báo thù, và ông từ chối phó thác mọi chuyện cho sự may rủi. Cô gái được chọn phải là người thực sự đặc biệt. Cô ta phải là một món quà vô cùng giá trị, đến độ bản thân cô ta và người huấn luyện sẽ được mọi người biết đến.

Sau nhiều năm làm người học việc duy nhất của Muhammad Rafiq, danh tiếng của Caleb đã dần dần được gầy dựng, củng cố hình ảnh của hắn như một kẻ làm việc vô cùng hiệu quả và chuyên tâm mỗi khi được giao phó nhiệm vụ. Hắn chưa bao giờ thất bại. Và giờ, tất cả những tháng năm đó là dành cho giây phút này. Thời điểm đã đến để chứng minh giá trị của hắn với người đàn ông mà hắn mắc nợ mọi thứ, cũng như với chính bản thân hắn. Chỉ còn lại một chướng ngại vật duy nhất ngăn cách giữa hắn và trả thù. Bài kiểm tra cuối cùng về sự vô cảm của hắn - chủ tâm tước đoạt tự do của một người.

Hắn đã huấn luyện quá nhiều người đến độ chẳng còn nhớ nổi tên họ nữa. Hắn cũng có thể huấn luyện người này, vì Rafiq.

Kế hoạch rất đơn giản. Caleb sẽ quay về Mỹ tìm kiếm một ứng cử viên cho Flower Sale, cái mà người Ả Rập gọi là Zahra Bay'. Buổi đấu giá sẽ được tổ chức tại đất nước hắn được nhận nuôi, Pakistan, trong khoảng hơn bốn tháng nữa. Dám chắc hôm đó sẽ đầy rẫy các người đẹp đến từ những đất nước nam quyền điển hình, nơi mà việc tìm được những phụ nữ như thế chỉ bị hạn chế bởi tiền bạc và nhu cầu. Nhưng một cô gái đến từ một quốc gia thứ nhất – đó sẽ được xem như một thành công. Các cô gái ở châu Âu luôn được tìm kiếm rất nhiều, dù vậy, những cô gái Mỹ lại là báu vật của ngành thương mại lạc thú. Một nô lệ như thế sẽ làm vững chắc thêm chỗ đứng của Caleb, biến hắn thành một tay chơi thực thụ trong ngành này, đưa hắn tiến vào nhóm nòng cốt quyền lực nhất thế giới.

Mục tiêu của hắn là tìm được ai đó giống với những gì hắn quen thuộc, ai đó với vẻ đẹp sắc sảo, nghèo khó, gần như không có kinh nghiệm, và dễ dàng phục tùng. Một khi lựa chọn được đưa ra, Rafiq sẽ gửi đến bốn người nữa nhằm hỗ trợ Caleb lên đưa cô gái đó ra khỏi đất nước để đến Mexico.

Rafiq đã liên lạc với một đồng minh, người đã đồng ý cung cấp một nơi trú ẩn an toàn ở Madera trong suốt sáu tuần Caleb cần để giúp con tin của mình thích nghi dần. Một khi cô gái

đó đã phục tùng hoàn toàn, họ sẽ trải qua hành trình dài hai ngày đến Tuxtepec, rồi lên một chuyên cơ riêng. Cuối cùng, họ sẽ đáp ở Pakistan, nơi Rafiq sẽ hỗ trợ Caleb trong những tuần huấn luyện cuối cùng trước khi Zahra Bay' diễn ra.

Để như bốn, Caleb nghĩ. Dù trong một khắc, hẳn cảm thấy chuyện không hề như thế.

Caleb, từ vị trí thuận lợi ở chéo bên kia đường, liếc nhìn cô gái hẳn đã quan sát suốt ba mươi phút vừa qua. Tóc của cô ta đã được vén khỏi mặt, vẻ cau có nặng nề hiện ra trên khuôn miệng khi cô ta chăm chú nhìn xuống mặt đất dưới chân. Đôi khi, cô ta lại bồn chồn không yên, thể hiện rõ sự sốt ruột không cách nào che đậy được. Hẳn tự hỏi sao cô ta lại có vẻ lo lắng thế.

Caleb vừa ở đủ gần để nhìn thấy, vừa ở đủ xa để giấu mình, tất cả những gì người ta có thể thấy là một chiếc xe tối màu, kính đen kịt, nhưng không hề có gì đặc biệt. Hẳn cũng gần như vô hình như cái cách cô gái đang cố làm vậy.

Liệu cô ta có biết cuộc đời vốn dĩ của mình đang treo lơ lửng một cách bấp bênh không? Liệu cô ta có cảm nhận được ánh mắt đang dõi theo của hẳn không? Có phải cô ta có giác quan thứ sáu có thể phát hiện ra lũ quái vật hay không? Suy nghĩ đó khiến hẳn mỉm cười. Một phần trong hẳn tai quái hi vọng rằng cô ta thật sự có giác quan thứ sáu có thể nhìn thấy quái vật giữa ban ngày. Nhưng hẳn đã theo dõi cô ta nhiều tuần rồi; cô ta hoàn toàn không biết đến sự hiện diện của hẳn. Caleb thở dài nhẹ nhõm. Hẳn chính là con quái vật mà chẳng ai nghĩ sẽ tìm thấy giữa thanh thiên bạch nhật. Đó là một sai lầm phổ biến. Người ta thường tin rằng họ sẽ an toàn hơn dưới ánh sáng mặt trời, nghĩ rằng lũ quái vật chỉ ra ngoài vào buổi tối.

Nhưng sự an toàn – như ánh sáng – chỉ là lừa dối. Bên dưới nó, cả thế giới đều tràn ngập bóng tối. Caleb biết điều đó. Hẳn cũng biết cách duy nhất để thực sự được an toàn chính là chấp nhận bóng tối, bước vào đó với đôi mắt mở to, trở thành một phần của nó. Giữ cho kẻ thù gần bên mình. Và đó chính là điều Caleb làm. Hẳn giữ cho kẻ thù của mình thật gần, gần đến độ hẳn không còn phân biệt được nơi chúng kết thúc và nơi hẳn bắt đầu. Bởi chẳng có gì gọi là an toàn cả: bọn quái vật ẩn nấp ở khắp nơi.

Hẳn nhìn xuống đồng hồ đeo tay, sau đó nhìn lại chỗ cô gái. Xe buýt đến trễ. Với vẻ chán nản, cô gái ngồi phịch xuống đất với chiếc balô đặt trên đầu gối. Nếu đây là một trạm xe buýt thông thường thì sẽ có nhiều người đi vắn vơ phía sau cô ta, hoặc ngồi trên băng ghế, nhưng nó lại không phải vậy, thế nên hàng ngày Caleb có thể quan sát cô ta ngồi một mình dưới cùng một gốc cây gần con phố tập nập.

Gia đình của cô ta rất nghèo, một yếu tố quan trọng thứ hai sau vẻ xinh đẹp. Việc người nghèo biến mất sẽ dễ dàng hơn, kể cả ở đất Mỹ. Và đặc biệt là khi người bị mất tích đã đủ tuổi để bỏ nhà ra đi. Đó chính là lý do phổ biến nhất được các nhà chức trách đưa ra mỗi khi không thể tìm thấy một người. Chắc chắn là họ đã bỏ đi.

Cô gái không có dấu hiệu gì cho thấy là sẽ rời khỏi trạm xe buýt, mặc cho sự thật là chuyến xe của cô ta đã muộn những bốn năm phút rồi, và vì một nguyên do nào đó, Caleb thấy việc đó thật thú vị. Cô ta yêu trường học nhiều thế sao? Hay cực kì ghét ngôi nhà của mình? Nếu cô ta ghét gia đình mình, chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Có khi cô ta sẽ xem việc bị bắt cóc như một sự giải cứu. Hẳn gần như bật cười - phải rồi.

Hẳn quan sát cách ăn mặc kì quái, tầm thường của cô gái: quần bò rộng lưng thùng, áo khoác có mũ màu xám, tai nghe và balô. Đó là kiểu trang phục thường xuyên của cô ta, ít nhất là cho đến khi cô ta đến trường. Ở đó, cô ta thường sẽ thay ra thứ gì đó nữ tính hơn, thậm chí là khêu gợi. Nhưng vào cuối ngày, cô ta sẽ thay lại đồ cũ. Hẳn lại nghĩ về việc cô ta ghét gia đình mình. Cô ta ăn mặc như thế vì cuộc sống gia đình khắc khe hay bấp bênh? Hoặc để ngăn cản sự chú ý

không mong muốn từ một mối nguy ở nơi đang sống và từ trường học? Hắn không biết. Nhưng hắn muốn biết.

Có điều gì đó thú vị ở cô gái này khiến Caleb muốn đưa ra ngay kết luận rằng đây chính là cô gái hắn đang tìm kiếm, một người với khả năng thích nghi. Một người với sự khôn ngoan sẽ làm theo những gì được bảo khi đối diện với uy quyền, hoặc làm điều phải làm khi đối mặt với nguy hiểm. Một kẻ sống sót.

Phía bên kia đường, cô gái đang ngồi nghịch chiếc tai nghe. Đôi mắt bình thản nhìn chăm chăm xuống đất. Cô ta rất đẹp, thật sự rất đẹp. Hắn không muốn làm thế này với cô ta, nhưng hắn còn lựa chọn nào đây? Hắn đành chấp nhận sự thật rằng cô ta chính là phương tiện để đạt được mục đích cuối cùng. Nếu không phải cô ta thì cũng là người khác thôi, dù sao đi nữa sự khốn khổ của hắn cũng vẫn y như thế.

Hắn tiếp tục nhìn chăm chú cô gái, nô lệ tiềm năng của hắn, tự hỏi trong tâm trí cô ta sẽ thu hút mục tiêu bằng cách nào. Nghe đồn rằng trong số những người tham dự buổi đấu giá năm nay sẽ có mặt Vladek Rostrovich, một trong những người giàu nhất trên thế giới, và hắn nhiên cũng là một trong những kẻ nguy hiểm nhất. Đây chính là người mà nô lệ của hắn sẽ được “gửi tặng” cho đến khi Caleb hoàn thành việc tiếp cận và hủy hoại mọi thứ mà gã yêu quý. Sau đó là giết gã.

Dù vậy, Caleb vẫn tự hỏi, dù không phải lần đầu tiên, tại sao hắn lại bị hút về phía cô ta. Có lẽ là do đôi mắt. Kể cả từ khoảng cách xa thế này, hắn vẫn có thể nhìn thấy chúng đen láy, bí ẩn và phiến muộn thế nào. Chúng có vẻ già cỗi bao nhiêu.

Hắn lắc đầu, giữ sạch suy nghĩ của mình, khi nghe thấy tiếng động cơ ầm ầm và kêu rít của xe buýt chở học sinh từ phía cuối con đường. Hắn quan sát thật kỹ khi gương mặt của cô gái giãn ra vì nhẹ nhõm. Có vẻ như không chỉ vì xe buýt đã đến, mà còn là vì sự giải thoát, có lẽ thậm chí là tự do nữa. Cuối cùng, chiếc xe buýt dừng lại, ngay sau khi mặt trời lên đến đỉnh cao nhất. Cô gái liếc nhìn lên với một cái cau mày, nhưng vẫn còn nấn ná lại, để cho ánh sáng phủ lên gương mặt trước khi biến mất lên xe.

Một tuần sau, Caleb ngồi ở vị trí thường lệ, chờ đợi cô gái. Xe buýt đã đến và đi, nhưng cô gái vẫn chưa đến, vậy nên hắn nghĩ mình sẽ chờ xem liệu cô ta có xuất hiện hay không.

Hắn đã chuẩn bị rời đi khi trông thấy cô gái vòng qua góc đường, chạy trốn về phía trạm xe buýt. Lúc đến nơi, cô ta gần như hụt hơi và hốt hoảng. Quả là một tạo vật giàu cảm xúc. Một lần nữa, hắn tự hỏi tại sao cô ta lại tuyệt vọng muốn đến trường tới vậy.

Caleb nhìn cô gái qua cửa kính xe. Hiện tại, cô ta đang đi đi lại lại, có lẽ là vì nhận ra mình đã trễ chuyến xe. Dường như thật bất công khi chỉ mới tuần trước thôi, cô gái đã phải chờ xe gần một giờ đồng hồ, nhưng tuần này thì tài xế lại không hề chờ đợi. Không có cô gái, miễn đừng lại. Hắn tự hỏi liệu cô ta có sẽ chờ thêm một giờ đồng hồ nữa không, chỉ để chắc rằng không còn hi vọng nào nữa. Hắn lắc đầu. Những hành động như thế chỉ để lộ ra bản chất tuyệt vọng mà thôi. Hắn vừa hi vọng cô ta sẽ chờ cũng vừa hi vọng cô ta không chờ.

Nhưng suy nghĩ đứt đoạn khiến hắn khựng lại. Lẽ ra hắn không nên hi vọng gì hết. Hắn còn có nhiệm vụ, những vấn đề của riêng hắn. Rõ ràng. Đơn giản. Dứt khoát. Đạo đức không có chỗ trong việc báo thù.

Đạo đức là dành cho những người thấp kém, và hắn thì còn lâu mới thấp kém như thế. Caleb không hề tin vào sự tồn tại của bất kì đấng tối cao nào hay vào thế giới bên kia, mặc cho hắn

biết rất nhiều về tôn giáo vì đã lớn lên ở vùng Trung Đông. Nhưng nếu có thể giới bên kia thật, nơi con người gặt quả mà họ đã gieo nhân, vậy thì hẳn đã bị nguyên rửa sẵn rồi. Hẳn sẽ vui vẻ xuống địa ngục – sau khi Vladék đã chết.

Thêm nữa, nếu Chúa hay các vị thần có thật, thì chẳng ai trong số họ biết Caleb có vui vẻ hay không, hoặc nói theo cách khác là họ có thêm quan tâm gì đến hẳn lúc cần cả. Chẳng có ai để tâm tới hẳn, không một ai ngoại trừ Rafiq. Và trong khi cõi âm đầy rẫy sự trừng phạt còn ở cách xa hẳn, Caleb cần bảo đảm rằng Vladék Rostrovich sẽ phải trả giá cho những tội lỗi của gã ngay trên thế gian này.

Hai mươi phút sau, cô gái bắt đầu khóc, ngay trên vỉa hè, ngay trước mặt hẳn. Caleb không thể quay đi. Nước mắt luôn là một thứ bí ẩn đối với hẳn. Hẳn thích nhìn thấy chúng, nếm vị của chúng. Thật lòng mà nói, chúng khiến hẳn cương cứng. Hẳn từng ghê tởm phản xạ có điều kiện đó, nhưng hiện tại hẳn đã thôi không miễn cưỡng bản thân nữa. Những hưởng ứng, phản xạ này giờ đã là một phần của hẳn, dù tốt hay xấu. Hầu như toàn xấu thôi, hẳn thừa nhận với một nụ cười và điều chỉnh nơi cương cứng của mình.

Có gì ở hành động thể hiện cảm xúc đã ăn sâu vào ruột gan hẳn không chịu buông vậy? Dục vọng nguyên thủy tràn qua cơ thể hẳn như một cơn đau dữ dội, mang theo cùng với nó khao khát mạnh mẽ là được sở hữu cô ta, được quyền nắm giữ nước mắt của cô ta. Mỗi ngày trôi qua, hẳn lại nghĩ về cô ta như một nô lệ nhiều hơn là một câu đố. Dẫu cho cô ta vẫn giữ nguyên vẻ bí ẩn đầy thu hút, cất giấu trong đôi mắt lúc nào cũng nhìn xuống.

Tâm trí hẳn chợt lóe lên hình ảnh gương mặt ngây thơ ngọt ngào thấm đẫm nước mắt của cô ta khi hẳn giữ cô ta nằm trên đầu gối mình. Hẳn gần như có thể cảm nhận được cặp mông trần của cô ta dưới bàn tay mình, sức nặng chắc chắn của cô ta ấn lên phần cương cứng của hẳn khi hẳn đét mông cô ta.

Mộng tưởng nhanh chóng chấm dứt.

Thình lình, một chiếc xe đậu lại ngay phía trước cô gái. Khỉ thật. Hẳn chán nản rên rỉ khi cố xua đi những hình ảnh vừa rồi. Thật không thể tin nổi chuyện này lại xảy ra. Có một tên khốn nào đó đang cố hót tay trên con mồi của hẳn.

Hẳn quan sát khi cô gái lắc lắc đầu, từ chối lời mời lên xe của tên tài xế. Có vẻ như gã kia không biết lắng nghe thì phải. Cô ta bắt đầu rời khỏi trạm xe buýt, nhưng gã vẫn tiếp tục lái xe theo sau.

Chỉ còn một cách thôi.

Caleb xuống xe ở góc đường, gần như chắc chắn rằng cô gái không hề chú ý xe của hẳn đã đỗ ở đó bao lâu. Trong một khoảnh khắc, cô ta dường như quá kinh hãi để chú ý đến bất cứ thứ gì khác ngoài con đường lát đá ở phía trước đôi mắt luôn nhìn xuống của mình. Cô ta đang đi rất nhanh, balô nằm đằng trước như một chiếc khiên chắn. Hẳn băng qua đường và chậm chậm tiến về phía cô gái. Hẳn hồ hững quan sát cảnh tượng kia, trong khi di chuyển trực tiếp đến trước mặt cô ta, đường đi sẽ đưa họ đâm thẳng vào nhau.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh và bất ngờ. Trước khi hẳn kịp thực hiện một kế hoạch đơn giản nhằm loại bỏ mối đe dọa bên ngoài kia, thì cô ta thình lình nhào thẳng vào vòng tay hẳn, chiếc balô rơi đánh thịch trên nền xi măng. Hẳn nhìn vào chiếc xe nọ, vào chiếc bóng và hình dáng vô định của gã đàn ông. Một kẻ đi săn nữa.

“Ôi chúa ơi”, cô ta thì thầm trên làn áo sơ mi của hẳn. “Làm ơn cứ diễn theo được chứ?” Đôi tay cô ta ghì siết quanh khung sườn của hẳn, giọng nói là một lời van lơn điên cuồng.

Caleb sững sờ trong giây lát. Quả là một chuyển biến bất ngờ. Liệu hẳn có phải là anh hùng

trong hoàn cảnh này không? Hắn gần như mỉm cười.

“Tôi thấy già rồi,” hắn nói, bắt gặp ánh nhìn của gã thợ săn kia. Tên đàn độn, gã vẫn ngồi ở đó, trông vô cùng bối rối. Caleb vòng tay quanh người cô gái như thể đã quen biết cô ta. Có lẽ theo một cách nào đó thì là thế thật. Trong một cơn bốc đồng nghịch ngợm, hắn lướt tay dọc xuống hai bên người cô ta. Cô gái cứng người lại, hơi thở tắt nghẹn trong cổ họng.

Chiếc xe nọ cùng cuộc tranh tài cuối cùng cũng biến mất cùng với khói và tiếng bánh xe rì rít. Không còn cần đến sự bảo vệ của hắn nữa, đôi tay của cô gái nhanh chóng thả hắn ra.

“Tôi xin lỗi”, cô ta vội vàng nói, “nhưng người đàn ông đó không chịu để tôi yên”. Giọng cô ta nghe có vẻ nhẹ nhõm nhưng vẫn còn run run bởi sự kiện vừa rồi.

Caleb nhìn vào mắt cô ta, lần này thật gần. Chúng vẫn đen nhánh, cuốn hút và ảm đạm hết như hắn luôn tưởng tượng. Hắn nhận ra bản thân rất muốn bắt lấy cô ta ngay lập tức, đem cô ta đến một chỗ bí mật nào đó, nơi hắn có thể khám phá ra độ sâu của đôi mắt kia, mở ra toàn bộ bí ẩn mà chúng nắm giữ. Nhưng không phải lúc này, giờ không phải nơi cũng không phải lúc.

“Đây là L.A; nơi của hiểm nguy, cám dỗ và những ngôi sao điện ảnh. Không phải đó là điều được khi dưới bảng hiệu Hollywood sao?” hắn nói, cố gắng khiến cho tâm trạng tươi sáng hơn.

Vội vẻ bối rối, cô gái lắc lắc đầu. Cô ta rõ là chưa sẵn sàng cho mấy câu bông đùa. Nhưng lúc cúi xuống nhặt balô lên, cô ta bỗng lên tiếng, “Ừm... thật ra, tôi nghĩ nó ... ‘Thật là L.A’. Nhưng nó không nằm dưới bảng hiệu Hollywood. Chẳng có gì dưới bảng hiệu Hollywood cả.”

Caleb kiềm lại một nụ cười ngoác miệng. Cô ta không cố thể hiện mình vui tính. Thật ra thì giống như cô ta đang cố nói gì đó dễ chịu hơn. “Tôi có nên gọi cảnh sát không?” hắn nói vội vẻ quan tâm giả vờ.

Giờ khi đã cảm thấy an toàn hơn, cô gái bắt đầu thật sự chú ý đến hắn, một khoảnh khắc không may, nhưng lại hoàn toàn không thể tránh khỏi. “Ừm...” đôi mắt cô ta đảo qua lại liên tục từ mắt hắn, nấn ná lại hơi lâu trên miệng hắn trước khi nhìn xuống đôi chân mang giày đế mềm của mình. “Tôi không nghĩ việc đó cần thiết. Dù sao họ cũng chẳng làm gì đâu, mấy tên dị hợm như thế đầy rẫy ở đây. Thêm nữa,” cô ta bẽn lẽn nói tiếp, “Tôi còn không nhớ biển số của gã đó nữa.”

Cô ta lại nhìn hắn, đôi mắt lang thang khắp gương mặt hắn trước khi căn môi dưới và nhìn xuống đất. Caleb cố giữ vẻ quan tâm trên mặt mình, trong khi tất cả những gì hắn thật sự muốn làm là mỉm cười. Vậy là, hắn nghĩ, cô gái thấy hắn rất hấp dẫn.

Hắn cho rằng hầu hết mọi phụ nữ đều thấy thế, kể cả khi sau đó, hoặc khi đã quá muộn, họ mới nhận ra sự thu hút đó thực sự có ý nghĩa gì. Dù vậy, những phản ứng ngô nghê, gần như quá ngây thơ này luôn khiến hắn thích thú. Hắn quan sát cô ta, cô gái này, lựa chọn nhìn chăm chăm xuống đất trong khi hết chuyển từ chân này sang chân khác.

Trong lúc đứng đó, vội vẻ hạnh phúc vô vàn, cô ta không hề biết rằng hành động bẽn lẽn, ngoan ngoãn phục tùng của mình đã định đoạt cho số phận sau này, Caleb rất muốn hôn cô ta.

Hắn phải thoát khỏi tình thế này mới được.

“Chắc cô nói đúng,” hắn thở dài, thoáng nở nụ cười cảm thông, “cảnh sát sẽ chẳng làm được gì cả.”

Cô ta khẽ gật đầu, vẫn tiếp tục chuyển từ chân này sang chân kia một cách bồn chồn, thậm chí lúc này là e thẹn nữa. “Này, anh có thể...”

“Tôi đoán mình nên...” Lần này, hắn cho phép nụ cười hiện ra trên mặt mình.

“Xin lỗi, anh nói trước đi,” cô ta thì thầm với gương mặt đỏ bừng vô cùng xinh đẹp. Hình

tượng một cô gái đáng yêu, bên lên của cô ta thật khiến người ta say đắm. Như thể có một tấm biển treo trên cổ cô ta viết rằng ‘Em hứa sẽ làm mọi điều mà anh bảo’ vậy.

Hắn thật sự nên đi thôi. Ngay bây giờ. Ồ, nhưng chuyện này thực sự vui quá. Hắn nhìn từ đầu này sang đầu kia của con đường. Người ta sẽ sớm đến đây, nhưng vẫn chưa mà.

“Không, làm ơn, cô đang định nói gì?” Hắn chăm chú nhìn vào mái tóc đen nhánh của cô gái khi cô ta không ngừng nghịch nghịch nó giữa những ngón tay. Nó rất dài, dọn sóng và ôm lấy gương mặt cô ta. Phần đuôi tóc xoắn lại bên trên khuôn ngực. Một khuôn ngực sẽ vừa khít với lòng bàn tay hắn. Caleb đặt dấu chấm hết cho dòng suy nghĩ kia trước khi cơ thể hắn kịp đưa ra bất kì phản ứng nào.

Cô ta nhìn lên hắn. Mặt trời tỏa sáng trên gương mặt, cô gái nheo mắt khi nhìn vào mắt hắn. “Ồ...ừm...tôi biết thể này là hơi kì cục, nếu tính đến chuyện vừa xảy ra...nhưng, tôi đã lỡ chuyển xe của mình và”, với vẻ bối rối, cô ta cố nói hết câu trong vội vàng, “Anh có vẻ là một người tốt. Ý tôi là, hạn chót bài luận của tôi là hôm nay, và tôi đoán mình đang tự hỏi...Anh có thể cho tôi đi nhờ đến trường được không?”

Nụ cười của hắn không có gì gọi là bất chính. Còn nụ cười của cô ta thì tươi đến độ hắn có thể nhìn thấy hết hàm răng trắng tinh xinh xắn. “Trường à? Cô bao nhiêu tuổi rồi?” gương mặt cô ta ửng lên sắc hồng sậm.

“Mười tám! Tôi là học sinh năm cuối, anh biết đấy, hè này là tốt nghiệp rồi.” cô ta mỉm cười với hắn. Mặt trời vẫn chiếu rọi trên gương mặt và cô ta lại nheo mắt mỗi khi nhìn hắn. “Sao thế?”

“Không có gì,” hắn nói dối, lợi dụng sự ngờ nghệch trẻ dại của cô ta, “chỉ là trông cô lớn hơn tuổi thật thôi.” Một nụ cười tươi hơn nữa xuất hiện – thêm nhiều chiếc răng trắng xinh xắn nữa hiện ra.

Đến lúc kết thúc chuyện này rồi.

“Nghe này, tôi rất muốn cho cô đi nhờ, nhưng tôi sắp hẹn gặp bạn mình ở đầu phố kia thôi. Chúng tôi thường dùng chung xe, và đã đến lượt cô ấy đương đầu với giao thông ở đại lộ 405 rồi.” Hắn kiểm tra đồng hồ. “Và, tôi đã bị muộn.” Bên trong lòng, hắn cảm nhận được một cơn sóng thỏa mãn trào dâng khi vẻ mặt của cô xịu xuống. Trước từ không, và trước từ cô ấy. Không đạt được điều mình muốn luôn là bài học đầu tiên.

“Vâng, không, chắc vậy rồi – tôi hiểu mà.” Cô ta lấy lại vẻ bình tĩnh, nhưng vẫn đỏ mặt. Với một cái nhún vai thản nhiên, ánh mắt cô ta rời khỏi hắn. “Tôi sẽ nói mẹ đưa tôi đi vậy. Không có gì to tát cả.” Trước khi hắn kịp đưa ra lời chia buồn nào khác, cô ta đã bước vòng qua hắn và đeo tai nghe lên. “Cảm ơn vì đã giúp tôi đuổi gã kia. Hẹn gặp lại anh.”

Lúc cô ta vội vã bỏ đi, hắn thoáng nghe thấy tiếng nhạc phát ta từ tai nghe của cô ta. Caleb tự hỏi liệu nó có đủ lớn để nhấn chìm sự lúng túng của cô ta hay không.

“Hẹn gặp lại cô,” hắn thầm thì.

Caleb chờ cho đến khi cô gái đi vòng qua góc đường trước khi bước trở lại xe, hắn ngồi vào sau tay lái trong lúc mớ điện thoại lên. Mọi sắp xếp dành cho món hàng sắp đến của hắn cần phải được hoàn thành.

1

Tôi tỉnh dậy với một cơn đau đầu tồi tệ và cùng lúc chú ý đến hai điều: xung quanh tối đen và tôi không ở một mình. Chúng tôi đang di chuyển sao? Tầm nhìn mờ ảo, hai mắt tôi đảo tròn, gần như là theo bản năng, để lấy lại thăng bằng, nhận ra có gì đó quen quen. Tôi đang ở trong một chiếc xe tải, cả người nằm sõng xoài trên sàn xe.

Hoảng hốt, tôi thử nhúc nhích toàn bộ cơ thể, chỉ để nhận ra mọi chuyển động của mình đều vô cùng chậm chạp và vô ích. Hai tay tôi bị trói ngược ra sau lưng, còn hai chân thì tự do nhưng lại nặng trịch.

Một lần nữa, tôi cố điều chỉnh hai mắt trong bóng tối. Cả hai cửa sổ phía sau đều ốp kính đen kịt, nhưng kể cả trong bóng đêm u ám, tôi vẫn có thể nhận rõ bốn hình dáng riêng biệt. Giọng nói của họ cho tôi biết họ là đàn ông. Họ trò chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ tôi không hiểu được. Lắng nghe thật kĩ thì đó là một tràng diễn thuyết nhanh, lối nói ngắn gọn và rõ ràng. Có chút trầm đục, vô cùng xa lạ... có lẽ là giọng Trung Đông chăng. Có quan trọng không? Não bộ của tôi nói là có, đó chính là manh mối kia mà. Nhưng rồi niềm an ủi nhỏ nhoi đó cũng trôi tuột đi mất. Thấy trước núi băng trôi cũng đâu ngăn được tàu Titanic chìm xuống.

Phản ứng bản năng đầu tiên của tôi đó là thét lên. Đó là điều bạn sẽ làm khi nhận ra cơn ác mộng tồi tệ nhất của mình đang diễn ra trước mắt. Nhưng tôi đã kịp siết chặt quai hàm lại trước thôi thúc đó. Tôi có thật sự muốn cho họ biết là tôi đã tỉnh rồi không? Không hề.

Tôi không phải đứa ngốc bẩm sinh. Tôi đã xem qua đủ phim, đọc qua đủ sách và sống ở một nơi kinh tởm đủ lâu để hiểu rằng, thu hút sự chú ý về mình là việc ngu xuẩn nhất tôi có thể làm – trong hầu như mọi hoàn cảnh. Một giọng nói trong đầu tôi lên tiếng chế nhạo, “Vậy thì làm thế quái nào cô lại ở đây hả?” Tôi nhẩn mặt.

Đây chính là điều tồi tệ nhất trong số tất cả những nỗi sợ của tôi, bị lôi lên xe tải của một tên khốn bệnh hoạn nào đó, bị cưỡng hiếp, bị bỏ lại đến chết. Kể từ ngày đầu tiên tôi nhận ra cơ thể mình đang thay đổi, đã có không thiếu những kẻ hư hỏng trên phố nói với tôi chính xác những điều bọn chúng muốn làm với tôi, với toàn bộ con người tôi. Tôi đã rất cẩn thận. Tôi đã luôn tuân theo các quy tắc để trở nên vô hình. Luôn cúi gầm mặt, bước đi thật nhanh và ăn mặc bình thường. Ấy vậy mà, cơn ác mộng kia vẫn tìm thấy tôi. Một lần nữa. Tôi gần như có thể nghe thấy tiếng của mẹ trong đầu, hỏi rằng tôi đã làm gì.

Bọn họ có đến bốn người. Nước mắt tôi dâng lên ầng ậc và một tiếng thút thít thoát khỏi lồng ngực. Tôi không ngăn được.

Thình lình, cuộc trò chuyện quanh tôi dừng lại. Tuy vậy, tôi vẫn cố hết sức không gây ra bất kì tiếng động hay chuyển động nào, hai buồng phổi gắng thu vào không khí, căng lên rồi xẹp xuống theo nhịp điệu nổi hoảng loạn của tôi. Họ biết tôi đã tỉnh dậy. Lưỡi tôi có cảm giác nặng trịch và dày cộm trong miệng. Trong cơn bốc đồng, tôi hét lên, “Thả tôi ra”, lớn hết sức có thể, cứ như tôi sắp chết rồi, vì theo những gì tôi hiểu, sự thật là thế. Tôi hét như thể có ai đó ngoài kia sẽ lắng nghe, nghe thấy tôi và làm gì đó. Đầu tôi nện thình thịch. “Cứu với! Ai đó cứu với!”

Tôi quấy đạp điên cuồng, hai chân quăng quật theo mọi hướng khi một trong bốn người đàn ông cố giữ chúng lại bằng hai tay mình. Khi chiếc xe bị rung lắc, giọng nói mang âm sắc Ả Rập của bọn bắt cóc trở nên lớn hơn và giận dữ hơn. Cuối cùng, một bàn chân tôi va chạm thật mạnh với gương mặt của người đàn ông kia. Gã ngã ngửa sang bên hông của chiếc xe tải.

“Cứu với!” Tôi lại hét lên.

Diên tiết, gã đàn ông vừa nãy lại nhào tới và lần này đánh thật mạnh vào má trái của tôi. Sự tỉnh táo dần trôi tuột đi, nhưng trước đó tôi đã kịp nhận ra cơ thể mình, lúc này đã ì ra và bị phó mặc cho bốn gã đàn ông tôi không hề quen biết định đoạt. Những gã đàn ông tôi không bao giờ muốn biết đến.

Lần tiếp theo tỉnh dậy, có hai bàn tay thô ráp đang ấn vào bên dưới cánh tay tôi trong khi một gã khác giữ lấy chân tôi. Tôi đang bị lôi xuống xe, trong bầu không khí buổi đêm. Chắc tôi đã bất tỉnh nhiều giờ rồi. Đầu tôi nện thành thịch, đau đến không nói nên lời. Phía bên mặt trái của tôi có cảm giác như thể đã bị một quả banh phang thẳng vào, và mắt trái của tôi gần như chẳng nhìn được gì nữa. Choáng váng và gần như không hề báo trước, tôi nôn thốc nôn tháo. Bọn họ thả phịch tôi xuống và tôi dễ dàng nằm lật nghiêng sang bên. Trong khi tôi nằm đó nôn khan, bọn bắt cóc quát tháo lẫn nhau, những lời vô nghĩa, ra ra vào vào, đứt quãng và chói tai. Tầm nhìn của tôi vụt lóe lên, rõ ràng rồi trở nên mờ mịt. Chuyện này cứ tiếp diễn, hành động này dẫn đến hành động khác. Quá yếu ớt để kháng cự, tôi cứ thế nằm cạnh bãi nôn của mình và bất tỉnh lần nữa.

Một lúc sau đó, tôi dần lấy lại được ý thức, hay nói đúng hơn là một dạng trạng thái tương tự như thế. Tôi thử cử động. Cảm giác đau đớn ở khắp mọi nơi. Đầu tôi nện thành thịch, cổ cứng đờ đến đau rát, và tệ hơn, khi cố mở mắt, tôi nhận ra mình không thể làm được. Có một tấm vải bị mất đã che mất tầm nhìn của tôi.

Mọi thứ vụt hiện về trong nháy mắt. Tiếng bánh xe rin rít. Tiếng kim loại cọ xát. Tiếng những bước chân. Chạy trốn. Mùi xạ. Đất cát. Bóng tối. Nôn ói. Con tin.

Dồn hết từng phân sức mạnh và quyết tâm, tôi cố nhấc mình dậy. Tại sao tôi không cử động được? Tay chân tôi không thể nhúc nhích. Tâm trí ra lệnh cho cơ thể di chuyển, nhưng cơ thể lại không chịu nghe lời. Một cơn sóng hoảng loạn quét qua người tôi.

Nước mắt dâng lên bóng râm phía sau hai mi mắt nhắm kín của tôi. Lo sợ đến điều tồi tệ nhất, tôi cố loại bỏ tấm vải bị mất bằng cách lúc lắc đầu. Đau đớn đâm xuyên qua cổ đầu cho đầu tôi gần như chẳng cục cựa được bao nhiêu. Họ đã làm gì tôi thế này? Tôi thôi không cố dịch chuyển nữa. Chỉ cần suy nghĩ thôi, tôi tự nhủ, hãy cảm nhận.

Tôi dùng trí óc để đánh giá tình trạng bản thân. Đầu tôi đang đặt trên gối, còn cả cơ thể thì nằm trên thứ gì đó mềm mại, vậy chắc chắn tôi đang ở trên một chiếc giường. Một cơn rùng mình chạy xuyên qua người. Tôi cảm giác được quần áo vẫn còn nằm trên cơ thể mình - thế thì tốt. Có vài quần quanh hai cổ tay và cổ chân tôi, không khó để nhận ra tôi đang bị trói vào giường. Ôi Chúa ơi! Tôi cắn môi, kiềm lại tiếng nức nở khi nhận thấy lần vải của chiếc chân váy dài đến mắt cá của mình đã bị kéo lên tít tận trên đùi. Hai chân tôi bị mở rộng ra. Họ đã chạm vào tôi rồi sao? Giữ bình tĩnh nào! Thở ra một hơi thật dài, tôi ngăn lại suy nghĩ kia trước khi nó kịp lớn mạnh hơn.

Tôi cảm giác được mình vẫn còn nguyên vẹn, không thiếu mất ngón tay nào cả. Một cách máy móc, tôi tập trung vào nơi này, giờ phút này. Biết được các năng lực của mình vẫn bình thường, tôi khẽ thở dài nhẹ nhõm nhưng lại hết như tiếng nức nở vậy.

Đó là khi tôi nghe thấy giọng của hắn.

“Tốt. Cuối cùng cô cũng tỉnh. Tôi đang bắt đầu nghĩ cô đã bị thương rất nghiêm trọng”. Cả người tôi đông cứng trước chất giọng đàn ông đó. Bất thành lời, tôi phải ra lệnh cho mình hít

thở. Giọng nói kia êm ái, đầy quan tâm đến kì lạ...quen thuộc chẳng? Trọng âm, điều mà tôi nhận biết được ngoài tiếng ong ong trong đầu, là của người Mỹ, tuy nhiên, có gì đó không được thân thiện cho lắm.

Lẽ ra tôi nên hét lên, nếu xét đến việc đang sợ hãi thế này, thế nhưng tôi chỉ nằm bất động. Hẳn đã ngồi trong phòng từ nãy đến giờ; hẳn đã quan sát thấy tôi hoang mang thế nào.

Một lúc sau, tôi mới run run lên tiếng, “Anh là ai?” Không có hồi đáp. “Tôi đang ở đâu?” Từ ngữ và lời nói của tôi dường như đang bị trì trệ vậy, gần như rất lơ đãng, giống hệt đang say rượu.

Im lặng. Tiếng ghế kêu cọt kẹt. Tiếng bước chân. Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực.

“Tôi là Chủ Nhân của cô”. Một bàn tay lạnh lẽo áp lên vầng trán ướt mồ hôi của tôi. Thêm lần nữa, cảm giác quen thuộc lại xuất hiện. Nhưng như thế thật ngu ngốc. Tôi chẳng biết ai có trọng âm Mỹ hết. “Cô đang ở nơi mà tôi muốn cô có mặt.”

“Tôi có biết anh không?” Giọng của tôi vô cùng chân thực, không có gì ngoài cảm xúc của chính tôi.

“Chưa đâu.”

Phía sau mí mắt nhắm kín của tôi, cả thế giới bùng nổ dữ dội thành những dòng chảy đỏ chói; tầm nhìn u tối bị nhấn chìm trong adrenaline. Nỗi sợ hãi như axit ăn mòn từng khớp thần kinh, mang theo thông điệp Nguy hiểm. Nguy hiểm. Chạy đi. Chạy đi! đến tứ chi của tôi. Tâm trí tôi gào thét bảo từng thớ cơ phải co rút lại. Tôi buộc toàn bộ cơ thể mình chống chọi với sự giam hãm: cuối cùng tôi rúm người lại.

Đành phải nhường chỗ cho những tràng kêu khóc cuồng loạn. “Làm ơn...hãy thả tôi ra,” tôi thút thít nói. “Tôi hứa sẽ không nói cho ai biết hết. Tôi chỉ muốn về nhà thôi.”

“Tôi e mình không thể làm vậy.” Chỉ một câu như thế, và cả một viễn vọng đã nhấn chìm tôi dưới những cơn sóng hủy diệt của nó. Giọng nói của hắn thiếu đi rất nhiều thứ: lòng trắc ẩn, âm điệu, cảm xúc, nhưng có một thứ không hề thiếu, đó chính là kiên định. Tôi không chấp nhận được nó, sự kiên định của hắn.

Kẻ bắt cóc vuốt tóc tôi khỏi trán, một cử chỉ thân mật gợi lên cho tôi nhiều điều gở. Hẳn đang cố xoa dịu tôi sao? Tại sao chứ?

“Làm ơn mà,” tôi kêu khóc khi hắn tiếp tục hành động vô về. Tôi cảm nhận được sức nặng của hắn trên giường, và tim tôi đập chập chới.

“Tôi không thể,” hắn thì thầm, “và hơn thế nữa...tôi không muốn.”

Trong một khoảnh khắc, chỉ còn tiếng khóc và tiếng nức nở trầm thấp, đầy đau khổ của tôi phá vỡ sự im lặng đi cùng với lời khẳng định của hắn ta. Bóng tối thậm chí còn khiến nó khó chịu hơn nữa.

Hơi thở của hắn ta, hơi thở của tôi, cùng nhau, vang lên trong không gian quạnh vắng.

“Nói cho cô biết điều tôi sẽ làm, tôi sẽ cởi trói cho cô rồi rửa sạch những chỗ sưng và bầm. Tôi không muốn cô phải tỉnh lại giữa một vùng nước đâu. Tôi thành thật xin lỗi về cú đánh ở mặt,” ngón tay hắn ve vuốt bên gò má bị thương của tôi, “nhưng đó chính là điều xảy ra khi cô chống cự mà không nghĩ đến hậu quả.”

“Vùng nước sao?” tôi hốt hoảng nói. “Tôi không muốn bị đưa xuống nước. Làm ơn mà,” tôi cầu xin, “hãy để tôi đi.” Giọng của hắn quá bình tĩnh, quá lịch sự, quá thản nhiên, và quá...gợi nhớ đến Hannibal Lecter trong Sự im lặng của bầy cừu.

“Cô cần đi tắm, cưng ạ.” Chính là câu trả lời đầy đáng sợ của hắn. Xin chào Clarice...

Tất cả những gì tôi có thể làm là bật khóc khi hắn cười trối cho tôi. Cả hai tay và chân tôi đều cứng đờ và tê dại: cảm giác như chúng quá lớn, quá nặng nề, quá khác biệt để là một phần của tôi vậy. Toàn bộ cơ thể tôi ngủ say hết rồi sao? Một lần nữa, tôi cố cử động, cố đánh lại hắn, đá hắn. Và một lần nữa, các nỗ lực của tôi chỉ đem lại những chuyển động co rút và giật cục. Tuyệt vọng, tôi nằm trơ ra đó. Tôi rất muốn tỉnh táo trở lại. Tôi muốn bỏ trốn. Tôi muốn chống cự. Tôi muốn làm hắn đau đớn. Nhưng tôi không thể.

Hắn vẫn giữ nguyên vải bịt mắt và nhắc tôi khỏi giường, thật cẩn thận. Tôi cảm thấy mình bay lên và lơ lửng giữa bóng đêm. Phần đầu nặng trĩu của tôi nằm gọn trên cánh tay hắn. Tôi có thể cảm nhận được vòng tay của hắn. Cảm thấy quần áo của hắn cọ lên da thịt mình.

“Tại sao tôi không thể cử động được?” Tôi nức nở hỏi.

“Tôi đã cho cô uống chút gì đó. Đừng lo, nó sẽ sớm hết tác dụng thôi.” Sợ hãi, không thể nhìn thấy trong bóng tối, đôi tay hắn vòng quanh tay tôi, giọng hắn đóng vai trò kết cấu, tạo hình.

Hắn điều chỉnh trọng lượng của tôi trong vòng tay cho đến khi đầu tôi áp lên lần áo sơ mi của hắn.

“Đừng chống cự nữa.” Có chút thích thú trong giọng nói đó.

Thôi không vùng vẫy nữa, tôi cố tập trung vào những chi tiết về hắn. Kẻ bắt cóc rõ ràng rất mạnh, hắn đã nhắc bổng tôi lên mà không tốn chút hơi sức nào. Bên dưới gò má, tôi có thể cảm nhận được vòng ngực rộng rắn chắc của hắn. Hắn có mùi xà phòng thoang thoảng, có lẽ là một chút mùi mồ hôi nữa, thứ mùi hương nam tính vừa khác biệt, nhưng cũng vừa quen thuộc.

Chúng tôi không đi xa lắm, chỉ một vài bước thôi, nhưng với tôi, mỗi giây đều như thể sự vĩnh hằng trong một vũ trụ luân phiên, nơi mà ở đó tôi được sống trong thân xác của người khác. Nhưng rồi thực tế đổ ập xuống đầu tôi vào ngay giây phút hắn đặt tôi vào trong vật gì đó vừa nhẵn vừa lạnh.

Sự hoảng loạn siết chặt lấy tôi. “Anh đang làm cái quái gì thế?”

Có một khoảng lặng, và rồi giọng nói nhuốm vẻ thích thú của hắn vang lên. “Tôi đã bảo rồi, tắm cho cô sạch sẽ.”

Tôi mở miệng toan đáp lại khi giọt nước lạnh đầu tiên chạm vào hai bàn chân. Giật mình, tôi kêu lên the thé. Trong khi tôi cố gắng một cách thảm hại để trườn ra khỏi bồn tắm bằng cách lăn người về phía mép bồn, dòng nước trở nên ấm hơn và kẻ bắt cóc nhắc tôi trở lại vị trí cũ.

“Tôi không muốn tắm. Thả tôi ra.” Tôi cố gỡ vải bịt mắt, liên tục tự tát vào mặt mình vì hai cánh tay lỏng lẻo không chịu nghe lời. Kẻ bắt cóc gắng kiềm lại tiếng cười nhưng thất bại.

“Tôi không quan tâm cô muốn hay không, cô cần phải tắm.”

Cảm giác được đôi tay hắn đặt lên vai mình, tôi tập trung hết sức lực để đánh trả. Hai cánh tay tôi quạt ngược ra sau và “hạ cánh” ở nơi mà tôi nghĩ là mặt hoặc cổ của hắn. Những ngón tay của bầu chặt lấy tóc tôi, kéo ngược đầu tôi ra sau theo một góc kỳ quặc.

“Cô muốn tôi cư xử thô bạo luôn à?” hắn gầm ghè sát tai tôi. Khi không nhận được câu trả lời, hắn siết chặt tay hơn nữa khiến da đầu tôi đau nhói. “Trả lời câu hỏi của tôi.”

“Không.” Tôi nức nở thì thào trong khiếp sợ.

Không chần chừ, hắn ngay lập tức thả lỏng siết tay. Trước khi buông ra, những ngón tay hắn nhẹ nhàng xoa bóp da đầu tôi. Tôi rùng mình trước hành động sờn gai ốc đó.

“Tôi sẽ cắt quần áo của cô bằng kéo”, hắn nói một cách thẳng thừng. “Đừng hoảng sợ.” Tiếng nước chảy và tiếng tim đập vang lên ầm ầm trong tai khi tôi nghĩ về việc hắn sẽ lột hết quần áo

và dìm chết mình.

“Tại sao?” Tôi điên cuồng la lên.

Những đầu ngón tay hằn ve vuốt phần cổ cứng đờ của tôi. Tôi rùng mình sợ hãi. Không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra thật đáng ghét, nó buộc tôi phải cảm nhận mọi thứ.

Môi hằn thành hình đặt sát tai tôi, mềm mại, đầy đặn và không dễ chịu chút nào. Hắn rúc vào sâu hơn khi tôi cố cúi xuống và tránh đi. “Tôi có thể từ từ lột quần áo của cô, thật chậm rãi, nhưng thế này hiệu quả hơn”.

“Tránh xa tôi ra đồ dê tiện!” Là giọng tôi đó sao? Phiên bản táo tợn này của tôi thật sự cần phải im miệng đi. Cô ta sẽ khiến tôi bị giết mất.

Tôi gồng mình chờ đợi hành động đáp trả của hắn, nhưng nó lại không xảy ra. Thay vào đó, tôi lại nghe thấy một tràng âm thanh bật ra, giống như hắn đang cười vậy. Tên khốn kinh tởm.

Hắn chậm chậm cắt đứt áo tôi, thật cẩn thận, và việc đó khiến tôi tự hỏi liệu hắn có đang thưởng thức sự hoảng loạn của tôi không. Ý nghĩ đó dẫn dắt tôi đến những nơi trong tiềm thức mà tôi buộc mình không được đặt chân tới. Tiếp đến, hắn cởi bỏ váy của tôi. Mặc dù đã cố vùng vẫy, nhưng những cố gắng của tôi đều thảm bại. Nếu tôi đưa tay ra cản, hắn sẽ gạt chúng ra mà không tốn chút sức nào. Nếu tôi co gối lên, hắn chỉ đơn giản là ấn chúng xuống.

Vì nắp xả nước vẫn chưa được gắn vào bồn, thế nên nước vẫn chưa dâng lên. Cái lạnh thật choáng váng khi tôi ngồi đó trong độc một bộ quần áo lót. Hắn vờ tay tới phần áo ngực và tôi ngừng thở, run rẩy không tài nào kiểm soát được.

“Thả lỏng đi,” hắn dịu dàng nói.

“Xin anh”, tôi cố lên tiếng giữa những tiếng nước nở. “Làm ơn - bất kể anh nghĩ mình cần phải làm gì, anh không phải làm đâu. Làm ơn, hãy thả tôi ra đi, tôi sẽ không nói gì hết, tôi thề...tôi thề đấy”.

Hắn không trả lời. Chiếc kéo ấn vào giữa ngực tôi và cắt đứt áo lót. Tôi cảm thấy ngực mình trượt ra ngoài và bắt đầu một tràng thút thít khác.

“Không-không, đừng chạm vào tôi!” Ngay lập tức, hắn tóm lấy hai nhũ hoa của tôi và véo chúng. Tôi thét lên vì sốc và kinh ngạc, cơn bão cảm giác nhấn chìm tôi.

Hắn tựa sát vào tai tôi, thì thầm, “Có muốn tôi thả tay ra không?”

Tôi gật đầu, không thể nói nên lời.

“Vâng, làm ơn?” hắn véo mạnh hơn nữa.

“Vâng! Làm ơn!” Tôi nước nở.

“Cô sẽ làm một cô bé ngoan ngoãn chứ?” giọng hắn vang lên, một lần nữa nhuộm sự thờ ơ lạnh lùng, hoàn toàn trái ngược với vẻ dịu dàng mà hắn cố thể hiện trước đó.

“Vâng.” Tôi rên rỉ qua hàm răng siết chặt và xoay sở đặt tay mình lên tay hắn. Hắn có đôi tay rất to và chúng giữ lấy tôi rất chắc. Tôi thậm chí còn không cố kéo tay hắn ra. Không đời nào hắn chịu buông đâu.

“Ng Sloan.” Hắn đáp với vẻ mỉa mai. Nhưng trước khi thả hai đầu nhũ hoa đáng thương của tôi ra, hắn dùng lòng bàn tay xoa nhẹ lên vị trí nhạy cảm và mềm mại đó.

Có vẻ như nước mắt sẽ không bao giờ ngừng chảy, khi tôi buộc mình phải ngừng kháng cự trước khía cạnh nhân từ này của hắn. Tôi ngồi lặng im và cố không thu về thêm một đòn trừng phạt nào nữa. Khi hắn loại bỏ phần còn lại của chiếc áo lót và cắt nốt quần lót, tôi có thể cảm thấy chất kim loại lạnh giá trượt trên da thịt mình, lưỡi kéo bén ngọt cắt xuyên qua vải vóc và

có thể là cả cơ thể tôi nữa nếu tôi đẩy chuyện đi quá xa.

Sau khi xịt nước lên người tôi với chiếc vòi sen có thể tháo rời, cuối cùng, hấn cũng tắt nước ở bồn. Nước vừa đủ ấm, tốt hơn so với việc trần trụi trong không khí nhiều, nhưng tôi quá kinh hãi để có thể cảm thấy nhẹ nhõm vì mình vẫn còn nguyên vẹn, gần như chưa bị động đến. Mỗi lần nước chạm vào một vết cắt hay vùng nào đó mà tôi không nhận ra đã bị thương, tôi đều nhăn mặt vì đau.

Cố gắng kiểm soát tiếng thút thít của mình, tôi bình tĩnh lên tiếng. “Anh làm ơn cởi vải bịt mắt được không? Tôi sẽ cảm thấy khá hơn nếu có thể nhìn thấy sự việc xung quanh.” Tôi nuốt vào, cổ họng khô ran. “Anh sẽ không tổn thương tôi...phải...không?” Rằng tôi va lập cập vào nhau trong khi chờ đợi hồi đáp, mắt vẫn bị che, cơ thể vẫn bị mắc kẹt.

Hấn im lặng một lúc, nhưng rồi cũng lên tiếng, “Cô phải giữ nguyên bịt mắt. Về chuyện tổn thương cô, lúc này tôi chỉ định tắm rửa cho cô thôi. Nhưng phải hiểu là sẽ có hậu quả cho cách hành xử của cô đấy, mỗi khi làm sai, cô sẽ bị trừng phạt.” Hấn không hề chờ tôi trả lời. “Vậy nên hãy ngồi im, như thế tôi sẽ không cần thương tổn cô.”

Hấn bắt đầu tắm rửa cho tôi bằng thứ sữa tắm dịu nhẹ có mùi lá bạc hà và oải hương. Bóng tối nhuộm đầy trong mùi hương đó; nó tràn ngập cả căn phòng. Như giọng nói của hấn vậy. Tôi từng rất thích mùi oải hương. Không còn như thế nữa, bây giờ tôi ghê tởm nó.

Khi tay hấn trượt qua ngực, tôi không thể kìm nén thôi thúc kẹp chặt tay hấn trong tay mình lần nữa. Không nói một lời, hấn giật một bàn tay trơn trượt ra và siết lấy một bên cổ tay tôi cho đến khi tôi buông bàn tay kia ra.

Một lúc sau đó, hấn còn phát vào đùi tôi mỗi khi tôi cố khép hai chân lại, không chịu để cho hấn rửa ráy nơi ở giữa chúng. Đây là chỗ tư mật của tôi. Chưa có ai từng thấy nó ngoài tôi, không một ai kể từ khi tôi còn là một đứa trẻ. Chưa có ai từng chạm vào nó; kể cả tôi còn chưa khám phá hết kia mà. Và giờ, một kẻ lạ mặt, người đã tổn hại tới tôi lại đang tìm hiểu...nó. Tôi cảm thấy bị xúc phạm và cảm giác đó gợi nhớ về một quá khứ mà tôi đã cố rất lâu và rất nhiều để quên đi. Tôi đã cố chống cự, nhưng với mỗi cái đụng chạm, mỗi lần xâm phạm, cơ thể tôi lại thuộc về hấn nhiều hơn một chút. Tôi không thể ngừng run rẩy.

Và rồi mọi chuyện kết thúc. Hấn giật nắp xả nước lên, kéo tôi ra, lau khô người tôi, chải tóc cho tôi, xoa thuốc mỡ lên da đầu và đưa cho tôi một chiếc áo choàng tắm. Tôi thấy vô cùng sợ hãi, xấu hổ, kiệt sức, và đui mù, nhưng vẫn mừng vì có được cảm giác sạch sẽ - ít nhất là ở bên ngoài.

Giọng nói của hấn là một làn hơi mơn man trên cổ tôi khi tôi đứng trước hấn mà không có bất kì sự hỗ trợ nào. “Đi với tôi.”

Không thể làm khác hơn, tôi đành để hấn nắm tay và đưa mình dò dẫm bước ra khỏi phòng tắm.

2

Caleb đưa con tin xinh đẹp của hắn tiến về phía trung tâm căn phòng. Bước chân của cô ta có vẻ chần chừ, sợ hãi, như thể cho rằng hắn sẽ đẩy cô ta xuống vách núi dựng đứng vậy. Hắn thúc cô ta bước tới nhưng đổi lại cô ta chỉ lùi sát vào hắn. Nhưng vậy cũng không sao. Cô ta có thể lùi sát hắn cả đêm cũng chẳng hại gì hết. Không hề phản đối, hắn để mặc cho cô gái va vào mình, gần như không thể nhìn cười khi cô ta bật ra tiếng thở gấp rồi nhảy nhồm về trước như thể một chú mèo tránh đụng phải nước. Hay trong tình huống này, là vật cương cứng của hắn.

Caleb vói tay ra, dịu dàng nắm lấy hai cánh tay cô ta, cô ta cứng người lại, rõ ràng là quá sợ hãi để tiến tới hoặc bước lùi. Dục vọng cuộn trào trong hắn. Cuối cùng thì hắn cũng đã có được cô ta - ở đây - giữa những ngón tay hắn, dưới sự kiểm soát của hắn. Caleb nhắm mắt lại, say sưa hưởng thụ trong một lúc.

Cô ta đến đây khoảng hơn ba tiếng trước, nằm vắt vẻo trên vai của tên rác rưởi Jair đó. Bầm giập, bầm tím, đầy mùi nôn ói và mồ hôi, nhưng đó vẫn chưa phải phần tệ nhất. Một trong số bọn chúng, và hắn không cần phải tự hỏi là kẻ nào, đã đánh vào mặt cô ta. Con giận dữ truyền dọc xuống xương sống hắn vào khoảnh khắc hắn nhìn thấy máu trên môi cô ta, cùng với vết bầm tím ngất khiến mắt và gò má trái cô ta sưng vù. Hắn phải kiềm chế thôi thúc muốn giết tên con hoang kia ngay tại chỗ. Caleb ngờ rằng gã đã làm tổn hại đến cô ta vì không tìm được cách nào khác nữa. Cô ta là phụ nữ kia mà, việc khiến cô ta nguôi ngoai có thể khó bao nhiêu chứ?

Ít ra cô ta đã xoay sở để đá được vào mặt gã. Hắn sẵn sàng trả tiền để được thấy cảnh đó. Âm thanh hít thở sâu mà nhẹ nhàng đưa những suy tưởng của hắn trở về thực tại. Khao khát vốn đã nằm âm ỉ sâu trong bụng hắn, giờ đang nặng nề truyền xuống hạ bộ, siết lấy vật đàn ông của hắn một cách đau đớn. Hắn lướt những đầu ngón tay dọc theo vai của cô gái trong khi di chuyển sang phía bên trái cô ta. Hắn muốn nhìn rõ cô ta hơn. Đôi môi hồng của cô ta khê hé mở, hơi thở nhẹ nhàng thoát ra khỏi chúng.

Caleb không muốn làm gì hơn ngoài việc tháo vải bịt mắt của cô ta xuống, nhìn vào đôi mắt đầy hoang mang kia và hôn cô ta cho đến khi cô ta tan chảy bên dưới hắn - nhưng họ còn xa mới đến được đó.

Giống một con chim ưng, cô ta cấn ở trong tối để hiểu rõ ai là Chủ Nhân của mình. Cô ta sẽ phải học cách tin tưởng hắn, dựa vào hắn, đoán trước được điều hắn muốn ở mình. Và giống như bất kì vị Chủ Nhân lão luyện nào, hắn sẽ thưởng cho sự phục tùng của cô ta. Hắn sẽ vô cùng cứng rắn, nhưng đồng thời cũng sẽ công bằng hết mức có thể. Hắn không hề tùy tiện chọn bừa công cụ báo thù của mình. Hắn đã chọn được một người phục tùng vô cùng xinh đẹp. Và một người phục tùng có là gì nếu không biết thích ứng - nếu không phải một kẻ sống sót?

Hắn nghiêng người tới gần hơn, hít vào mùi da thịt thoang thoảng của cô ta bên dưới lớp hương hoa oải hương. “Cô có muốn chườm đá cho mặt mình không?” hắn hỏi. Cô ta ngay lập tức cứng người lại trước âm thanh giọng nói của hắn; dịu dàng và chậm rãi.

Trong một giây, mọi chuyện trở nên thật khôi hài. Cô ta nhích người vòng quanh, đổi từ chân này sang chân kia, lo sợ, không nhìn thấy gì và không thể chọn hướng muốn đi. Bàn tay cô ta đưa lên mặt và hắn biết cô ta mong mỏi được tháo tấm vải bịt mắt xuống biết chừng nào. Hắn ra hiệu bằng âm thanh, tỏ vẻ không bằng lòng và ngay lập tức, những ngón tay tò mò của cô ta quay trở về giữ chặt lấy chiếc áo choàng tắm.

Caleb, cảm thấy chút gì đó gần như là thương xót, một lần nữa cố hướng cô gái về phía chiếc giường. Cô ta thở hổn hển ngay khi những ngón tay hắc nắm lấy vạt áo choàng, vô tình sượt qua tay cô ta trong lúc làm thế. “Bình tĩnh nào, vật cưng, có vật gì đó ở phía sau cô và tôi ghét phải thấy cô bị thương lần nữa lắm.”

“Đừng có gọi tôi là vật cưng.” Lời yêu cầu vang lên run rẩy nhưng kiên quyết.

Caleb trở nên bất động hoàn toàn. Không một ai dám nói chuyện với hắc như thế - huống gì là đám phụ nữ bị bịt mắt và gần như trần trụi. Ngay lập tức, hắc kéo cô ta về trước cho đến khi một bên gò má mềm mại của cô ta thô bạo ép vào má hắc. Hắc gầm ghe, “Tôi sẽ gọi cô bằng bất cứ thứ gì tôi muốn - vật cưng ạ. Cô thuộc về tôi. Có hiểu chưa?”

Từ bên má mình, hắc cảm nhận được cô ta yếu ớt gật đầu, và sát bên tai, hắc nghe thấy tiếng kêu the thé lí nhí xin chịu thua của cô ta.

“Tốt. Giờ thì, Vật Cưng à,” hắc thúc giục cô gái lùi lại phân, “trả lời câu hỏi của tôi. Chूंm đá lên mặt, hay là không?”

“V-v-vâng,” cô ta trả lời, giọng run run. Caleb nghĩ như thế tốt hơn rồi, nhưng vẫn chưa chắc chắn lắm.

“V-v-vâng à?” hắc nhái giọng giễu lại. Caleb áp thật sát vào cô ta, đe dọa cô ta bằng vóc người của mình. “Cô có biết nói làm ơn thế nào không?”

Cổ cô ta nghển lên, như thể có thể nhìn thấy hắc qua tấm vải bịt mắt, vẻ nhăn nhó làm khuôn miệng đầy đặn của cô ta méo xệch. Lẽ ra hắc đã bật cười, nhưng khoảnh khắc đó thành linh không còn khôi hài nữa. Đầu gối của cô ta va chạm với háng của hắc, rất mạnh. Phụ nữ có vấn đề gì với việc đá vào hạ bộ đàn ông vậy chứ? Cơn đau như búa nện lan lên trên, vặn xoắn lấy ruột gan, khiến cả người hắc gập lại. Mấy thứ hắc đã ăn đang có nguy cơ trào ngược ra ngoài.

Bên trên hắc, cô gái kia tiếp tục đấm đá túi bụi như một mụ đàn bà đánh đá. Móng tay cô ta cắm vào hai bàn tay hắc trong lúc cố gỡ chúng khỏi áo choàng của mình. Khi nỗ lực đó thất bại, hai khuỷu tay của cô ta điên cuồng húc liên tiếp vào xương bả vai của hắc. Caleb xoay sở hít vào một hơi, nhưng đối với cô ta, âm thanh đó nghe giống hết tiếng gầm gừ của thú vật.

“Thả tôi ra, đồ khốn nạn. Thả ra.” Cô ta la lên giữa những tiếng nức nở và kêu thét điên dại. Hết vặn vẹo rồi xoay trở trong gọng kiềm của hắc, cô gái cố hết sức làm cho nắm tay trên áo choàng của mình thả lỏng ra. Hắc phải đưa cô ta vào vòng kiểm soát, bằng không, cô ta sẽ tự đưa mình vào một hoàn cảnh còn tồi tệ hơn gấp nhiều lần so với sự trừng phạt của hắc nữa.

Cực kì giận dữ, Caleb buộc mình thẳng người dậy. Đứng sừng sững phía trên cô ta, đôi mắt đầy tức giận của hắc bắt gặp đôi mắt của cô ta. Cô gái đã gỡ vải bịt mắt xuống và lúc này đang đứng hoàn toàn bất động, nhìn hắc với vẻ mặt trộn lẫn giữa kinh hoàng và sốc. Cô ta không hề chớp mắt, không lên tiếng, không hít thở, chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm.

Hắc cũng nhìn chăm chăm như thế.

Caleb xoay người cô ta lại, sau đó ấn hai cánh tay cô ta sát hai bên người. Cơn giận chạy xuyên qua cơ thể khi hắc siết chặt hai cánh tay quanh người cô gái, ép cho không khí thoát khỏi hai buồng phổi của cô ta.

“Anh?” Câu hỏi trượt qua môi của cô ta cùng một tràng thở hắt ra. Một từ duy nhất đó dường như mang theo cả con sóng tuyệt vọng và dòng hải lưu ngầm của cơn thịnh nộ ghê gớm. Hắc biết giây phút kì cục này rồi sẽ đến. Hắc không còn là anh hùng của cô ta nữa. Chưa bao giờ là vậy cả. Cô ta chật vật hít thở, hổn hển như một chú chó, ý tưởng đó gần như khiến hắc thấy thích thú.

“Mẹ kiếp!” hắn la lên khi đầu của cô ta đập trực diện vào mũi hắn. Theo bản năng, hắn thả cô ta ra, tay ấn vào hai bên mũi của mình.

Cô ta di chuyển rất nhanh, một sợi tóc đen và áo choàng tẩm lao nhanh về phía cửa phòng ngủ.

Caleb gầm gừ sâu trong lồng ngực. Lao về phía cô gái và chớp được một nắm áo choàng của cô ta, nhưng lúc hắn kéo lại, cô ta liền chúi khỏi đồng vải vóc kia. Mùi hương da thịt đầy khêu gợi tấn công mọi giác quan của hắn.

Khi đôi tay cô gái chạm đến cửa phòng ngủ và nhận ra nó được khóa một cách chắc chắn, những ngón tay hắn đâm thẳng vào mái tóc của cô ta rồi siết lại thành nắm. Hắn đột ngột kéo giật ngược khiến cô ta loạng choạng ngã xuống sàn. Không còn xem sự dữ dội của cô ta là dĩ nhiên nữa, cũng không còn thấy thích thú trước hình ảnh tay chân quấy đạp của cô ta, hắn trực tiếp ngồi thẳng lên người cô gái.

“Không!” cô ta tuyệt vọng thét lên, hai đầu gối một lần nữa tìm kiếm phần háng của hắn, móng tay quyết tâm phải cấu vào mặt hắn.

“Cô thích đánh nhau lắm phải không?” Hắn mỉm cười. “Tôi cũng thích đấy.” Dùng nhiều lực hơn cần thiết, hắn quấn hai chân mình quanh chân cô ta rồi dùng tay trái giữ chặt hai cổ tay cô ta trên đầu.

“Đồ chó chết,” cô ta thở hổn hển, lồng ngực căng lên đầu thách thức. Toàn bộ cơ thể cô ta căng cứng bên dưới hắn; các thớ cơ liên tục chống cự, không hề muốn đầu hàng, nhưng tràn năng lượng bùng nổ kia đã buộc cô ta phải trả giá. Hai mắt cô ta mở to, điên cuồng, nhưng cơ thể cô thì đang yếu dần đi. Giờ thì việc giữ cô ta nằm im đã dễ dàng hơn.

Dần dần, nhận thức về cơ thể ấm áp, run rẩy của cô ta đang áp vào cơ thể mình hết sức thân mật tràn ngập các giác quan của hắn, khiến hắn say mê. Phần nữ tính của cô ta nằm sát trên bụng hắn, chỉ có duy nhất lớp vải áo sơ mi mềm mại ngăn cách giữa hắn và cô ta. Hai bầu ngực tròn đầy và vô cùng ấm áp đang phập phồng dưới vòng ngực của hắn. Và ngay bên dưới đó, hắn có thể cảm thấy trái tim cô ta đập dồn dập. Trong lúc chống cự, da thịt nóng hổi của cô ta cọ lên da thịt hắn nhiều hơn nữa. Việc đó gần như vượt quá sự chịu đựng của hắn. Gần như thôi.

Giữ hai cổ tay cô ta bằng bàn tay trái, hắn nhồm dẩy và đánh vào bên dưới bầu ngực phải của cô ta bằng lòng bàn tay, sau đó là bên dưới bầu ngực trái trái bằng mu bàn tay. Ngay lập tức, những tròng nức nở tắt nghẹn vụt thoát ra từ cổ họng cô ta.

“Có thích thế không?” Caleb quát. Một lần nữa, hắn lại đánh vào ngực cô ta, rồi lần nữa, lần nữa, và lần nữa cho đến khi cả cơ thể cô ta đầu hàng, cho đến khi hắn cảm thấy mọi thớ cơ bên dưới mình đều buông xuôi, và cô ta chỉ còn dám khóc thầm vào khuỷu tay đang gập lại.

“Làm ơn. Xin hãy dừng lại,” cô ta cất giọng đau khổ, “Làm ơn.”

Cô ta thật ấm áp, bị hủy hoại, và vô cùng sợ hãi bên dưới hắn. Đôi môi cô ta mấp máy rất nhanh, âm thầm, để những từ ngữ không dành cho hắn nghe tuông ra. Caleb nuốt nghẹn, những kí ức cũ chợt hiện về. Hắn chớp mắt, đẩy chúng quay trở lại nơi bị khóa kín. Một sự phản chiếu, thường rất nhanh và dễ dàng kết thúc sau ngần ấy năm. Nhưng lần này hắn lại cảm thấy nó, khi nỗi sợ hãi của cô ta và niềm đam mê của hắn vừa đấu tranh, vừa hòa lẫn vào nhau, khiến không khí đặc quánh và tràn ngập cả căn phòng. Dường như nó đã tạo ra một con người hoàn toàn mới, cùng hít thở với họ, quan sát họ, xen ngang vào khoảnh khắc đó.

Cơn giận của hắn chợt biến mất. Hắn nhìn chăm chăm xuống khuôn ngực xinh đẹp của cô gái; chúng có sắc hồng sậm ở nơi bị đánh, nhưng chắc chắn sẽ không có dấu vết vĩnh viễn nào. Một cách thận trọng, hắn thả hai cổ tay của cô ta ra. Ngón cái của hắn vô thức vô thức vuốt ve lần

đổ do cái siết tay để lại. Caleb cau mày nhìn xuống cô gái.

Hắn hi vọng cô ta không có thêm ngạc nhiên nào nữa.

Ngay khi cảm thấy hai cổ tay của mình đã được trả tự do, cô ta lập tức bắt chéo hai cánh tay trước ngực. Ban đầu, hắn nghĩ cô ta chỉ cố tỏ ra e lệ, nhưng những ngón tay đang xoa xoa nắn nắn cho hắn biết cô ta thật ra đang gắng làm dịu cơn đau.

Cô ta cũng nhắm mắt, không muốn đối diện với việc hắn đang ngồi giạng chân trên đùi mình. Hầu hết người ta đều không muốn nhìn thấy chuyện xấu sắp xảy đến. Giây phút đó có lẽ còn khó mà chịu đựng hơn bởi giờ cô ta đã nhận ra hắn. Caleb đã nhìn thấy vẻ bị phản bội trong mắt cô ta. Chà, vậy thì cô ta sẽ phải vượt qua chuyện đó thôi - hắn đã làm được rồi.

Khi con tin đã chịu khuất phục, Caleb chậm chậm nhắc người và đứng dậy phía trên cô ta. Hắn phải kiên định, sẽ không có bất kì biểu hiện nào khác dành cho hành động phản kháng rõ ràng kia ngoài sự trừng phạt nhanh chóng và triệt để. Hắn đẩy đẩy cặp lông mày tròn đầy và mềm mại của cô ta bằng mũi giày ống của mình. “Đứng lên.” Giọng hắn đầy nghiêm khắc. Miễn tranh cãi, cũng không có gì để hiểu lầm. Cơ thể cô ta giật nảy trước âm thanh giọng nói của hắn, nhưng lại không chịu nhúc nhích.

“Đứng lên, bằng không tôi sẽ làm thay cô đấy. Tin tôi đi, cô không muốn thế đâu.” Ý chí chống cự vẫn còn đó, cô ta bỏ tay phải khỏi ngực và cố đẩy người dậy. Chậm chậm, cô ta chống người lên bằng một bên cánh tay, nhưng vẻ khó khăn hiện ra rất rõ ràng khi tay cô ta run run trước sức căng kia, rồi cô ta đổ sập xuống.

“Cô gái ngoan, cô làm được mà...đứng lên.”

Hắn có thể giúp cô gái, nhưng như thế coi như hỏng một bài học. Bốn tháng là khoảng thời gian không dài khi dính đến chuyện huấn luyện một nô lệ. Hắn không có thời gian để nâng niu chiều chuộng cô ta. Các bản năng sống còn càng trở dậy sớm bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu – nhưng hắn không có ý đề cập đến kiểu bản năng như việc cô ta cứ cố đá vào “bi” của hắn. Bọn họ có sáu tuần trong ngôi nhà này. Hắn sẽ không lãng phí chúng vào việc chống đỡ những trò hề ấu trĩ.

Cô ta quắc mắt với hắn, dồn hết mọi sự căm ghét mình có vào trong ánh nhìn đó. Caleb kiềm lại thôi thúc mỉm cười. Hắn đoán cô ta không còn nghĩ hắn đáng yêu nữa. Tốt. Đáng yêu chỉ dành cho mấy tên hèn nhát mà thôi.

Vận dụng hết tất cả sức mạnh, cô ta ấn gót bàn tay vào thảm trải sàn và chống thẳng khuỷu tay lên. Hơi thở của cô ta trở nên nặng nhọc, hai mắt nheo lại vì đau, nhưng nước mắt thì đã cạn khô. Buộc cơ thể mình quỳ bò lên, cô ta cố đứng dậy. Khi đã đứng thẳng thớm, Caleb với tay về phía cô gái, phớt lờ sự phản đối của cô ta. Cô gái giật cánh tay khỏi gọng kiềm của hắn, nhưng vẫn giữ hai mắt nhìn xuống đất. Hắn nổi giận, nhưng cố để nó trôi qua và đưa cô ta về giường mà không động chạm gì.

Cô ta ngồi cheo neo nơi mép giường, hai bàn tay che chắn hai bầu ngực còn đau thì nghiêng về trước, ẩn mình sau màn tóc rối đen như mun. Caleb ngồi cạnh cô ta. Hắn cố chống lại thôi thúc muốn vén tóc cô ta khỏi mặt. Cô ta có thể trốn tránh hắn lúc này thôi, cho đến khi cô ta bình tĩnh lại.

“Bây giờ,” hắn nói với vẻ ân cần, “cô muốn, hay không muốn chườm đá lên mặt?”

Hắn gần như có thể cảm thấy cơn giận dữ khủng khiếp tỏa ra từ cô ta. Là giận dữ, không phải sợ hãi sao? Hắn thấy khó mà thuyết phục tâm trí mình tin điều đó. Trong lúc mong mỗi nhận được sự tức giận, hắn thấy khá kì lạ khi thấy cô ta vẫn chưa nhận thức được tình trạng trần như nhộng của mình. Chẳng phải cô ta nên lo sợ hơn là giận dữ sao? Chẳng phải cô ta nên cầu xin để

nhận được sự chiếu cố của hắc sao? Những phản ứng của cô ta với hắc không hề giống với những điều dễ đoán thường thấy. Việc đó vừa gây hoang mang lại vừa hấp dẫn. “Sao?”

Cuối cùng, cô ta buộc mình lên tiếng với hai hàm răng nghiến chặt, “Vâng. Làm ơn.”

Không thể nhịn được nữa, hắc bật cười. “Giờ thì, việc đó có khó lắm không?”

Cơ hàm cô gái giật giật thấy rõ, nhưng cô ta vẫn giữ im lặng, ánh mắt tập trung vào hai đầu gối thâm tím. Tốt, Caleb nghĩ, hắc đã làm rõ ý mình rồi.

Rời khỏi giường, hắc quay người về phía cửa, nhưng khi chỉ mới bước được một bước hắc đã nghe thấy giọng nói đầy căng thẳng của cô ta vang lên ở sau lưng.

“Sao anh lại làm như vậy?” cô ta hỏi một cách giả tạo.

Hắc xoay người lại, một nụ cười nhả nhỏ hiện ra trên môi. Cô ta muốn một lý do. Những tên giết người hàng loạt có cả khối lý do. Lý do không tạo nên khác biệt nào cả.

Cô ta tiếp tục, “Có phải là vì ngày hôm đó trên đường không? Có phải vì tôi...” Cô ta nuốt vào một cách khó khăn, và Caleb biết đó là vì cô ta đang cố không bật khóc. “Vì tôi đã tán tỉnh anh? Là do tôi tự gây ra chuyện này đúng không?” Mặc cho nỗ lực phi thường kia, một giọt nước mắt vẫn lăn dài xuống má phải cô ta.

Trong giây phút đó, Caleb không thể ngăn mình không nhìn cô ta chăm chăm như thể đang nhìn một sinh vật lạ - khách quan nhưng lại tò mò vô độ.

“Không,” hắc nói dối, “không liên quan gì đến ngày hôm đó hết.” Cô ta cần hắc phải nói dối; Caleb hiểu điều đó. Đôi khi, một lời nói dối nhẹ nhàng là đủ để xóa bỏ gánh nặng của một sự thật cay nghiệt. Không phải lỗi của cô. Có lẽ hắc cũng nên tự dối mình nữa, bởi hắc nhớ mình đã khao khát cô ta vào ngày hôm đó, và lý do thì lại không hề liên quan đến nhiệm vụ hắc được giao.

“Tôi sẽ lấy cho cô chút đá. Cô cũng có thể uống chút aspirin nữa.”

Cả hai cùng giật nảy mình trước âm thanh chìa khóa xoay trong ổ.

Jair bất chợt bước vào phòng và Caleb chẳng màng che giấu cơn giận của mình. “Anh làm cái quái gì trong đây vậy hả?”. Jair rõ ràng là đã say khướt và việc đó khiến gã trở nên nguy hiểm hơn. Hai mắt Jair lóe lên ánh giận dữ trước khi sải bước về phía cô gái đang ngồi thu lu trên giường. Ánh nhìn của hắc sục sạo trên cơ thể trần trụi của cô ta, còn đôi môi cong lên thành một nụ cười đầy thèm thuồng. “Tao thấy hình như con điểm nhỏ đã tỉnh rồi.”

Cô gái đang sợ hãi, cực kì sợ hãi. Cô ta vội vã thu người về phía đầu giường, cố che chắn mình với tay và tóc - đồng thời gắng kéo tấm trải giường từ bên dưới người lên. Hắc chợt nhận ra một sự thật rằng cô gái đã không hề phản ứng như thế trong lúc họ ngồi trên giường cùng nhau.

Cô ta có vẻ điên tiết hơn là sợ hãi hắc, nhưng đó là sau khi tấm vải bị bật mắt bị tháo xuống và cô ta nhận ra hắc là ai. Điều đó có một trong hai ý nghĩa sau: một, cô ta cảm thấy mình đã biết hắc dựa trên cuộc gặp gỡ vô cùng ngắn ngủi giữa họ, hoặc hai, cô ta thấy hắc không hề đe dọa. Dù là một hay hai thì cái cách cô ta suy nghĩ cũng thật là ngu xuẩn.

Caleb liếc nhìn Jair, kẻ đang quan sát cô gái như thể vừa muốn giết lại vừa muốn phang cô ta. Theo những gì hắc biết về Jair, đó có thể chính xác là việc gã muốn.

Một thử thách đang diễn ra ở đây.

Caleb buộc bản thân phải nhìn vào Jair như thể gã rất quan trọng, “Chà, tôi không chắc đó là cái tên mình sẽ chọn, nhưng đúng, cô ta đã tỉnh.” Caleb liếc nhìn cô gái qua vai một cách lãnh

đạm, ánh nhìn gần như trống rỗng. Hắn nhanh chóng chú ý đến vẻ van lơn của cô ta và nói thêm, “Và khá tò mò nữa.” Hắn mỉm cười.

Khao khát và ham muốn hiện ra mồn một trên gương mặt của Jair, và Caleb hiểu quá rõ điều mà những tên đàn ông như gã mơ tưởng được làm với những cô gái đang hoảng sợ. Không hề chần chừ, Jair lao đảo tiến về phía giường rồi vòng bàn tay trần của gã quanh cổ chân cô gái và kéo. Cô gái hét lên, bám chặt cột giường không buông.

Caleb nhanh chóng quay người lại, tóm lấy eo con tin của mình trong lúc cô ta bị lôi về phía chân giường. Hắn kéo cô ta vào vòng tay và diềm nhiên ngồi đó, lưng tựa lên tấm ván đầu giường, bàn chân trái chống xuống đất. Cô gái trườn vào lòng hắn và vùi mặt lên lần áo sơ mi của hắn. Những tròng nức nở đầy van lơn, điên cuồng của cô ta trên ngực khiến cả người hắn rung động. Cô ta đang xem hắn như một người bảo hộ sao? Thú vị thật.

Caleb nhắm mắt khi móng tay cô ta ấn vào xương sườn. Nhanh chóng và khéo léo, hắn gỡ những ngón tay đang bám víu khỏi áo mình và giam giữ hai cổ tay cô ta.

Một tràng “Không, không, không, không, không...” liên tục thoát khỏi miệng khi cô ta cố kiếm tìm nơi trú ẩn trong vòng tay hắn lần nữa. Caleb, thỉnh thoảng cảm thấy cáu bẳn trước ý nghĩ kia, dùng sức của chính cô gái để xoay cô ta lại trong vòng tay mình. Sau khi giữ yên hai cổ tay cô ta giữa hai bầu ngực, hắn ôm cô sát vào mình.

Jair cố chộp lấy hai cổ chân cô gái thêm lần nữa.

“Không,” Caleb nói một cách diềm tĩnh. “Công việc của anh là đem cô ta về cho tôi, không phải đánh cô ta, hoặc phang cô ta.”

“Chuyện này thật nhảm nhí, Caleb!” Jair giận dữ quát, giọng nói lè nhè nghe như một tên man rợ. “Con nhỏ lẳng lơ đó đã đá vào mặt tao, và tao có thể làm nhiều hơn là chỉ tát nó. Tao nên nhận được gì từ việc đó chứ.”

Khi nghe thấy tên mình, vòng tay của Caleb siết chặt đến mức gần như ép hết tất cả tiếng nức nở ra khỏi cơ thể của cô gái trong lòng mình. Sự im lặng tiếp sau đó càng làm tăng thêm vẻ thịnh nộ trong ánh nhìn của Caleb. Phải mất một lúc Jair mới nhận ra mình vừa làm gì, và trạng thái lơ mơ do say rượu, trong một khắc, chợt biến mất. Chỉ thế là đủ. Caleb có thể thấy tên Ả Rập đã hiểu ra sai lầm của mình khi nói to tên hắn cho cô gái biết.

Bất chợt nhớ ra cô gái đang thở hổn hển trong lòng, Caleb thả lỏng vòng tay. Cô ta hít vào hết hơi này đến hơi khác, quá quan tâm đến việc đưa không khí vào phổi tới nỗi quên mất phải kêu khóc. Bên trong cánh tay căng cứng của Caleb, con tin của hắn phát ra những tiếng khàn khàn, thút thít, nhưng hắn lại không hề cố trấn an rằng cô ta được an toàn.

Với cánh tay còn lại, Caleb với lên cằm của cô gái và nâng lên để Jair nhìn thấy. “Vết thương này có thể mất nhiều tuần mới lành lại được.” Những đầu ngón tay của hắn ấn vào mặt cô gái khi cơn giận bốc lên cao.

Căn phòng ngập tràn sự căng thẳng và rồi sự im lặng bị phá vỡ bởi tiếng sục sục của cô gái.

“Mẹ kiếp,” hắn thở dài, “Anh nói đúng.” Gã ngập ngừng, nói thêm qua hai hàm răng nghiến chặt, “Đừng nói cho Rafiq. Sẽ không có lần sau đâu.”

Gã đàn ông có vẻ không ngu xuẩn như vẻ ngoài. Gã biết đánh cô gái chính là hành vi vi phạm nhẹ tội nhất. Gã lại còn để cho cô gái biết tên hắn. Những cái tên chứa rất nhiều quyền năng. Jair phải biết điều gã đã làm sẽ mang tới hậu quả. Nếu không có, Caleb sẽ bảo đảm nó xảy ra. Là một lính đánh thuê được trả giá cao nhất, kể sinh nhai của Jair đến từ việc thu nhận và che chở cho các nô lệ mua vui cao cấp. Chỉ cần một lời phàn nàn về những sai lầm non nớt này và

thể là các hợp đồng của gã sẽ cạn kiệt. Cũng như chỉ cần một lời về việc Jair đã “lộn xộn” với Caleb, và Rafiq sẽ xem xét đến việc Jair bị cạn kiệt, tốt nhất là ở đâu đó như sa mạc chẳng hạn. Dù vậy, ý nghĩ về việc Caleb cần đến sự che chở từ ai đó vẫn là một sự sỉ nhục mà hắn không hề xem nhẹ. “Tôi là một kẻ tự lập Jair,” hắn thốt lên tên gã đầy căm ghét, “Tại sao lại sợ Rafiq ở cách hàng ngàn dặm, trong khi tôi có thể giết anh chỉ với một vài bước thôi?”

Jair cứng người, nhưng vẫn giữ cho miệng mình khép kín.

Ồ phải, Caleb nghĩ, mày là con chó của tao kia mà. Giọng nói của Caleb đầy ngọt ngào nhưng lẫn vào đó là độc dược, “Giờ thì, làm ơn... hãy lấy cho vị khách của chúng ta vài viên aspirin và một túi chườm đá. Có vẻ cô ấy bị đau đầu khá nặng.”

Jair rời khỏi phòng mà không nói thêm lời nào, sự căng thẳng khiến cơ thể hắn cứng đờ, và Caleb mỉm cười.

Khi chỉ còn một mình, cô gái trong vòng tay Caleb sụp đổ hoàn toàn. “Làm ơn, làm ơn, tôi cầu xin anh, đừng để hắn ta làm hại tôi. Thề có Chúa, tôi sẽ không chống cự nữa đâu.”

Cáu tiết, Caleb bật cười chế giễu, “Bây giờ, cô không muốn chống cự nữa à? Điều gì khiến cô nghĩ tôi sẽ không hại cô?”

Qua những tràng thút thít không rõ tiếng, hắn nghe thấy, “Anh đã nói sẽ không làm thế mà. Làm ơn đừng như vậy.” Cô ta nhấn mạnh thêm ở từ ‘làm ơn’. Caleb giấu đi nụ cười sau mái tóc của cô ta.

Không còn muốn để lộ thêm những đường cong xinh đẹp của cô gái ra cho Jair thấy nữa, hắn chồm qua người con tin của mình để kéo khăn trải giường lên. Trong lúc làm vậy, hắn vô tình ấn cô ta úp mặt xuống đệm, vật đàn ông đã cương cứng đến khó tin của hắn áp sát vào hông cô ta. Trông cô ta thật dữ dội, Caleb tự hỏi cơ thể cô ta làm sao có thể chịu đựng được việc đó. Hắn thả cổ tay cô gái ra và che chắn cho cơ thể cô ta. “Cô cần bình tĩnh lại, vật cưng ạ. Tôi không muốn cô bị sốc đâu.” Đáp lại, cô ta chỉ khóc thút thít.

Caleb bật cười vuốt tóc cô ta. “Tôi hứa với cô, vật cưng, nếu cô làm theo những gì tôi bảo, cô sẽ vượt qua tốt hơn cô nghĩ đấy.”

Jair đã quay lại, tay ôm những thứ Caleb yêu cầu. Con tin của hắn đang run rẩy dữ dội.

Rõ ràng là vẫn tức tối, Jair ném cho Caleb thuốc giảm đau. “Còn gì nữa không?” gã hỏi vẻ cay nghiệt. Chộp lấy lọ thuốc bằng một tay, Caleb lắc đầu và tắc lưỡi chặc-chặc. Hắn lấy ra một viên aspirin cùng một viên thuốc khác nữa tựa tựa như thế từ túi của mình. Hắn ra hiệu cho Jair đến gần hơn và đưa cho gã đám thuốc kia.

“Đừng nhay cảm vậy, Jair. Nó chỉ khiến anh khó ưa hơn thôi.” Jair gầm ghe. “Nhưng tôi dám chắc vị khách của chúng ta nghĩ anh khá đáng yêu. Cô ấy đồng ý cư xử đáng hoàng chừng nào anh không tổn hại đến cô ấy”. Bên dưới tấm chăn, cô ta lập tức ngừng run rẩy, cả cơ thể thành linh căng lên như cây cung.

Hắn đứng dậy khỏi giường. “Tiếp đi, tử tế vào. Đưa cho cô ấy những món quà anh đã mang tới đi.”

Jair nhìn Caleb đầy nghi ngờ, nhưng vẫn tiến về phía giường và đưa ly nước ra. Hai mắt cô ta mở lớn, chất đầy nỗi đau đớn mà Caleb không còn hiểu được nữa.

“Tiếp nào, vật cưng.” Hắn làm rõ ý mình bằng cách sử dụng biệt danh của cô ta, không hề ngạc nhiên khi nhận thấy cô ta bắn ánh nhìn về phía mình, vẻ mặt không còn giận dữ nữa mà chuyển sang sợ hãi.

Khi hắn không đưa ra thêm lời bình luận nào nữa, bàn tay run rẩy của cô ta cuối cùng cũng

đưa ra nhận lấy thuốc và ly nước. Cô ta cực kì lưu tâm đến việc làm sao để không chạm vào Jair. Thông minh đấy. Miệng ly va lạch cạch vào răng khi cô ta nuốt vào, xoay sở để không làm sánh nước ra.

Khi chiếc ly đã trống rỗng, cô ta đưa trả nó cho Jair, một lần nữa cẩn thận để không có bất kì tiếp xúc thông thường nào với mấy ngón tay của gã. Đôi mắt cô ta nhìn thẳng qua gã, hướng về phía Caleb. Chúng thật sự gọi lên lòng trắc ẩn của người khác.

“Nói cảm ơn đi, đồ điếm,” Jair nạt khi cô ta chỉ biết cuộn mình lại như một bào thai. Caleb cau mày, nhưng bỏ qua lời nhận xét đó.

Hai mắt cô ta một lần nữa tìm kiếm Caleb để cầu xin chỉ dẫn, cuối cùng, cô ta yếu ớt lăm bắm, “Cảm ơn,” trước khi kéo tấm trải giường chặt hơn quanh mình.

Trước cái nhìn khinh khi của Caleb, Jair rời khỏi phòng. Và một lần nữa, Caleb bị để lại một mình với chiến lợi phẩm đầy bối rối kia. Hắn thận trọng tiến tới dáng hình phủ vải bông trên giường, ngồi xuống và nghiêng người tới gần gương mặt cô ta. “Cô tự hào quá nhỉ,” hắn thì thầm. “Tôi đã rất tử tế với cô, vậy mà cô cư xử chẳng khác nào một đứa trẻ hư. Nhưng đối với kẻ đã định cưỡng hiếp cô, cô lại chẳng thể hiện gì ngoài sự phục tùng...điều đó nói lên nhiều thứ lắm.”

“Đi chết đi,” chính là lời đáp nhỏ xiu, chua ngoa của cô ta.

Hắn bật cười to. “Chà, cô toàn những điều thú vị không nhỉ.” Và đó chính là sự thật. Vì một lý do nào đó, hắn đã biết thế ngay từ đầu, ấy vậy mà, hắn vẫn không nghĩ đến điều này. Tiếng cười của hắn tắt dần và khi lên tiếng sau đó, giọng hắn lạnh lùng nhưng rất nhẹ nhàng, “Nhưng cô biết không...tôi thích phang cô hơn.”

Ụ vải bông động đậy, sau đó vặn vẹo dữ dội khi cô ta trở người và hồi hả thối lui, giữ chặt tấm trải giường trên ngực như thể nó có khả năng ngăn trở hắn. Hắn không thể không bật cười. Ánh mắt cô ta nhìn như phóng dao về phía hắn, nhưng hắn có thể thấy đôi đồng tử kia đang giãn ra rồi. Dạ dày của cô gái trống rỗng, còn thuốc thì đang phát huy tác dụng rất nhanh. Tính đến liều lượng hắn đã đưa cho thì dám chắc cô ta giờ đang bay cao như điều. Song vẫn dễ thương.

Đầu cô ta gục xuống, nhưng lại nhanh chóng ngẩng phắt lên, khiến những chuyển động cơ thể trông rất giật cục. Hắn nhận ra mình đang mỉm cười, dù rất ngắn ngủi. “Có...chuyện gì...với tôi...vậy?” cô ta lè nhè hỏi. Cả cơ thể thả lỏng, đi ngược với ý chí. Vậy mà cô ta vẫn tiếp tục vùng vẫy, chống lại với tác dụng của thuốc.

“Bây giờ cô sẽ đi ngủ, vật cưng ạ,” hắn nói một cách đơn giản.

“Cái gì? Tại sao?” Đôi mắt cô ta mở to đến tức cười vì sốc, miệng thì nhay nhay bờ môi. “Mặt của tôi tê hết rồi, rất tê, rất tê, rất là tê.” Cô ta bật ra một tràng cười khúc khích kì quặc, nhưng rồi nó sớm lắng đi thành tiếng hít thở nặng nề.

Hắn bước về phía cửa, một nụ cười mỉm chậm chậm làm cong khóe môi dù hắn không muốn thế.

3

Tôi được bảy tuổi vào lần đầu tiên bị cảnh báo về việc sẽ trở thành một con điếm. Đó là một trong số ít những lần tôi dành thời gian ở cạnh bố mình, tôi nhớ rất rõ vì ông đã khiến tôi vô cùng sợ hãi.

Lúc đó chúng tôi đang xem bộ phim Trở về Blue Lagoon và nhân vật Lilly đã rất hoang mang khi nhận thấy có máu ở giữa hai chân mình. Tôi còn quá nhỏ để hiểu chuyện gì đang diễn ra, thế nên tôi đã hỏi bố. Ông bảo rằng, “Đàn bà là lũ điếm đang bán thúu và chứa đầy thứ máu như nhớt, vậy nên mỗi tháng bọn họ phải thải trừ nó ra.”

Tôi choáng váng đến mức chìm vào sự im lặng đáng sợ. Tôi tưởng tượng đến việc bản thân bị cạn kiệt máu, chỉ còn da bọc xương. “Con có phải đàn bà không bố?”

Bố tôi nốc một hơi dài từ chai rượu rum pha nước ngọt, “Một ngày nào đó sẽ như thế.”

Hai mắt tôi mờ đi vì lệ khi nghĩ đến sự kinh khủng của việc mất hết máu, “Làm thế nào để con có nhiều máu hơn ạ?”

Bố mỉm cười và ôm lấy tôi. Mùi rượu trong hơi thở của ông luôn là một niềm an ủi đối với tôi, “Con sẽ có thôi con gái nhỏ...chỉ đừng trở thành một con điếm là được.”

Tôi siết chặt lấy bố, “Con sẽ không thế đâu!” Nghiêng người ra sau, tôi nhìn vào đôi mắt say khướt của ông, “Nhưng điếm có nghĩa là gì ạ?”

Bố tôi lập tức bật cười, “Hỏi mẹ con ấy.”

Nhưng tôi đã không làm thế. Tôi chưa bao giờ kể với mẹ về những gì bố đã nói, dù bà vẫn luôn hỏi han mỗi lần ông đưa tôi về nhà. Bản năng mách bảo rằng họ sẽ chỉ cãi nhau nếu tôi nói ra mà thôi.

Hai năm sau, vào ngày sinh nhật lần thứ chín, tôi phát hiện mình có kỳ kinh nguyệt đầu tiên và đã khóc thét lên đầy thương tâm, đòi mẹ phải gọi bác sĩ. Nhưng thay vào đó, mẹ tôi chỉ chạy xộc vào phòng tắm và hỏi có gì không ổn. Tôi nhìn lên bà, nổi xấu hổ tràn lan khắp cơ thể, và thì thầm, “Con là một con điếm.”

Tôi được mười ba tuổi trước khi gặp lại bố. Và lúc đó, tôi đã có được hiểu biết sâu sắc về việc một con ‘điếm’ có nghĩa là gì.

Mẹ tôi là một con ‘điếm’ vì đã yêu khi còn quá trẻ và mang thai tôi...rồi em trai tôi...em gái tôi...rồi một đứa em gái nữa...và một đứa em trai nữa...và à thì - tất cả số còn lại. Tôi được dự báo sẽ trở thành một con ‘điếm’ là do bà ấy. Sự trụy lạc, hình như thế, đã ở sẵn trong máu của tôi, dòng máu dơ bẩn.

Ông bà tôi tin điều đó; các cô dì của tôi tin điều đó, cả chồng và con họ cũng như thế. Mẹ tôi là con út trong số các anh chị em, thế nên ý kiến của họ luôn có sức nặng vô cùng lớn với bà. Nhưng quan trọng nhất - cả bà ấy cũng tin điều đó. Bà đã khiến tôi phải tin điều đó.

Bà bắt tôi mặc những bộ đầm dài chấm đất, cấm tôi trang điểm, đeo hoa tai, hay bất kì thứ gì đẹp đẽ hơn một chiếc kẹp cài trên tóc. Tôi không được chơi đùa với các em trai hay các anh em họ. Tôi không được ngồi trong lòng bố. Tất cả chỉ để khiến cho con điếm bên trong tôi phải an phận.

Đến năm mười ba tuổi, tôi đã quá chán ngán với Bản tuyên ngôn điếm đảng của dòng họ mình. Tôi nổi loạn vào bất kì dịp nào có thể. Tôi mượn quần soóc, váy ngắn và áo sơ mi từ bạn

bè mình. Tôi dành dụm tiền từ những tấm thiệp sinh nhật và phần lương bổng không thường xuyên mà mẹ trả cho, vì đã trông em nhỏ trong khi bà ra ngoài tìm người bạn trai tiếp theo nhằm kiếm tiền mua son bóng nhiều màu và nước sơn móng tay.

Mẹ thường nổi cơn tam bành mỗi khi tìm thấy những thứ kia trong phòng tôi. “Đồ vô ơn!” bà sẽ hét lên như thế trong lúc ném những món đồ chôm chĩa đó vào đầu tôi. Tôi chính là một nỗi ô nhục trong mắt bà ấy. “Đây là chuyện mày làm sau lưng tao sao? Mặc cái thứ...cái thứ...tầm thường này sao! Khoe ngực và chân ra như mấy thứ rác rưởi đầu đường xó chợ à!”

Tôi luôn khóc mỗi khi giận dữ, bị choáng váng bởi cảm xúc của mình, tôi không thể điều khiển được nét mặt hay miệng lưỡi được nữa, “Mặc xác mẹ. Mặc xác mẹ đi! Mẹ mới là đồ điểm đám, không phải con. Con chỉ...” tôi khóc nức nở. “Con chỉ muốn ăn mặc như những đứa con gái cùng tuổi thôi. Con phát ốm vì phải trả giá cho sai lầm của mẹ rồi. Con chẳng làm gì sai hết.”

Hai mắt mẹ tôi đong đầy nước mắt và cuồng nộ, “Mày biết không Livvie, mày nghĩ mày tốt đẹp hơn tao,” bà nuốt vào, “nhưng không đâu. Chúng ta giống nhau nhiều hơn mày nghĩ đấy và...tao nói cho mày biết...cứ cư xử như một con điểm đi và mày sẽ bị đối xử y như thế.”

Tôi khóc to hơn khi bà gom hết mọi thứ và bỏ vào túi đựng rác. “Đám quần áo đó là của bạn con!”

“Vậy thì, bọn chúng không còn là bạn mày nữa. Mày không cần lũ bạn như thế.”

“Con ghét mẹ!”

“Ừmm, ờ thì...bây giờ tao cũng ghét mày lắm. Sau tất cả những gì tao đã hi sinh...cho một đứa ích kỉ như mày.”

Tôi tỉnh dậy, hít thở khó nhọc và hoàn toàn mất phương hướng, những dư âm của giấc mơ vừa rồi dần tan đi, nhưng nỗi khiếp sợ thì vẫn còn vương lại. Bóng tối dày đặc đến độ, trong một giây, tôi tưởng rằng mình vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng. Rồi chậm chậm, những khung hình dần quay trở về. Và khi tất cả chúng được phân loại theo thứ tự cũng như sắp xếp lại ở thư viện trong tâm trí tôi, một ý niệm mơ hồ đang thành hình chợt hiện ra, cơn ác mộng này là thật, là thực tế của tôi. Bỗng dưng tôi khao khát mình được nằm mơ. Bất kì cơn ác mộng nào cũng tốt hơn thế này.

Tim tôi chùng xuống sâu hơn nữa, hai mắt bỗng rất trong bóng tối. Tôi bình thản nhìn quanh, chú ý đến những vật dụng quen thuộc nhưng chẳng vật nào trong đó là của tôi cả. Khi sự mập mờ đã tan biến, chuyển mình thành một thực tế lạnh lùng tàn nhẫn, tôi nghĩ, mình thực sự đã bị bắt cóc rồi. Những câu chữ như được gắn đèn huỳnh quang đánh mạnh vào đầu tôi. Tôi lại nhìn quanh quất, bị bao phủ bởi sự lạ lẫm. Không gian thật xa lạ. Mình thực sự đang ở một nơi lạ hoắc lạ hươ.

Tôi muốn khóc.

Tôi muốn khóc vì đã không thấy trước được chuyện này. Tôi muốn khóc vì tương lai bấp bênh của mình. Tôi muốn khóc vì đã muốn khóc. Tôi muốn khóc vì chắc rằng mình sẽ chết trước khi kịp trải nghiệm cuộc sống. Nhưng quan trọng nhất, tôi muốn khóc vì đã là một đứa con gái quá kinh khủng, quá thảm hại, quá ngu ngốc.

Tôi đã có rất nhiều mộng tưởng về cái ngày hắn ta giúp tôi bên vĩa hè. Tôi cảm thấy mình giống như một nàng công chúa ngã vào vòng tay của chàng hiệp sĩ mặc giáp sáng ngời. Chúa ơi,

tôi thậm chí đã xin đi nhờ xe hăn nữa! Tôi đã rất thất vọng khi hăn ta nói không, và khi hăn đề cập đến việc gặp mặt một phụ nữ khác, tim tôi đã chùng xuống tận dạ dày. Tôi đã tự nguyện rửa mình vì đã không mặc thứ gì đó đáng yêu hơn. Đáng xấu hổ làm sao, tôi đã mơ tưởng về mái tóc hoàn hảo của hăn, nụ cười bí ẩn của hăn, và sắc màu trong đôi mắt hăn kể từ hôm đó.

Tôi nhắm mắt lại.

Tôi thật ngốc nghếch làm sao, một đứa con gái nhỏ bé ngu dại.

Chẳng phải tôi đã học được gì đó từ những lỗi lầm của mẹ tôi rồi sao? Rõ ràng là không. Bằng cách nào đó, tôi vẫn biến thành đứa trẻ độn trước hình ảnh một tên khốn điển trai với nụ cười đẹp đẽ. Và cũng giống như bà ấy, tôi phải ngoan ngoãn và để hăn “xử” mình. Tôi đã để một người đàn ông phá hủy đời mình. Vì một lý do nằm ngoài tầm hiểu biết, trong giờ phút đó tôi ghét mẹ mình vô cùng. Tim tôi thậm chí còn tan nát nhiều hơn nữa.

Tôi giận dữ quệt đi những giọt nước mắt chực trào. Phải tập trung tìm cách thoát khỏi đây, không phải ngồi đó thương xót cho bản thân mình.

Nguồn sáng duy nhất trong phòng tỏa ra từ chiếc đèn ngủ lơ mờ gần đó. Đau đớn đã dụi đi thành cơn nhức nhối toàn diện, nhưng vụ đau đầu thì vẫn còn dữ dội lắm. Tôi đang bị trói, nằm dài bên dưới tấm trải giường dày cộm giống như cũ, cả người bị bao phủ bởi một lớp mồ hôi mỏng. Tôi đập tấm trải ra.

Nghĩ rằng sẽ nhìn thấy cơ thể trần trụi của mình bên dưới đó. Thay vì thế, tôi tìm ra vải xatanh, một chiếc áo hai dây mỏng và quần lót. Tôi điên cuồng siết lấy chất vải kia. Ai đã mặc đồ cho tôi? Mặc quần áo có nghĩa là có động chạm, mà động chạm thì có thể dẫn đến rất nhiều thứ khác. Là Caleb sao? Hăn ta đã mặc đồ cho tôi sao? Ý nghĩ đó khiến tôi thấy khiếp đảm. Và ở bên dưới nó, có điều gì khác nữa kinh khủng hơn rất nhiều; sự tò mò không mấy dễ chịu.

Nhằm tránh khỏi những xúc cảm đầy mâu thuẫn của mình, tôi bắt đầu xem xét khắp cơ thể. Toàn thân tôi đau nhức, kể cả tóc cũng đau, nhưng phần giữa hai chân thì không có gì khác biệt đáng lưu tâm cả. Chẳng có cơn đau bên trong nào gọi lên cho tôi về chuyện tôi không dám nghĩ tới đã xảy ra cho mình ở một thời điểm nào đó. Trong phút chốc, tôi thấy nhẹ nhõm vô cùng, nhưng nhìn quanh nơi giam giữ mới của mình thêm lần nữa, mọi khuây khỏa dần tan biến hết. Tôi trượt khỏi giường.

Căn phòng có vẻ xuống cấp, với giấy dán tường ố vàng và thảm trải sàn mỏng dính, biến màu. Chiếc giường, loại bằng sắt rèn có bốn cột, là thứ đồ nội thất duy nhất trông còn mới. Khó mà nghĩ được một món đồ như thế lại thuộc về một nơi như vậy. Mà tôi thì đâu có biết nhiều về chỗ này lắm. Chất vải lạnh trên giường có mùi nước làm mềm vải. Giống hết loại mà tôi dùng để giặt quần áo cho gia đình mình ở nhà. Bụng dạ tôi thắt lại. Tôi không ghét mẹ. Tôi yêu bà ấy. Lẽ ra tôi nên thường xuyên nói với bà điều đó, kể cả khi bà hiếm khi nói với tôi. Lệ làm mắt tôi đau nhói, nhưng lúc này tôi không thể ngã khuỵu được. Tôi phải nghĩ ra cách trốn thoát.

Bản năng đầu tiên đó là thử dùng cửa, nhưng tôi gạt đi vì nó quá ngu ngốc. Thứ nhất là vì tôi nhớ nó đã bị khóa. Thêm nữa, nếu nó không khóa thì dám chắc tôi sẽ đụng độ thẳng mặt với mấy kẻ bắt cóc thôi. Ánh nhìn của gã đó, cái gã tên Jair, đôi mắt gã vụt hiện lên trong tâm trí và một cơn rùng mình kinh sợ chạy dọc xuống xương sống tôi.

Thay vào đó, tôi rón rén bước đến chỗ màn che và kéo chúng xuống. Cửa sổ bị đóng ván kín mít. Tôi gần như không thể nén nổi một tiếng thét thất vọng. Luồn mấy ngón tay quanh rìa của tấm ván gỗ, tôi cố kéo nó lên, nhưng không thể được. Chết tiệt.

Cánh cửa bật mở ngay phía sau mà không hề báo trước. Tôi xoay phắt lại, đập mạnh lưng vào tường như thể bản thân có khả năng hòa lẫn với mấy tấm màn. Cửa phòng không bị khóa. Hăn

ta vẫn luôn chờ tôi sao?

Nhẹ nhàng, dịu dàng và chậm rãi, tiến qua cửa, đổ bóng trên sàn nhà. Caleb. Hai chân tôi run rẩy vì sợ khi hắn đóng cửa lại và bước về phía tôi. Trông hắn ta hết như một tên Ác Ma, mặc quần đen cùng áo sơ mi cài cúc cũng màu đen, bước đi chậm chậm, thông thả. Vẫn điển trai rạng ngời, đủ để khiến bên trong tôi thất lại và trái tim tôi chấp chới. Đó chính là sự truy lạc nguyên thủy nhất.

Trong màn ánh sáng từ cửa phòng, cái bóng của hắn kéo dài và đen kịt. Không mời mà đến, những từ ngữ trong lời dự báo của Poe, giờ hiện ra bằng xương bằng thịt với hình hài người đàn ông trước mặt tôi đây: “Thình lình, tôi nghe thấy một tiếng vỗ khe khẽ, như thể có ai đó đang nhẹ nhàng gõ lộc cộc, lộc cộc lên cửa phòng ngủ của tôi vậy.”

Khỉ thật, khỉ thật, khỉ thật. Được rồi, đoạn đó là do tôi chế.

Caleb giơ tay lên như thể định đánh tôi, và thế là tôi đưa hai cánh tay ra để che chắn cho khuôn mặt mình. Bàn tay hắn đập mạnh vào tường. Trong khi tôi co rúm người, tên khốn đó bật cười. Chậm chậm, tôi hạ tay xuống và che ngực lại. Caleb tóm lấy hai cổ tay tôi bằng bàn tay trái rồi ghim chúng lên khoảng tường phía trên đầu. Bị ghim chặt giữa hắn và bức tường, tôi phản ứng như một con chuột hamster hoảng sợ. Tôi cứng đờ người, cứ như sự bất động có thể ngăn được bản ngã xấu xa của hắn. Giống như việc rắn chỉ thích ăn những con chuột còn sống.

“Cô đói không?” hắn hỏi, nhẹ nhàng và chậm rãi.

Tôi nghe thấy câu hỏi, nhưng lại chẳng hiểu được nghĩa của chúng. Não bộ của tôi ngừng hoạt động đúng như được ra lệnh. Điều duy nhất tâm trí tôi có thể tập trung vào chính là sự gần gũi của hắn. Hơi ẩm dừ dội nơi những đầu ngón tay mềm mại của hắn ấn vào cổ tay tôi. Mùi hương sạch sẽ, ẩm ướt của làn da hắn lớn vồn trong bầu không khí quanh tôi. Sức nặng vô hình của ánh nhìn hắn dành cho tôi. Điều này là gì thế?

Khi tôi không trả lời được, bàn tay phải của hắn lướt ngang qua bên dưới bầu ngực phải của tôi, chất vải áo mỏng manh khiến những đầu ngón tay hắn có cảm giác ấm nóng như vải xa-tanh trên da tôi. Làn trao đổi vừa nảy tìm đường chui vào trong ý thức của tôi. “Đi chết đi.”

“...Tôi thích phang cô hơn.”

Hai gối tôi khẽ oằn xuống còn hai đầu vú cứng lên. Tôi đột ngột hít vào và nghiêng người tránh khỏi sự đụng chạm của hắn, ép đôi mắt đã nhắm kín vào phần da thịt của cánh tay bị giơ cao.

Đôi môi hắn mơn trớn vành tai tôi, “Cô có trả lời không? Hay tôi lại phải ép uống nữa đây?”

Thức ăn à? Dạ dày tôi chột vặn xoắn đau nhói. Một cơn đau nguyên thủy. Phải, đó là cơn đói của tôi, ngay khi hắn vừa gọi nhắc. Tôi đang đói ngấu. Hít vào một hơi thật sâu, tôi gom hết can đảm để lên tiếng. “Có.”

Tôi cảm nhận được nụ cười của hắn trên tai mình, rồi sau đó những đầu ngón tay hắn giữ lấy cằm tôi. Trong tầm nhìn bị thu hẹp của mình, tôi quan sát hắn dựa người tới gần. Hơi thở của hắn mát lạnh trên da thịt nóng rẫy của tôi.

“Có,” hắn lặp lại câu trả lời của tôi, “cô đói bụng? Có, cô sẽ trả lời? Hay có, tôi sẽ phải ép cô nữa?”

Tim tôi đập liên hồi. Cảm giác hơi thở của hắn phả lên má mình. Thình lình không khí không còn đủ nữa, như thể sự gần gũi của hắn đã hút hết chúng ra khỏi hai buồng phổi của tôi.

“Hay chỉ thế thôi, có?”

Môi tôi hé mở và phổi căng lên, thu vào nhiều không khí nhất có thể. Hình như không được

hiều lắm. Tôi buộc mình đáp lời trong hoảng loạn.

“Có,” tôi lắp bắp, “Tôi đói bụng.”

Tôi biết hẳn ta mỉm cười dù không nhìn thấy. Một cơn rùng mình sợ hãi, dữ dội đến độ khiến cả cơ thể tôi gần như nhào về phía hẳn, chạy dọc xuống xương sống tôi.

Hắn dịu dàng hôn lên má tôi. Tôi nghĩ mình đã cất tiếng rên rỉ. Rồi hẳn bước ra khỏi phòng, bỏ lại tôi đứng đờ ra dù đã nghe thấy tiếng cửa đóng.

Caleb nhanh chóng quay lại cùng với một chiếc xe đẩy chứa đầy thức ăn. Dạ dày tôi cào cào khi ngửi thấy mùi thịt và bánh mì. Thật khó mà kiểm soát thôi thúc muốn chạy về phía thức ăn. Rồi Jair theo sau hẳn vào phòng, mang theo một cái ghế.

Nhìn thấy Jair khiến tôi ước gì sàn nhà sẽ nứt ra và nuốt chửng mình cho rồi. Ban nãy, khi Jair định thực hiện ý đồ cưỡng hiếp, tôi đã (một lần nữa) tìm kiếm sự bảo vệ trong vòng tay của Caleb. Tôi cho là đầu đó trong tâm trí mình, tôi vẫn bám víu vào chút hi vọng rằng người đàn ông này, tên Caleb này, sẽ bảo vệ tôi. Tất cả những gì tôi có thể thấy là ánh nhìn kinh khủng, dữ tợn trong mắt của Jair. Gã muốn làm hại tôi.

Cửa phòng đóng lại và tôi nhìn lên, nhận ra Caleb đang ngồi cạnh chỗ thức ăn. Chúng tôi lại ở một mình với nhau. Sợ hãi và đói khát cào xé bên trong tôi.

“Lại đây,” hẳn lên tiếng. Giọng nói khiến tôi giật mình, nhưng tôi vẫn tiến về phía hẳn. “Dừng lại. Tôi muốn cô bò tới đây.”

Hai chân tôi run rẩy. Bò ư? Cô đùa à? Chạy đi. Chạy ngay bây giờ. Hẳn đứng dậy, nhìn thẳng vào tôi. Chạy đi đâu? Hãy xem hẳn đẩy cô xuống đất và đánh thuốc cô nhanh thế nào kìa! Đầu gối tôi chạm đất. Còn lựa chọn nào nữa đây? Tôi cúi đầu xuống nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt của hẳn trên người mình, hết như sức nặng báo hiệu bàn tay hẳn sắp vươn ra. Hai đầu gối và lòng bàn tay tôi di chuyển trên mặt đất cho đến khi chạm tới mũi giày của hẳn.

Tôi bị mắc kẹt. Gần như khóa thân. Yếu ớt. Sợ hãi. Tôi là của hẳn.

Hẳn cúi xuống và gom tóc tôi lại bằng hai tay. Chầm chậm, hẳn kéo đầu tôi lên cho đến khi ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Hẳn chăm chú nhìn tôi; chân mày nhíu lại, miệng mím thành một đường cứng nhắc. “Tôi ước hẳn ta đã không làm thế này với cô,” hẳn nói trong lúc mơn trớn góc mắt trái của tôi. “Cô thật sự là một cô gái xinh đẹp; quả là đáng hổ thẹn.”

Tim tôi quặn thắt. Kí ức, cái kí ức đó xé toạc hàng rào phòng thủ và trôi lên ở bề mặt tâm trí tôi. Cha dưỡng tôi cũng từng nghĩ tôi xinh đẹp. Tôi là một thứ xinh đẹp, và những thứ xinh đẹp thì không được yên thân trong thế giới này, không yên thân trong tay đám đàn ông như hẳn. Theo bản năng, hai tay tôi tóm lấy hai cổ tay hẳn, cố gắng gỡ chúng khỏi tóc mình, nhưng hẳn nắm rất chặt. Không thô bạo, nhưng rất chặt. Dù không nói lời nào, nhưng hẳn đã làm rõ ý mình; hẳn vẫn chưa nhìn tôi đủ. Không thể độ mắt với hẳn được nữa, tôi dời mắt đến một điểm ở phía bên kia của hẳn.

Không khí chung quanh tôi dường như đang điều chỉnh để thích nghi với hẳn. Hơi thở hẳn lướt trên má tôi, và bên dưới đôi bàn tay run rẩy, muốt mồ hôi của tôi, hai cẳng tay hẳn gián tiếp gợi nhắc về sức mạnh to lớn mà hẳn sở hữu. Tôi nhắm mắt và hít vào một hơi thật sâu, hi vọng có thể bình tĩnh lại. Mùi hương của hẳn hòa lẫn với mùi thức ăn xộc thẳng vào phổi tôi. Sự kết hợp đó tạo ra những cảm giác nguyên sơ kì lạ. Thành linh, tôi thấy đói đến điên dại. Tôi muốn xé toạc thịt da hẳn bằng răng mình và uống máu hẳn.

Không thể kiềm được, tôi thì thầm, “Lỗi tại anh nên hẳn ta mới làm thế. Tất cả mọi chuyện là lỗi của anh. Anh chẳng tốt đẹp gì hơn hẳn ta hết.” Cảm giác thật tuyệt khi nói ra những lời đó.

Tôi nghĩ phải chi mình đã nói vậy sớm hơn.

Một giọt mồ hôi chảy dài xuống bên cổ tôi, chậm chậm trườn qua xương quai xanh, xuống lồng ngực rồi chui tọt vào khe giữa hai bầu vú, gọi nhắc cho tôi về tình trạng cơ thể mình. Cơ thể yếu ớt, mong manh của tôi.

Hắn thở dài thườn thượt rồi lại chậm chậm thở ra một hơi. Tôi rùng mình, không thể phân biệt được hắn làm vậy là vì đã bình tĩnh, hay là vì sắp tắt tôi đến bất tỉnh.

Giọng nói của hắn, thoáng chút lịch sự, lấp đầy đầu óc tôi. “Cẩn trọng lời cô nói với tôi đấy, vật cung. Tôi và hắn là hai thể giới khác nhau hoàn toàn. Đó là điều mà cô sẽ học được cách để cảm kích, mặc cho cô có nghĩ gì. Nhưng hãy hiểu cho rõ; tôi vẫn có khả năng làm nhiều việc mà cô không tưởng tượng nổi đâu. Cứ khiêu khích nữa đi rồi tôi sẽ chứng minh cho cô thấy.” Hắn thả tôi ra.

Tôi khuyu xuống mà không nghĩ ngợi, trở lại tư thế quỳ bò, một lần nữa chăm chăm nhìn vào giày hắn. Dám chắc tôi sẽ sụp đổ hoàn toàn nếu cố tưởng tượng ra tất cả những điều mình không tưởng tượng nổi, bởi tôi đã có thể mừng tượng ra vài chuyện rất khủng khiếp. Sự thật là, tôi đang hình dung vài điều kinh khủng khi giọng nói của hắn chen ngang dòng suy nghĩ.

“Toàn bộ cuộc sống của cô sẽ thay đổi. Cô nên cố chấp nhận điều đó đi, bởi chẳng có cách nào tránh được nó đâu. Dù có thích hay không, có chống cự hay không, cuộc đời cũ của cô cũng đã kết thúc rồi. Nó đã kết thúc trước cả khi cô tỉnh lại ở đây nữa kia.”

Không có từ ngữ nào hết, không có tôi, không có ở đây. Điều này thật điên rồ. Tôi đã tỉnh dậy với mồ hôi và nỗi sợ hãi ở chốn này, chốn tăm tối này. Sợ hãi, đau đớn, đói khát, người đàn ông này – đang ăn mòn tôi. Tôi muốn đặt đầu mình lên giày hắn. Để dừng lại. Những câu từ treo lơ lửng trong không khí như một chiếc bong bóng chứa bài diễn thuyết vẫn đang bám trên môi hắn. Trước bao lâu? Trước cả ngày hôm đó trên đường sao?

Tôi lại nghĩ về mẹ. Bà còn lâu mới được xem làm hoàn hảo, nhưng tôi yêu bà nhiều hơn bất cứ ai khác. Hắn đang bảo rằng tôi sẽ không bao giờ được gặp lại bà nữa, rằng tôi sẽ không bao giờ được gặp lại bất kì ai tôi yêu thương nữa. Lẽ ra tôi nên biết trước những lời như thế rồi chứ. Mỗi nhân vật phản diện đều có chung một bài diễn thuyết thôi, ‘Đừng cố chạy trốn, việc đó là bất khả thi’, nhưng cho đến tận lúc đó, tôi vẫn không nhận ra những từ đó thật sự kinh khiếp đến độ nào.

Rồi hắn đứng dậy phía trên tôi, hệt như một vị thần đã cướp mất mặt trời mà chẳng hề quan tâm đến sự sụp đổ của tôi. “Hãy gọi tôi là Chủ Nhân. Mỗi lần cô quên, tôi sẽ buộc phải nhắc cho cô nhớ. Vậy nên, cô có thể chọn vâng lời, hoặc chọn trừng phạt. Việc đó hoàn toàn phụ thuộc vào cô.”

Đầu tôi ngẩng phắt lên, và đôi mắt chứa đầy sự choáng váng, kinh hãi, bức bối của tôi bắt gặp mắt hắn. Tôi sẽ không gọi hắn là Chủ Nhân. Đếch.Bao.Giờ. Dám chắc hắn có thể nhìn thấy sự quyết tâm trong mắt tôi. Vẻ thách thức không lời ở phía sau chúng hét lên rằng, ‘Cứ thử bắt buộc tôi xem, đồ khốn. Cứ thử xem.’

Hắn nhướn một bên mày lên, đôi mắt đáp lại, ‘Rất vui lòng, vật cung ạ. Cho tôi một lý do đi.’

Thà không gây ra một trận chiến mà mình không có khả năng thắng, tôi dờ mắt trở về mặt đất. Tôi sẽ thoát khỏi đây. Chỉ cần khéo léo là được.

“Cô có hiểu chưa?” hắn nói một cách tự mãn.

Vâng, thưa Chủ Nhân. Những từ đó không hề được nói ra, sự vắng mặt của chúng đáng được xem xét đấy chứ.

“Cô.Có,” hần nghiêng người tới trước, “Hiếu.Chưa?” Hần kéo dài mỗi từ như thể đang nói chuyện với một đứa con nít, hoặc ai đó không hiểu được tiếng Anh vậy.

Lưỡi của tôi đẩy sát vào răng. Tôi nhìn chăm chăm vào chân hần, không thể trả lời, không thể chống cự. Một khối nghẹn dần hình thành trong cổ họng và tôi nuốt xuống để giữ nó ở yên một chỗ, nhưng rồi nước mắt cũng dâng lên. Đó không phải những giọt nước mắt đau đớn hay sợ hãi, mà là thất vọng.

“Vậy thì tốt thôi, tôi đoán cô không đói. Nhưng tôi thì có.”

Đề cập đến thức ăn làm miệng tôi ứa đầy nước miếng. Mùi đồ ăn làm dạ dày tôi vặn xoắn thành gút. Trong lúc hần xé một miếng bánh mì, móng tay tôi cắm vào lớp thảm mỏng manh nơi nước mắt tôi rỉ xuống. Hần muốn gì ở tôi mà không thể lấy phước cho xong chứ? Tôi sụt sịt mũi, cố không khóc nức nở. Hần lại chạm vào tôi, vuốt ve ở phía sau gáy.

“Nhìn tôi đi.”

Tôi chùi nước mắt trên mặt và nhìn lên. Hần ngồi trở lại ghế, đầu nghiêng sang một bên. Hình như là đang cân nhắc gì đó. Hi vọng dù nó có là gì thì cũng sẽ không gây thêm nhục nhã cho tôi, nhưng làm sao chắc được. Hần nhặt một miếng thịt cắt sẵn từ đĩa lên và từ từ cho vào miệng, suốt lúc đó mắt vẫn dán lên tôi. Mỗi giọt nước mắt ứa ra đều bị tôi nhanh chóng dùng mu bàn tay chùi đi. Tiếp đó, hần lại nhặt một khối thịt bò vuông vức lên. Tôi nặng nhọc nuốt vào. Hần nghiêng người tới và giơ mẫu đồ ăn thơm ngon trước môi tôi. Với nổi nhẹ nhõm không chút xấu hổ, tôi há miệng ra, nhưng hần đã giật tay lại.

Rồi hần lại đưa tới lần nữa. Và lần nữa. Mỗi lần như thế, tôi lại trườn đến gần hơn, cho đến khi cả cơ thể ép giữa hai chân hần, hai bàn tay đặt ở hai bên người hần. Thành linh, tôi quẩn đôi tay mình quanh bàn tay hần và bao phủ ngón tay hần bằng miệng mình nhằm cướp lấy mẫu thức ăn kia. Ôi trời ơi, ngon quá.

Những ngón tay hần dày cộm và mẫn mòi trên lưỡi tôi khi tôi xoay sở vồ lấy miếng thịt ở giữa chúng. Hần di chuyển rất nhanh, mấy đầu ngón tay tìm thấy lưỡi tôi và véo mạnh, trong khi bàn tay còn lại bấu vào hai bên cổ tôi. Hần siết mạnh, khiến tôi phải há miệng vì sốc khi cơn đau lan xuống cổ họng. Mẫu thức ăn rơi từ giữa môi tôi xuống sàn và tôi gào lên trước sự mất mát đó. Hần thả lưỡi tôi ra, hai bàn tay điều khiển hai bên đầu tôi, kéo nó lên về phía mình. “Tôi đã quá tử tế rồi và cô sẽ học được tôi đã lịch sự như thế nào. Cô rất kiêu ngạo và rất ương bướng, và tôi sẽ đánh cô như tử gấp đôi.”

Rồi hần đứng lên, dùng đủ lực để đẩy tôi ngã ngược ra sau trên sàn. Sải bước ra khỏi phòng, hần đóng cửa lại. Lần này tôi nghe thấy tiếng khóa xoay vặn.

Bên cạnh tôi, mẫu thức ăn đang vậy gọi.

4

Cơ đói của tôi là một sinh thể sống đầy giận dữ, cào cấu và gào rú bên dưới từng tắc da thịt. Tôi nhào đến chỗ bữa ăn thịnh soạn như một con thú đói ngấu - dồn ép thức ăn và nước uống xuống sâu trong họng hết sức có thể. Thậm chí tôi còn không nhận biết được thứ mình đang tọng vào miệng là gà hay đậu nghiền gia vị sấy khô nữa. Chỉ cần biết chỗ thức ăn đó có thể lấp đầy khoảng trống trong bụng là được, và tôi ăn đến khi không ăn nổi nữa. Đến khi tôi no nóc.

Dầu mỡ, muối và vụn thức ăn dính đầy hai tay và mặt tôi trong lúc cổ họng còn đang bận co bóp quanh đợt thức ăn thịnh soạn cuối cùng. Khi cơn đói đã thôi không còn ghì siết, tôi rốt cục cũng nhìn thấy một chiếc đĩa nhựa ở giữa đám đĩa giấy trống không. Một cách điên cuồng, tôi tóm lấy nó và chạy thẳng đến khung cửa sổ bị đóng ván kín mít, yếu ớt đâm lấy đâm để vào mấy tấm ván. Trong lúc bữa ăn còn đang tiếp tục tìm đường xuống bụng tôi, chiếc đĩa nhựa gãy tan nát khi tôi cố cạy mở cửa sổ. Hít thở gấp gáp và nong cạn với đám đồ ăn còn trong họng, cuối cùng tôi ném những mảnh nhựa gãy nát qua bên kia phòng, về phía cánh cửa đóng kín.

Nước mắt một lần nữa làm mờ đi tầm nhìn của tôi, khi một cơn sóng choáng ngợp của sợ hãi và buồn bã lôi tuột tôi xuống. Cô sẽ không thoát khỏi đây được đâu. Cô tiêu chắc rồi. Hẳn ta sẽ quay trở lại và làm gì đó vô cùng tồi tệ. Cực kì, cực kì tồi tệ và cô chẳng thể ngăn được hẳn ta. Làm ơn, làm ơn, cầu xin Chúa, làm ơn hãy đưa con ra khỏi đây.

Tôi lao vào căn phòng tắm mờ mịt ánh sáng, giở nắp bồn cầu và nôn hết mọi thứ đã ăn ra. Tôi thét vào đó giữa những đợt nôn ói đầy mùi gia vị. Giọng tôi vang vọng trong bồn sứ, thứ âm thanh òng ọc bị bóp nghẹt cuối cùng cũng nhường chỗ cho tiếng thút thít rền rĩ và tiếng hít thở nặng nề. Tôi dội nước trước khi cảnh tượng bãi nôn mửa kia khiến mình phát bệnh lần nữa. Thật sự là sau đó tôi có thấy tốt hơn một chút. Lại bị đói, nhưng bình tĩnh hơn trước.

Tôi thử bật đèn lên, nhưng rõ ràng là nó cũng bị tháo ra nốt rồi. Thế vào chỗ đó là một bóng đèn ngủ khác. Phòng tắm vẫn đang trong quá trình sửa chữa, đồ mới nằm lẫn với đồ cũ. Tôi cẩn trọng phớt lờ chiếc bồn Jacuzzi, nơi bản thân đã từng bị lột sạch quần áo và bị vác vào. Chỉ cần một cái liếc nhìn thôi và thế là bàn tay hẳn lại ở trên người tôi lần nữa. Tôi nhanh chóng quay đi, thay vào đó tập trung vào việc rửa mặt và súc miệng ở bồn rửa. Phải xóa sạch mùi vị nôn ói ra khỏi đầu mới được.

Phía trên bồn rửa, có một chiếc đĩa tròn bằng kim loại. Chợt nảy ra ý tưởng, tôi ấn mấy ngón tay quanh mép đĩa, cố gỡ xuống nhưng nó đã được gắn chặt vào tường. Chán chường, tôi cứ thế nhìn chăm chăm vào nó. Chiếc đĩa thật sáng bóng và hoàn hảo, gần giống như là thủy tinh vậy. Bên trong nó, tôi lần đầu nhìn vào gương mặt mình kể từ khi bị bắt đi. Vùng da quanh mắt tôi đã chuyển màu xanh tím nhạt; chạm vào có cảm giác sưng phồng. Bây giờ tôi đã có thể mở nó đủ to để nhìn, nhưng so với mắt phải thì trông nó xấu xí quá. Tôi dùng mấy ngón tay để chạm vào mắt trái, ngạc nhiên khi thấy nó đã đỡ đau hơn lúc đầu. Trông tôi thật kinh khủng. Ngoại trừ bên mắt sưng vù và bầm tím ra, tóc tôi rối bù như tổ quạ. Tôi ngạc nhiên khi nhận ra bản thân đang cố sửa sang lại mái tóc. Cảm thấy mình giống hết một đũa đần vào giây phút sự ngớ ngẩn của hành động đó thức tỉnh tôi. Phải đấy Livvie, đừng quên phải trông thật đáng yêu vì tên bắt cóc điển trai. Thật ngu xuẩn!

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với mình nữa, nhưng Caleb chính là trung tâm của chuyện đó. Chính hắn là nguồn cơn của tất cả nỗi đau đớn và hỗn loạn này. Bất kể chuyện gì đã xảy đến hoặc sắp xảy đến với tôi, đều tùy thuộc vào “khẩu vị” quái dị và đòi hỏi của hắn. Đành

chịu thua, tôi quay người và bắt đầu bước ra ngoài.

Cửa phòng ngủ bật mở khiến tôi giật nảy. Điên cuồng, tôi vội nhìn quanh phòng tắm để tìm cách thoát thân hoặc một nơi để trốn. Thật phi lý khi làm thế bởi tôi đã xác định là không hề có lối thoát rồi. Tuy vậy, bản năng vẫn là bản năng. Bản năng mách bảo tôi phải trốn đi, dù chỉ mất có vài giây để hẳn tìm ra tôi.

Caleb sai bước thẳng tới nhà tắm, miệng ngâm nga. Khi hẳn đến ngưỡng cửa, tôi đã trốn bên dưới bồn rửa rồi. Ở ngay tầm mắt hẳn.

Hắn điềm tĩnh tiến tới, không hề mang vẻ tàn ác đã trưng ra trước đó, và gọi tôi bằng giọng điệu êm ái. "Tôi muốn cô đứng dậy."

Hắn vươn tay về phía tôi. Với vẻ cảnh giác, tôi nhìn chăm chăm nó một lúc lâu, nghĩ về sự hủy hoại đang chờ được thực hiện bởi bàn tay đó. Sự bình tĩnh của hẳn và nỗi sợ hãi của tôi treo lơ lửng ở giữa như một vòng xoắn dày cộm và nặng nề. Hẳn sẽ tổn hại tôi, có gì đó bên trong tôi biết rõ như thế. Sự thật khiến tôi gần như tê dại. Tìm cách để nhận được lòng khoan dung của hẳn, tôi ngập ngừng với tay ra, chờ đợi con rắn tung đòn tấn công. Khi chạm tới bàn tay đang vươn dài của hẳn, tôi rất muốn thoái lui và thu mình lại. Nhưng không được. Hẳn mỉm cười. Đó là một nụ cười ngay lập tức khiến tôi phải chú ý bởi cả sự đẹp đẽ và vẻ xấu xa của nó.

Hắn quấn những ngón tay quanh cổ tay tôi, và từ cái động chạm đó, một luồng điện chậm chậm truyền sang tôi. Tôi hoàn toàn tê liệt. Hẳn từ từ kéo tôi dậy, và chẳng mấy chốc, tôi đã đứng đó, nhìn hẳn với đôi mắt mở to và hơi thở khắc khoải. Hẳn áp lòng bàn tay tôi lên mặt, để tôi cảm nhận làn da hẳn lần đầu tiên. Sự thân mật của hành động đó khiến hai mắt tôi buộc phải nhìn xuống sàn, và thỉnh linh, tôi thấy sợ vẻ tử tế của hẳn hơn là sự hung bạo.

Caleb lướt những ngón tay tôi khắp mặt hẳn, giữ chặt nó khi tôi cố tránh đi. Da mặt hẳn nhẵn nhụi, mềm mại, nhưng nam tính không thể phủ nhận. Sự đụng chạm của hẳn rất đơn giản, song vô cùng rõ ràng, nó chỉ cho tôi thấy rằng hẳn có thể giống một người tình, dịu dàng, thân mật, nhưng đồng thời hẳn cũng là người đàn ông không quen nghe thấy từ không. Phải. Tôi đã hiểu. Hẳn là một người đàn ông, còn tôi thì sao? Tôi chẳng là gì ngoài một đứa con gái, thậm chí còn chưa phải là phụ nữ. Đáng ra tôi phải quỳ sụp dưới chân hẳn và tôn thờ vẻ đàn ông của hẳn, phải biết ơn vì hẳn đã hạ cố để mắt tới mình. Tất cả mọi điều, chỉ với một cái chạm tay đơn giản như thế.

Hẳn giơ tay phải lên, vén tóc tôi khỏi vai và ve vuốt phía sau cánh tay tôi. Một cơn rùng mình dữ dội chạy dọc cột sống khiến tôi phải lui lại. Lớp men sứ lạnh giá của bồn rửa sượt qua da tôi. Như thể đang khiêu vũ, hẳn ta bước tới. Những ngón tay xộc thẳng vào tóc tôi, đầy sở hữu, giữ chặt đầu tôi trong khi tôi tiếp tục nhìn chăm chăm sàn nhà. Hẳn hôn lên các ngón tay tôi; khẽ cắn nhẹ chúng bằng răng. Chiếc răng nanh khá sắc nhọn, một phần trong vẻ quyến rũ non trẻ của hẳn, giờ đây bao phủ hẳn trong sự tắm tối xấu xa.

Tiếng tim đập vang rền trong tai tôi, hơi thở tôi trở nên nặng nhọc. Nỗi lo lắng cuộn trào trong cơ thể để rồi nằm lại nơi dạ dày, khiến tôi cảm thấy buồn nôn. Tôi thầm nghĩ: Mình có nên chống cự hẳn không? Có nên liều chọc giận hẳn không? Bản năng trong tôi không bảo phải bỏ chạy, hay lẩn trốn, chúng nói hãy đứng yên đó. Chúng nói...hãy vâng lời? Làm ơn dừng lại đi.

Hẳn thả tay tôi xuống, dập tắt mọi hoảng sợ; không biết phải làm gì với tay mình, tôi quấn hai cánh tay ôm lấy người. Cảm giác như thể hẳn đang xuyên thấu tôi bằng đôi mắt. Sự dữ dội trong ánh nhìn đó gần như là bắn thiu. Hẳn đang làm gì tôi trong tâm trí vậy?

Có điều gì đó rất lạ đang diễn ra bên trong tôi, một nhận thức căn bản và vô cùng đơn giản, như đàn ông và đàn bà, giống cái và giống đực, cứng rắn và mềm mại, thú săn và con mồi. Phải,

tôi thấy kinh hãi. Nhưng đồng thời có một làn sóng ngầm của thứ gì đó khá quen thuộc. Dục vọng? Có lẽ thế. Mắt tôi dút khỏi gương mặt hắn. Tôi đã từng tưởng tượng về người đàn ông này, từng mơ mộng được hắn chạm vào. Tôi đã từng khao khát đôi mắt hắn trên cơ thể trần trụi của mình. Muồng tượng ra đôi môi mềm mại của hắn đặt lên hai bầu ngực mình. Và bây giờ hắn đang ở đây, chạm vào tôi. Cảm giác không hề giống những gì tôi từng muồng tượng.

Thế này không giống với bất kì mộng tưởng nào tôi từng có, kể cả những mộng tưởng thiếu lành mạnh nhất cũng không. Tôi thừa nhận, rằng mình từng mơ về việc bị hủy hoại bởi các chàng ma cà rồng của Anna Rice. Tôi đã thấy cảnh tượng đó trên màn hình lớn ở sâu trong tâm trí mình. Khi đó là thế kỉ 18, và tôi đang đứng trong một con hẻm, chàng Lestat điển trai, xấu xa không phải bàn cãi, ở giữa hai đùi tôi. Tôi là một cô gái bán hoa, còn chàng chỉ là một khách quen. Cảm nhận rõ được chàng nguy hiểm thế nào, hoang dại thế nào, nhưng chỉ cần một nụ hôn thôi là tôi mặc kệ tất cả. Tôi biết chàng sẽ cắm ngập nanh vào cơ thể mình, nhưng vẫn để mặc cho chàng định đoạt vì hi vọng, cái chết sẽ không phải là đoạn kết đời tôi.

Thế này chẳng hề giống những giấc mơ của tôi. Trong mơ, ta không thể thực sự cảm thấy gì cả. Mỗi cái động chạm đều tùy thuộc vào tưởng tượng của ta, như là hôn sẽ có cảm giác thế nào, giao hoan sẽ có cảm giác thế nào, nỗi sợ hãi thật sự sẽ ra sao. Nếu bạn chưa từng thật sự cảm nhận qua chúng, tâm trí sẽ không thể nào tái tạo lại chúng. Tôi đã từng hôn hít, từng có ý niệm mơ hồ về việc vỗ về, nhưng lại không hề biết gì về thực tế cả. Khi bạn trai tôi chạm vào tôi, tôi biết anh ấy sẽ dừng lại ngay khi tôi yêu cầu, trái lại, tôi biết người đàn ông này sẽ không làm vậy. Thực tế khiến mọi việc đều khác đi. Chuyện này là thật. Đụng chạm thật sự, đe dọa thật sự, người là thật, sợ hãi cũng là thật.

Hắn vuốt ve mặt tôi, lướt đầu ngón tay qua dải tai, xuống cổ họng, lưng bàn tay hắn quét qua xương quai xanh. Hơi thở của tôi trở nên rời rạc, nặng nề. Thế này thật sai trái, thế nhưng cảm giác lại không quá tệ. Nỗi sợ hãi đè nặng ở sâu trong bụng tôi, nhưng bên dưới nó, một sức nặng khác lại đang thành hình. Tôi bật thốt ra âm thanh phản đối, cầu xin hắn dừng tay bằng ngôn ngữ không lời. Hắn dừng lại đủ lâu để hít vào mùi hương của tôi trước khi tiếp tục. Tôi chậm chậm lắc đầu, cố né ra nhưng đã bị hắn giữ chặt bằng bàn tay kia.

“Nhìn tôi,” hắn nói, giọng đầy kiểm soát nhưng hơi ngấp ngừng. Tôi nhắm nghiền mắt, lại chậm chậm lắc đầu lần nữa. Hắn thở dài. “Tôi muốn cô nhìn tôi.”

Tôi không nghe theo, chỉ bất động trong lo lắng. Chuyện này không thể xảy ra được. Không thể xảy ra với mình. Nhưng nó lại đang diễn ra, và tôi thì lại vô phương ngăn cản. Tôi than khóc, kéo đầu mình tựa sát bàn tay hắn ta. Caleb càng kích động hơn khi tôi giơ tay lên, chạm vào hai bên cổ tay hắn.

“K-h-ô-n-g”, hắn dịu dàng nói, như thể đang khiển trách một đứa trẻ. Đôi tay tôi run lấy bầy còn hai đầu gối gần như oằn xuống. Hắn siết chặt nắm tay trong tóc rồi kéo đầu tôi dậy. Tôi nhắm mắt chặt hơn nữa khi những tiếng nức nở yếu ớt, ráo roảnh vụt thoát khỏi môi. Tôi đang bước đi trên làn ranh mỏng manh của sự kiên nhẫn nơi hắn, trong khi đó lại rơi khỏi ranh giới mong manh của sự sáng suốt nơi chính bản thân mình. Hắn nghiêng người tới, hôn lên má tôi rồi sau đó tới gáy. Tôi cúi kính thở dài, né ra xa, nhưng lại chẳng đi tới đâu. Hắn chạm ngón cái vào môi tôi, cố gắng ngăn lại những tràng nức nở và rên rỉ.

“Lòng can đảm của cô đâu hết rồi, vật cưng? Không cào cấu, kêu rít nữa à? Cô gái gan lì của tôi đâu rồi?”

Tim tôi chùng hẳn xuống bụng. Tôi chẳng biết lòng can đảm của mình biến đi đâu nữa. Mà tôi đã bao giờ can đảm chưa? Tôi không nghĩ vậy. Tôi chưa từng can đảm. Tôi đã luôn hài lòng với sự vô hình, chỉ làm người đứng sau máy quay. Bây giờ tôi ước sao mình được vô hình.

Giọng nói của tôi biến đâu mất, bị bóp nghẹt bởi sự nghiêm trọng của giờ phút này. Tôi rơi vào tình trạng hoảng loạn khi hấn thả tay ra. Trượt xuống sàn, hai tay bưng lấy mặt, tôi liên tục tự nói với bản thân, Mình không ở đây. Đây là một giấc mơ, một giấc mơ quái dị kinh khủng. Bất cứ lúc nào, mình đều có thể tỉnh dậy. Tôi co gối sát ngực và đu đưa người tới lui. Câu thần chú chỉ khiến mọi chuyện thêm thật mà thôi.

Tôi không khóc khi hấn bế tôi lên. Chuyện đó thế nào cũng xảy ra. Tôi thấy trống rỗng, hết như cả cơ thể chỉ là một cái vỏ chứa đựng linh hồn vỡ nát của chính mình. Hấn đưa tôi tiến về phía chiếc giường, dễ dàng đặt tôi đứng trước nó. Hai mắt tôi dần dần mờ đi, như thể não bộ đang bắt đầu “đình công” vậy. Tôi chỉ đứng đó, chờ đợi. Hấn lùa tóc tôi qua bên vai trái, đứng ngay sát phía sau tôi. Tôi có thể cảm thấy vật đàn ông của hấn áp vào mình, cứng rắn, mang đầy niềm nở. Hấn lại hôn lên cổ tôi.

“Không,” tôi nài xin, giọng vỡ vụn. Vậy ra tôi nghe giống thế này sao, hoàn toàn sụp đổ. “Làm ơn...không.”

Tiếng cười khê của hấn dập dờn trên cổ tôi. “Đó là câu lịch sự đầu tiên mà cô nói ra đấy.” Hấn vòng hai cánh tay quanh người trong lúc nói vào tai tôi, “Chỉ tiếc là cô vẫn chưa học được cách nói chuyện đàng hoàng thôi. Cứ tự nhiên nói lại xem, lần này hãy nói, “Xin đừng, thưa Chủ Nhân”. Cô làm được không?”

Tôi muốn khóc, muốn hét lên. Tôi muốn làm mọi thứ ngoại trừ điều hấn yêu cầu. Tôi giữ yên lặng.

“Hay có lẽ,” hấn liếm tai tôi, “cô cần động lực.”

Thình lình, hấn dứt người ra, để lại tấm lưng trần của tôi phơi bày trong không khí lạnh giá. Tôi ngồi sụp xuống sàn, vo tròn tấm trải giường thành một mớ rối nùi rồi ấn trán lên đó. Hấn cúi xuống ở phía sau, xoa xoa lưng tôi. Ý chí chống cự dâng tràn bên trong cơ thể, và dù đã biết bản thân đang dây vào chuyện gì, tôi vẫn không thể ngăn mình lại. Thúc khuỷu tay về sau, tôi đánh ngay vào cẳng chân hấn. Đau đớn đâm xuyên qua khuỷu tay, và tôi không thể nhúc nhích được gì trong vài giây. Cẳng chân bằng thép.

“Cô gái lì lợm của tôi đây rồi,” hấn lạnh nhạt nói. Chộp lấy một nắm đầy tóc, hấn lôi tôi khỏi giường. Tôi thét lên điên dại, cắn móng tay vào tay hấn để cố thoát ra, nhưng tất cả nỗ lực của tôi chỉ là con số không. Mọi chuyện kết thúc trước lúc kịp bắt đầu, khi hấn lật tôi nằm sấp mặt lại và ấn đầu gối vào giữa hai bả vai. Tôi đã bị ghim chặt. Bị đánh bại.

“Tôi ghét anh!” Tôi gào. “Tôi ghét anh, đồ chó chết xấu xa!”

“Thật may vì tôi chả quan tâm đâu,” hấn nói không chút thương xót, “Tôi sẽ nói cho cô biết điều gì khiến tôi bực mình nhé; cô vẫn chưa học được cách cư xử gì hết. Có lẽ cô nên để bảo một chút, vật cứng ạ, nhưng phải thừa nhận rằng...” Tôi cảm thấy hơi thở của hấn ở một bên mặt mình, “Tôi thích thế này hơn.” Hấn với tay lấy gì đó trên giường. Tôi rướn lên để xem đó là gì, nhưng đầu gối của hấn lại ấn sâu lên người tôi một cách tàn nhẫn.

Hấn cố giữ chặt hai cổ tay tôi, nhưng rồi nhanh chóng chuyển chúng sang bên tay trái, trong lúc trói chúng lại với nhau bằng dây thừng mềm, gần giống như vải lụa. Tôi kêu la và chống cự bên dưới hấn, vẫn cố gắng một cách vô ích để thoát ra.

Tôi ngăn lại bất kỳ ý nghĩ nào về sự đau đớn, về việc hấn đang xé nát sự trong trắng của tôi, hủy hoại cơ thể tôi. Sự mất mát cuối cùng, ánh hoàng hôn của nỗi ô nhục. Thế này có lẽ tốt hơn. Tôi cần hấn phải bệnh hoạn, đòi bại, tàn bạo. Như vậy sẽ khiến việc vạch rõ cảm giác của tôi dành cho hấn dễ dàng hơn. Hình ảnh một thiên thần tuyệt đẹp được phái xuống để cứu vớt tôi đã biến mất. Tôi không cần phải mơ mộng thêm về đôi mắt màu lam lục của hấn, hay về việc

mái tóc vàng óng của hắn có cảm giác thế nào trong tay mình nữa. Bây giờ, kể cả mùi hương của hắn cũng khiến tôi phát bệnh. Ít ra, đây là cách hai chúng tôi nên hiểu về chuyện này, chỉ là cưỡng bức, không phải quyến rũ, không phải ảo tưởng. Chẳng có gì rồi ren ở đây hết. Giờ đây hắn chỉ là một con quái vật. Như bao con quái vật khác mà thôi.

Hắn kéo tôi khỏi sàn bằng cổ tay, và trong một chuyển động nhanh chóng, treo hai cổ tay tôi lên một cột giường cho đến khi tôi đứng bấp bênh trên mấy đầu ngón chân. Bị treo lơ lửng ra ở đó; cả cơ thể bị căng đến sát sao - mọi thứ đều phơi bày, hơi thở tôi trở nên gấp gáp. Hắn thô bạo tóm lấy mặt tôi, “Cô có biết vấn đề của mình là gì không, vật cưng? Cô vẫn chưa học được cách lựa chọn khôn khéo. Bữa tối lẽ ra đã khác đi, nhưng cô lại chọn thế này.”

Tôi đã chuẩn bị sẵn lời đáp tinh ranh trên đầu lưỡi. Những câu từ sẽ khiến hắn giận dữ hết như tôi khiếp sợ, nhưng rồi hắn hôn tôi. Nụ hôn vô cùng dữ dội, đầy chiếm hữu, với ý định bóp chết lời chỉ trích kia ngay từ trong trứng nước. Chẳng có lưỡi liếc gì ở đây cả; hắn quá thông minh để làm vậy, mà chỉ dùng đôi môi đầy đặn áp chặt lên môi tôi mà thôi. Nó kết thúc trước khi tôi kịp có cơ hội phản ứng.

Hắn bước đến chỗ chiếc xe đẩy từng để thức ăn và lục lọi trong một chiếc túi đen. Hai mắt tôi mở lớn. Thứ đó ở chỗ quái nào ra vậy? Không có thứ gì trên đời đáng ngại như một cái túi đen cả, túi đen có nghĩa là có chuyện. Túi đen có nghĩa là đã có kế hoạch được vạch ra, có sự chuẩn bị, thu xếp chu đáo. Thành linh, tôi cảm thấy như bị mê sảng.

Hắn quay lại cùng rất nhiều vật dụng, mỉm cười với tôi như thể chuyện này rất đổi bình thường. Hắn bày các vật dụng kia lên giường một cách tỉ mỉ và cẩn trọng. Một chiếc vòng cổ bằng da được giơ lên cho tôi thấy; nó là một dải da bản to với hai chiếc móc kim loại được đính ở hai đầu, một trong số đó có gắn khóa nhỏ và chìa. Đặc biệt, chiếc vòng cổ còn có thêm một chiếc khoen nhỏ ở phía trước. Hắn nhanh chóng đeo nó lên cổ tôi. Khi đã cài khóa chắc chắn, chiếc vòng đè nặng lên cổ họng tôi. Hắn đứng đưa chìa khóa trước mắt tôi trước khi đặt nó lên bàn đầu giường. Có một sợi xích dài, gần giống với loại dùng để dắt chó đi dạo, nhưng có thêm khóa gài ở hai đầu. Hắn quàng sợi xích qua cột giường, gây ra tiếng “lách cách” rất lớn khiến tôi giật mình hét lên, sau đó gắn cả hai khóa gài lên chiếc khoen phía trước vòng cổ. Tôi phải ngước nhìn lên trần nhà để không bị nghẹt thở. Khóc nhiều khiến cho việc hít thở càng khó khăn hơn, thế nên tôi dừng lại, nhưng nước mắt vẫn tiếp tục chảy dài xuống mặt, đọng thành vũng ở vành tai tôi.

Làm ơn. Đừng. Đừng làm vậy. Tôi muốn nói to những lời đó lên. Muốn cầu xin hắn. Nhưng từ ngữ không còn thành hình được nữa. Tôi đã quá sợ hãi, quá tức giận, và quá...kiêu hãnh. Tất cả những gì lẽ ra tôi nên làm ồ ạt kéo đến cùng lúc. Nhiều tiếng nước mắt phát ra hơn.

Hắn lướt hai bàn tay dọc xuống cánh tay rồi xoa nắn hai bầu ngực tôi; cơ thể tôi run rẩy, hai núm hoa nhọn cứng. Một đôi dải da dày cộm thay thế dải ruy băng nơi cổ tay tôi, chúng được thiết kế đồng bộ với chiếc vòng cổ, với những sợi mắc xích nhỏ lủng lẳng ở hai đầu có thể khóa lại với nhau. Hắn tháo móc xích khỏi vòng cổ để xoay tôi lại. Thật nhẹ nhõm khi lại có thể hít thở. Tôi không mấy quan tâm đến việc giờ đây nó đã được gắn vào sợi xích nối của chiếc còng da. Hiện tại việc di chuyển đã dễ dàng hơn, sợi xích đã được nói lỏng nên tôi có thể đứng vững trên mặt đất. Hai cẳng tay tôi bị ép vào nhau, sau đó bị trói vào cột giường trước mặt. Tư thế này khiến việc tránh xa hắn là bất khả thi, các bắp cơ nơi cánh tay tôi co cứng trước sức căng kia. Lúc này tôi thực sự rất sợ; không cách nào che giấu được. Hắn đã nắm gọn tôi và chỉ có hắn mới biết việc đó có nghĩa là gì.

Caleb lùi lại, hình như là để đánh giá tôi, hoặc có lẽ là chỉ đang ngắm nhìn thành quả của mình. Dù có là gì thì mọi hành động của hắn đều mang cho tôi cảm giác về một kết thúc sắp

xảy đến. Tôi đã đưa ra lời thách thức và hần chấp nhận nó. Đứng đối diện với chiếc giường, hai cánh tay tôi bị trói từ cổ tay đến khuỷu và bị buộc vào cột giường. Trên người tôi chẳng có gì ngoài mấy thứ đồ lót gợi cảm đến nực cười mà hần đã chọn.

“Giăng chân ra,” hần nói đều đều. Khi tôi không làm theo, hần bước đến sát phía sau và len người vào giữa hai chân tôi. Tôi bật kêu lên the thé vì sững sốt khi bàn tay trái của hần khum lấy nơi giữa hai chân mình. Tôi cố né ra. Vô ích.

“Nếu cô không bắt đầu làm như được bảo, tôi sẽ mở toang cái nơi nữ tính bé nhỏ đó bằng cả bàn tay mình đấy. Có hiểu chưa?” Giọng hần đều đều nhưng kiên định. Câu hỏi của hần không phải một câu hỏi, mà là dùng để củng cố lời đe dọa kia.

Tôi bật khóc thút thít lớn tiếng, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Giỏi lắm vật cung, giờ thì hãy thực hiện điều được yêu cầu nào.”

Hần đứng lui lại lần nữa và chờ đợi. Chầm chậm, tôi mở hai chân ra, rộng hơn và rộng hơn nữa cho đến khi hần bảo dừng lại. “Giờ hãy di chuyển hông ra sau về phía tôi.”

Trong khi làm theo chỉ dẫn của hần, tôi tựa đầu lên hõm của đôi tay bị trói chặt.

“Cô sẵn sàng chưa?” hần hỏi, dừng lại để chờ hiệu ứng mình mong mỏi.

“Đồ chó chết,” tôi thì thầm, cố che giấu nỗi sợ.

Cú đầu tiên quật ngay lên hai bắp chân tôi, vụt qua tâm trí như một luồng sáng trắng lóa mắt. Miệng tôi há to trong một tiếng thét câm lặng. Tôi chắc chắn không hề chuẩn bị cho cú đánh vừa rồi! Điên cuồng, tôi cố quay nhìn phía sau mình. Trên tay hần là một sợi dây nịt. Tiếng thét vốn đang vùng vẫy để thoát khỏi ngực tôi cuối cùng cũng bùng nổ.

Cú quật thứ hai từ sợi dây bịt chồng lên ngay vết thứ nhất, nó đến nhanh tới độ tôi còn chưa kịp nghĩ gì. Hai đầu gối oằn xuống đưa cả cơ thể tôi lao vào cột giường trước mặt. Xương mu của tôi đập thẳng vào cây cột. Tôi gào lên đau đớn, nghẹn ngào trong nước mắt.

“Thẳng chân lên,” hần quát to, “Nếu cô ngắt xủ, tôi chỉ cần hồi tỉnh cho cô thôi.”

Khi tôi chỉ đứng đơng đưa ở đó, hần tiếp tục tung đòn. Tôi nghe thấy cú quật tiếp theo trước cả khi cảm thấy nó, sợi dây nịt vụt “vút vút” qua không khí trước khi hạ xuống hai đùi. Tôi cố tránh đi. Di chuyển từ bên này sang bên kia, tôi gần như kéo rời hai khớp cánh tay ra khi vịn vẹo để tránh đòn. Nhưng hết lần này đến lần khác, chúng đều đánh trúng đích. Tôi kêu thét dữ dội, kéo dài đến độ không thể hít vào lấy hơi.

Hần quật sợi dây da xuống với một lực mạnh đến khó tin, ngay vào một bên cổ chân tôi. Ngay lập tức, tôi đứng thẳng dậy để xoa xoa nơi vừa bị đánh bằng bàn chân còn lại. Hần quất vào bắp chân khi tôi nhảy lên nhảy xuống để xoa dịu cơn đau. Tôi liên tục chà xát bằng hai bàn chân, cố gắng trong tuyệt vọng nhằm xóa nhòa sự nhức nhối. Chưa bao giờ tôi chịu đau thế này. Chưa bao giờ tôi tưởng tượng được đau đớn thế này lại tồn tại. Cả cơ thể tôi râm ran, co thắt và ngứa ngáy vì đau.

“Làm ơn, chúa ơi, dừng lại đi!” Tôi rít lên. Hần lại đánh vào thắt lưng tôi. Chắc tôi ngắt mất.

“Không...không phải Chúa. Thử lại đi.” Một cơn mưa roi quật đổ ập xuống cơ thể tôi. Tôi kêu gào và run rẩy dữ dội. Quần quai kéo lấy kéo để cột giường nhằm nói lỏng mối trói.

“Chủ Nhân,” tôi hét, “Chủ Nhân!” Rồi việc đó đánh thẳng vào tôi, như những lần roi hần giáng xuống, khi tôi thét lên hai từ ghê tởm đó, Chủ Nhân. Cuối cùng hần đã thắng. Tôi sai rồi, đau đớn không tốt hơn. Ôi Chúa ơi, gì cũng được ngoại trừ đau đớn.

“Cuối cùng,” hần nói một cách dứt khoát. “Nhưng đừng nghĩ như thế là xong, còn lâu. Cô có

nhiều lỗi cần phải chuộc lỗi.”

Tôi khóc dữ dội hơn bất cứ lần nào trong đời. Nước mắt chảy ngược vào phổi, tiếng nức nở vương trong lồng ngực. Còn nữa sao? Tôi không chịu được nữa đâu.

“Làm ơn, Chủ Nhân. Làm ơn, đừng thêm nữa.” Hấn dừng lại đủ lâu để kéo quần lót tôi xuống. Nó ướt sũng mồ hôi nên bị mắc kẹt trên làn da bỏng rát của tôi. Tôi thở hổn hển vào hai cẳng tay, hấn phải dừng lại. Hấn phải làm thế. Hấn đang cố giết tôi sao? Caleb ném chiếc quần lót sang một bên và ấn mấy đầu ngón tay lên những lần roi trên mông tôi. Tôi bật rên rỉ. Hấn đứng thẳng lên, quật dây nịt xuống mông tôi, gây ra âm thanh “chan chát” ướt át.

“Tốt hơn nhiều rồi,” hấn nói. “Mỗi lần cảm thấy sợi dây nịt, tôi muốn cô nói ra lý do tại sao cô đáng bị như thế.” Sợi dây lại vụt xuống mông tôi với một lực mạnh đến độ nó đập thẳng sang phía bên kia, vào chính giữa hai chân. Hai tay tôi siết chặt lấy cột giường, mặt vùi vào cẳng tay, cắn răng chịu đựng cơn đau. Tâm trí tôi không đủ nhanh nhạy để đưa ra câu trả lời, tất cả những gì tôi có thể làm là la hét và cầu xin hấn ta dừng lại.

“Làm tốt hơn xem,” hấn nói và quất vào phía sau nhượng chân tôi.

“Tôi xin lỗi vì đã đánh ngài!” Tôi thét lên; đó là điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra.

“Tôi đã đánh ngài...gì?” hấn gầm gừ. Những cú vụt giáng xuống nhanh đến nỗi tôi không đếm được là bao nhiêu nữa. Tôi cong người và kêu thét dưới trận đòn roi da.

“Vì đã đánh ngài, thưa Chủ Nhân. Tôi xin lỗi.” Đây là một trò chơi, giờ thì tôi biết rồi. Nếu tôi quên nói “Chủ Nhân”, hấn sẽ đánh tôi nhiều hơn; còn ngược lại, hấn chỉ đánh tôi một roi.

Đến khi sự thể kết thúc, cổ họng tôi đã đau buốt, cả cơ thể bỏng rát, và hai từ “Chủ Nhân” phát ra dễ dàng hơn là khóc lóc. Tóc tôi xõa tung, dính bết lên lớp mồ hôi phủ khắp từ đầu xuống chân. Hai đầu gối tôi đã ngã khuỵu trong lúc bị đánh. Giờ tôi bị treo lủng lẳng trên hai cánh tay, thở lấy thở để. Kẻ đối diện cũng đang hổn hển như tôi vậy. Hấn lấy từ túi và một bàn lược và tôi bật khóc thút thít.

“Làm ơn đừng thêm nữa...Chủ Nhân, làm ơn đừng thêm nữa mà.” Tôi cất giọng the thé yếu ớt, nhưng hấn vẫn nghe được.

“Suyt, vật cứng.” Hấn chải tóc tôi ra sau, quăn thành một búi trên gáy. Hấn còn đưa cả nước tới nữa, tôi có thể uống nhiều bao nhiêu tùy ý. Hầu hết nước đều chảy dài xuống cơ thể tôi, nhưng cảm giác tuyệt vời đến độ tôi cố ý để cho chúng rỉ ra.

Khi được cởi trói, tôi run rẩy dữ dội. Tháo xích khỏi dây buộc và cởi trói cho hai cẳng tay tôi chỉ là chuyện nhỏ, nhưng khi hấn mở trói cho tôi, một cơn đau hoàn toàn mới cũng theo đó mà kéo đến. Tôi ngã sụp xuống sàn và lăn người nằm sấp lại. Cảm giác châm chích từ thẳm trái sần là một sự tra tấn với làn da tôi. Tôi kêu lên khi những ngón tay hấn bầu vào da thịt trầy xước để bế tôi lên.

Tấm trải giường tốt hơn nhiều. Nó mát lạnh, mời gọi và tôi ngo nguậy trên đó, nâng mông mình lên giữa không trung. Tôi chẳng quan tâm mình trông thế nào nữa. Không phép tắc hay ngưng ngừng. Hấn phủ cả cơ thể tôi với một màn nước mỏng, và tất cả những gì tôi có thể làm là rên rỉ.

“Sẽ hơi đau một chút nhưng tôi hứa cô sẽ thấy khá hơn khi đã xong.”

Cơ thể tôi căng ra. Tôi nhú mông lại, lo sợ hấn vẫn chưa xong việc với sợi dây nịt. Khi bàn tay hấn chạm vào phần da thịt bị thương, tôi co rúm. Hấn xoa kem thuốc cho tôi, cảm giác tuyệt vời đến độ tôi dựa hấn vào tay hấn. Dám chắc hấn đã khiến vài nơi bị rách da.

Tôi muốn khóc khi hấn dừng lại, nhưng đã không làm thế. Hấn nằm xuống cạnh tôi, mặt kề

sát mặt, nhưng tôi không quay đi. Tôi nhìn trực diện vào mắt hắn. Nhưng khi hắn mỉm cười, nụ cười đó thật ấm áp, lôi cuốn, thậm chí là ân cần nữa. Vì một lý do nào đó, bất chấp tất cả, nó vẫn gợi nhắc về lần đầu tiên tôi gặp hắn. Tôi nhắm mắt lại.

Kiệt sức. Giấc ngủ lại kéo tôi đi. Lần này, tôi không hề mơ mộng gì hết.

5

Caleb đóng cánh cửa phòng của cô gái và khóa nó lại, sau đó bỏ chìa khóa vào túi. Hắn tựa trán lên cánh cửa đóng kín. Hình ảnh cơ thể của cô ta lại hiện ra, nằm sấp mặt trên đệm, những lằn roi chằng chịt ở phía sau trải dài từ vai xuống cổ chân. Hắn muốn lướt đầu lưỡi lên từng vết đỏ, không chừa lại nơi nào trên người cô ta không bị chạm đến. Qua cánh cửa, hắn có thể nghe thấy tiếng khóc bị bóp nghẹn của cô ta, và một cơn rung mình kì lạ chạy xuyên qua hắn.

Sự căng thẳng cuộn trào bên trong, lộ rõ ra mồn một trên cơ thể Caleb, khiến các cơ bắp siết lại. Hắn hết đuổi rồi lại nắm chặt bàn tay, các khớp ngón tay kêu lắc rắc sau đó buông lơi. Thả lỏng cơ thể ra nhiều hơn nữa, hắn buộc bản thân phải thư giãn. Giờ là ba giờ sáng. Hắn đang say thuốc, đắm mồ hôi và cần một thứ gì đó, gì cũng được – có lẽ là một người đàn bà. Hắn nhìn đi hướng khác, sắc màu dịu dịu của mấy ngọn đèn không tỏ cho lắm nhưng vẫn đủ sáng.

Hắn thích ngôi nhà này. Mỗi tuần trôi qua ở bên trong nó, hắn lại càng thích nó nhiều hơn. Từ những gì được nghe kể, nơi này từng là một đồn điền mía cho đến khi cuộc Cách mạng Mexico đặt dấu chấm hết cho chế độ nô lệ khổ sai. Đất đai hiện giờ cần cỗi trơ trụi, nhưng ngôi nhà thì vẫn đứng vững. Người chủ của nó đã chi hàng trăm ngàn đô la để tu sửa, cấp điện cho toàn bộ ngôi nhà, dù vậy vẫn còn rất nhiều thứ dở dang. Căn bếp rộng rãi, vuông vức trông như sắp sập đến nơi, nhưng vẫn có thể trông thấy dấu tích của những vật dụng mới và hiện đại. Nơi này dùng bếp lửa, nhưng lại có lò vi-ba vô-cùng-tối-tân. Sàn gạch gốm bên dưới chân hắn rõ là đồ cổ, nhưng lò sưởi lại là loại dùng điện. Thật sự mà nói, căn phòng duy nhất trong nhà đã hoàn chỉnh chính là căn phòng hắn đang sử dụng – phòng ngủ chính.

Sau cánh cửa, cô gái vẫn tiếp tục khóc, và âm thanh nức nở kia dường như được khuếch đại khi đến tai hắn vậy. Khi hắn nhắm mắt, não bộ ngay lập tức tìm ra kí ức về cơ thể đỏ bừng của cô ta bị trói vào cột giường - mở rộng, hoàn toàn phó mặc cho hắn.

Caleb thở dài một hơi và chỉnh trang lại mình. Có lẽ hắn sẽ ghé qua quán rượu đầu phố và tìm một cô nàng dễ dãi, sẵn lòng giúp hắn sao lãng khỏi cô gái ở phía sau cánh cửa khóa kín kia. Hắn cào tay qua tóc rồi lại thở hắt ra khi sải bước băng qua nhà bếp. Mở cửa tủ lạnh, hắn cảm nhận hơi ẩm mát mướt lan trên da thịt mình, quá tuyệt vời. Mọi đầu dây thần kinh trong cơ thể hắn lúc này đang trong tình trạng báo động. Kể cả quần áo đang mặc cũng đang tạo thêm ma sát khi hắn di chuyển. Chống hai khuỷu tay lên cửa tủ lạnh, Caleb nghiêng người tới và bao những ngón tay mình quanh một chai Dos Equis. Lộp nước ngưng tụ trên thân chai ngay lập tức gợi nhắc cho hắn về mồ hôi. Hắn lại nghĩ về cô gái, và những cô gái khác, những nô lệ trong quá khứ; hắn chưa bao giờ chán vị mẩn mẩn và mùi hương ngọt ngào trong mồ hôi của họ cả. Chỉ có phụ nữ mới có thể kiêu hãnh về một điều như thế. Chỉ có phụ nữ mới có thể trở nên gợi tình tới mức ta muốn liếm láp họ đến sạch sẽ mỗi khi họ nghĩ mình bị bẩn. Hắn nhắm mắt, áp trán lên ngăn đông của tủ lạnh trong lúc tự cho phép mình thưởng thức những xúc cảm cốt lõi đang cuộn trào trong cơ thể. Hắn mỉm cười uể oải với chính mình trước khi để nụ cười kia trôi tuột đi. Mở mắt, hắn đẩy người khỏi tủ lạnh, khế đóng nó lại. Hắn đã chế ngự thành công và cô ta đã qui phục. Một chiến thắng nho nhỏ, nhưng chỉ mới là khởi đầu.

Caleb bật nắp chai, để cho mẫu kim loại trượt trên mặt đá gra-nít của quầy bếp. Hắn đưa chai lên môi. Chất lỏng nồng đượm, lạnh ngắt, sủi bọt trôi tuột xuống cổ họng hắn, xua tan đi một phần hơi nóng trong cơ thể. Không cần phải chối từ cảm giác tuyệt vời này. Hắn thấy thật mạnh mẽ, và không có gì quan trọng hơn sức mạnh cả. Kể cả cô gái kia dường như cũng biết điều đó, bằng không cô ta sẽ không lúc nào cũng cố thách thức hắn như thế.

Caleb tựa vào quầy bếp, thức uống trên tay nhưng chẳng buồn nhấp. Cô gái đó tuyệt đối điên rồi, hần nghĩ. Miệng hần nhếch lên ở hai bên mép, nụ cười khẩy gần như chuyển thành một nụ cười tươi roi rói. Nếu biết được mình đang đối phó với ai, cô ta sẽ không dám khiêu khích hần nhiều lần như vậy. Cô ta phản kháng rất dữ dội. Hần cau mày, nhớ lại cách đầu gối cô ta thúc vào “bi” của mình. Mẹ kiếp! Cô ta gặp may khi hần đã không quật mông cô ta bằng dây nịt vào ngay lúc đó. Nhưng nếu hần làm thế, thì có lẽ vụ việc liên quan tới thức ăn đã không xảy ra.

Một tràng cười ngắn ngủi vụt thoát khỏi môi, khi hần nhớ lại vẻ mặt cô ta khi được bảo phải gọi hần là Chủ Nhân. Đôi mắt cô ta đã nói lên tất cả vào giây phút đó. Hần sẽ phải “bẻ gãy” cô ta đến nát vụn trước khi tận dụng bất kì cơ hội nào để vực cô ta dậy. Nói nhẹ đi thì thử thách này quả là hấp dẫn, vô cùng bất ngờ.

Thình lình, nụ cười của Caleb phai đi. Hần nhìn xuống rãnh nước, vài giọt nước chậm chậm rơi khỏi thân chai bia hần đang cầm, vài giọt khác đọng lại trên ngón tay hần, cổ bám víu ở đó cho đến khi rớt xuống và trôi vào rãnh nước. Hần đứng thẳng dậy, nốc một hơi thật dài từ chai. Phải, hần sẽ phá hủy cô ta rồi bồi đắp lại – cho Vladék.

Cô ta là công cụ trả thù của hần và Rafiq. Thông qua cô ta, họ sẽ tiếp cận đủ gần để giết tên đề tiện đó. Hần cần phải đặt dấu chấm hết nhanh chóng cho bản tính bất trị của cô ta, chứ không phải là say mê nó. Hần cần phải làm lộ ra Người Phục Tùg mình đang tìm kiếm. Những Người Phục Tùg là những kẻ sống sót.

Ở một mặt nào đó, Caleb đã xem thường cô gái kia. Trong nhiều tuần liền hần đã quan sát cô ta, và cũng trong nhiều tuần liền, cô ta đã cho thấy triển vọng trở thành một con tắc kè bông. Cô ta tự tạo thói quen ăn vận quần áo thật nam tính, kì quái mỗi khi đi bộ ở khu vực mình sinh sống. Ban đầu, hần chỉ đơn giản nghĩ đó là một kiểu phong cách thời trang, nhưng không lâu sau đó, hần nhận ra sự thiếu thuyết phục trong đánh giá của mình, đặc biệt là khi quan sát thấy cô ta trong những chiếc váy khêu gợi cùng sơ-mi sáng màu qua hàng rào trường học. Rồi tiếp đến, hần khẳng định cô ta chính là một phụ nữ hiểu được tầm quan trọng của việc thích ứng với hoàn cảnh xung quanh. Cô ta biết mình đang sống trong thế giới đàn ông, do đó phải cư xử cho phù hợp.

Chuyện đó vô cùng hệ trọng đối với những cô gái ở vị trí của cô ta, trong kiểu hoàn cảnh thế này. Với cha mẹ, cô ta có thể từng là một đứa con gái tuổi teen họ không cần phải quá bận tâm đến, bởi cô ta không ăn mặc khiêu khích để quyến dụ lũ thanh niên hứng tình. Ở nơi sinh sống, cô ta là một đứa con gái vô hình, chẳng ai để ý. Nhưng bên trong, cô ta vẫn là chính mình – dù có là ai đi nữa. Và mặc cho điều đó, cô ta vẫn thu hút hần từ bên dưới lớp vỏ ngụy trang.

Cùng lúc đó, việc lựa chọn cô ta gần như là tất yếu. Cô ta là người duy nhất nổi bật với hần, dấu hần hoàn toàn không rõ lý do tại sao. Rồi vào cái ngày đó trên vỉa hè, trong suốt cuộc gặp gỡ kì lạ của họ, hần đã biết mình phải có được cô ta. Cô gái đã gây ấn tượng với hần; chắc chắn những người khác cũng sẽ bị ấn tượng như vậy. Có lẽ, hần đã mắc sai lầm ở phương diện đó, chọn một người khiến hần bị thu hút một cách khó hiểu. Thay vào đó, sự bí ẩn đã kéo hần đến gần hơn, và giờ đây hần nhận ra bản thân chỉ thêm rối bời, chỉ thêm chìm đắm. Thình lình, một món quà như thế trở nên thật uống phí khi được trao cho Vladék.

Hần xoay người lại, tựa lên quầy bếp, mép quầy ấn vào xương sống hần. Một tay siết lấy mép quầy, một tay cầm chai bia đang nhanh chóng nguội đi khi những làn nước đổ dài xuống cánh tay hần. Hần uống ừng ực. Có rất nhiều thứ đặt lên vai cô gái, và kể nữa, là hần. Bên cạnh tư thù cá nhân, hần không thể khiến Rafiq thất vọng. Vladék Rostrovich phải chết. Ở khía cạnh này, Rafiq và hần chưa bao giờ bất đồng ý kiến. Về vấn đề thực hiện mỗi bước đi thì lại hoàn toàn khác. Hần nốc một ngụm đầy, quấy đảo thứ chất lỏng kia trong miệng trước khi nuốt xuống và

cảm nhận nó lấp đầy mình.

Hủy hoại cuộc sống của kẻ khác chính là việc hấn làm rất giỏi, dĩ nhiên, nhiệm vụ này cũng đâu khác gì. Hay là có? Hấn uống cạn chai bia, thưởng thức thì ít nhưng vẫn muốn nhiều hơn nữa. Hấn quay lại súc sạch miệng, quan sát nước tuôn ra ào ạt.

Cô gái thực sự khiếp sợ hấn, điều đó thì hấn chắc chắn. Phải sử dụng việc đó làm lợi thế. Dưới sự dạy dỗ của hấn, cô ta sẽ trở thành bất kì thứ gì cần thiết để có thể sống sót. Cô ta sẽ chấp nhận đầu hàng và cố gắng thích nghi với mọi chuyện. Cô ta sẽ tìm thấy cái tốt trong sự tồi tệ, chừng nào việc này còn kéo dài. Cô ta sẽ chống cự lại hấn, chắc chắn là vậy, nhưng hấn sẽ thuyết phục được cô ta.

Uống hết chai bia chẳng giúp ích được gì cho hấn cả, cảm giác bồn chồn vẫn còn đó. Hấn bước đến tủ lạnh lần nữa, mở nó ra để lấy thêm một chai. Lặp lại hành động đó. Thêm một cái nhấp môi, thêm một ngụm, cơn khát chỉ tăng lên.

Những ý nghĩ mới khiến hấn phân tâm. Hấn sẽ làm gì với cô gái khi tất cả chuyện này kết thúc? Đứng bất động, hấn lắng nghe ngòi nhà, lắng nghe dấu hiệu từ cô gái nhưng chẳng có gì cả, không hề có âm thanh la hét từ phía sau cánh cửa khóa kín. Không có tiếng rên rỉ tuyệt vọng, chỉ có cô gái, dùng thời gian để vạch kế hoạch. Hấn bước đến chỗ chiếc bàn và khẽ kéo ghế ra. Tu một hơi dài bia nữa, ánh mắt hấn lướt quanh phòng. Hấn ngồi xuống. Phải làm gì với một cô gái không bao giờ tin tưởng mình đây? Caleb lại uống, sau đó đặt chai xuống bàn và rúc người sâu hơn vào chỗ ngồi, đầu ngửa ra sau, hít thở bằng mũi, hai mắt nhắm lại.

Caleb chẳng biết gì về việc chăm sóc phụ nữ dài hạn cả. Hấn từng nghe nói rất nhiều về tình yêu trong suốt mười hai năm qua, nhưng lại chưa từng cảm thấy thứ mà người ta kể. Hấn lơ đãng lướt đầu ngón tay lên xuống cổ chai bia. Người duy nhất mà hấn cảm thấy có chút ưa thích là Rafiq, nhưng hấn ngờ thứ đó có thể gọi là tình yêu. Caleb hiểu Rafiq, hiểu được cơn giận và nhu cầu được báo thù của ông. Hấn tin tưởng Rafiq bằng cả mạng sống của mình. Nếu không được người đàn ông đó ban cho mục đích, Caleb hấn đã lạc lối, và vì thế hấn rất tôn trọng ông. Liệu thấu hiểu, tin tưởng và tôn trọng có được xem là tình yêu không? Caleb không biết nữa. Rafiq đã dạy hấn đọc và viết, dạy hấn nói năm thứ tiếng, dạy hấn cách quyến rũ một người phụ nữ, dạy hấn giấu mình mà không cần lẩn trốn, và dạy cả giết chóc, nhưng chưa bao giờ dạy hấn cách yêu.

Caleb lại tựa ra sau, uống bia rồi đặt chai ở một vị trí khác. Hấn nhìn vào vòng nước trên bề mặt được đánh véc-ni trơn láng của chiếc bàn. Nghiêng người tới trước, hấn kéo bàn tay kia qua vòng nước, tạo thành hai vệt dài trong suốt. Chúng di chuyển trơn mượt và riêng biệt dọc theo mặt bàn trước khi hòa vào nhau ở nơi những ngón tay chụm lại.

Vài năm trước, Rafiq đã gặp gỡ một phụ nữ. Hiện tại, người phụ nữ ấy là vợ ông và đã sinh cho ông hai đứa con trai. Caleb chưa từng gặp họ, cũng như sẽ không gặp họ, hấn không hi vọng điều đó. Hấn hiểu rất rõ vai trò của mình với Rafiq. Dù có được sự tôn trọng lớn lao và sức ảnh hưởng của một người được Rafiq nuôi lớn, Caleb vẫn không phải là người thân. Với hấn đó không hề là một sự nhầm lẫn, những giới hạn đã được vạch rõ và duy trì từ buổi đầu. Hấn là gì, là một đồng sự ngang hàng trong phi vụ giải quyết thù cũ. Thật tiện khi hấn chẳng biết gì về cuộc sống kia của Rafiq, về gia đình. Thậm chí hấn còn không nhớ được gia đình mình kia mà.

Có rất nhiều điều Caleb không thể nhớ: ngày sinh của hấn, tuổi của hấn, tên của hấn từng là gì. Không nhớ ra được cũng không phiền lắm, dù đôi khi hấn ước mình biết được nơi chốn đã lớn lên để có thể tránh nó. Chi tiết nhỏ xíu này có khả năng khiến hấn phát cáu mỗi khi bị buộc phải đặt chân lên đất Mỹ vì lý do này hay lý do khác. Nhớ đâu hấn có một người mẹ nghĩ hấn đã chết thì sao? Đó chính là nỗi khiếp đảm bí mật của hấn, khi phải tìm hiểu về một bà mẹ sẽ vô

cùng vui mừng trước hình ảnh con mình. Bởi dù đứa con trai bị đánh cắp của bà ta có là ai đi nữa, thì cậu ta gần như chắc chắn đã chết rồi, và Caleb muốn cậu ta giữ nguyên hiện trạng như thế.

Chai bia, bằng cách nào đó lại cạn sạch, nằm trên tay hắn, vẫn còn hơi lạnh. Hắn đứng dậy khỏe khàng y như lúc ngồi xuống, và âm thầm di chuyển vào trong bếp. Súc sạch chai, hắn lắng nghe tiếng nước chảy òng ọc xuống rãnh thoát nước. Tiếp đó, hắn lấy một chiếc khăn mềm và lau đi bất kì vết tích nào của mình. Quên lãng không phải điều Caleb không thích, mà chính là tưởng nhớ.

Hắn cần đi tắm và thêm nhiều bia nữa. Hắn nhớ bia mỗi khi đến thời điểm phải trở về Pakistan khô hạn, chán chường, nó chính là phương thuốc hữu hiệu cho quá trình lãng quên. Hi vọng quán rượu ở cái thị trấn khỉ gió này vẫn còn mở cửa.

Khi đã vào phòng, Caleb cởi hết quần áo và bước vào nhà tắm để tắm rửa. Chỉnh lại nhiệt độ của nước, hắn để cho căn phòng tràn ngập hơi nước trước khi bước vào và ngửa mặt dưới vòi hoa sen. Nước bao phủ cơ thể trần trụi của hắn, có hơi bỏng rát, nhưng Caleb chào đón sự đau đớn không đáng kể đó. Hắn sẽ không bao giờ thừa nhận, nhưng hết lần này đến lần khác, hắn đều cần cảm thấy đau đớn thì mới có thể bộc phát nó ra.

Một lần nữa, Caleb lại mừng tượng đến cô gái, mặt úp xuống đệm, những lần roi chằng chịt ở phía sau trải dài từ vai đến cổ chân. Cái cách mà hình ảnh đặc biệt kia ảnh hưởng lên hắn thật hư hỏng. Nó khiến hắn bị khuấy động hơn là chán ghét. Thật mỉa mai làm sao.

Không thể chống lại được nữa, Caleb liền nghĩ về quá khứ và về Rafiq.

Vladek không phải lúc nào cũng giàu có và quyền lực. Ngày xưa ngày xưa, tên người Nga ô danh đó chỉ là một lính đánh thuê và là một con buôn bất hợp pháp sẵn sàng bán những gì bán được – ma túy, súng ống, người, thứ gì cũng không quan trọng. Gã đã đi khắp Nga, Ấn Độ, Ba Lan, Ukraine, Thổ Nhĩ Kỳ, Châu Phi, Mông Cổ, Afghanistan và vào một ngày định mệnh, Pakistan.

Muhammad Rafiq khi đó là một người đàn ông trẻ tuổi, một đại úy trong Quân Đội Pakistan nằm dưới sự chỉ huy của một vị Tướng đầy nhiệt huyết. Cuộc chiến chống lại Saddam Hussein do người Mỹ khởi xướng với cái tên Bão Sa Mạc đang diễn ra suôn sẻ, và Rafiq đã được triệu tập để hỗ trợ liên quân trên mặt đất.

Rafiq, người vừa mới mất cha, thì lại muốn được ở gần gia đình cho đến khi hoàn tất việc thu xếp cho mẹ và em gái mình, nhưng không được. Vị Đại Tướng đang khát khao cấp bậc và không có gì có thể giúp thăng cấp nhanh hơn một cuộc chiến cả. Sự vắng mặt của Rafiq là không thể tránh khỏi, và cuối cùng đã dẫn tới bi kịch, trong hai năm ông xa nhà, Vladek đã để mắt tới em gái của Rafiq, A'noud. Đến khi Rafiq trở về với tin vui được thăng hàm Trung Tá, mẹ của ông đã bị sát hại từ sáu tháng trước, còn em gái thì mất tích.

Gánh vác trách nhiệm trên vai, Rafiq đã bán hết tất cả tài sản sẵn có để tìm ra danh tính của kẻ đã sát hại mẹ mình. Ông lần theo mọi manh mối, đuổi theo mọi tin đồn để xác định chắc chắn rằng em gái mình vẫn còn sống.

Mất ba năm, Rafiq mới nghe đến cái tên Vladek Rostovich. Sau khi giết chết mẹ của Rafiq, gã đã bắt A'noud đi, nhưng rõ ràng là đã chán chê cô sau một thời gian ngắn. Gã đã quảng cô cho một nhà chứa do chính gã điều hành ở Tehran.

Rafiq lập tức đến Tehran, nhưng cũng giống như mẹ của ông, A'noud đã chết từ rất lâu trước

khi ông đến giải cứu cô. Với niềm hi vọng tìm ra đứa em gái vẫn còn sống giờ tiêu tan như tro tàn trong gió, mong mỗi được trả thù của ông chỉ thêm dâng cao. Ông sẽ thiêu rụi cái nhà chứa đó, giết chết tên chủ chứa và để dành tên trùm đến phút cuối cùng. Nếu sau đó ông bị đưa ra xét xử ở tòa án quân sự và bị tử hình, thì đó chính là rủi ro ông sẵn sàng gánh chịu.

Nhưng rồi, ông nghe thấy một âm thanh, kinh khủng không nói nên lời, nó như đang nói lên nỗi đau của chính ông. Rafiq đi theo tiếng hét đến một cánh cửa sẽ khiến mọi thứ thay đổi: nằm co rúm giữa máu và rác rưởi, bóng tối bủa vây thân hình bé nhỏ, run rẩy, đầy giận dữ, là một cậu bé đang rất cần sự chăm sóc của bác sĩ. Cậu bé được tên chủ chứa gọi là kéleb – chó.

Đau đớn, ghê tởm và thương xót cho em gái mình, Rafiq nhận ra ánh nhìn trong mắt của kéleb. Đôi mắt hiểu rõ nỗi thống khổ của việc bị ngược đãi không kể xiết. Đôi mắt mong mỗi một cái chết không bao giờ đến. Rafiq đề nghị mua cậu bé từ gã chủ chứa, kẻ đã cảnh báo ông rằng cậu gần sắp chết và gã sẽ không hoàn lại tiền. Rafiq chấp nhận điều kiện đó và cẩn thận bao bọc chú chó bị thương, đang rên rỉ bằng vải lạnh để đưa cậu đến bệnh viện.

Kéleb cực kì hoài nghi vào lúc đầu, không hề tin Rafiq không cần ở mình những điều mà kẻ khác cần. Cậu liên tục tấn công Rafiq, đấm đá, cào cấu và quấy đạp dữ dội mà không hề quan tâm đến việc sẽ khiến bản thân bị thương khi làm vậy. Rafiq cảm thông cho cậu, nhưng ông cũng là một người thiếu kiên nhẫn và không sẵn lòng chịu đựng sự tấn công liên tiếp của một thiếu niên đang giận dữ. Rafiq đã phải dùng vũ lực để khiến cậu bình tĩnh lại, cho đến khi ông có thể nói lý lẽ với cậu.

Phải tới lúc Rafiq đề nghị trao cho cậu thứ mà cậu luôn khao khát, Kéleb mới trở thành một điều gì đó lớn hơn cả nỗi sợ hãi của bản thân. Bên dưới sự che đậy của bóng tối, Kéleb lần đầu tiên học được cách giết chóc. Thật quá dễ dàng, nhưng kết thúc quá nhanh. Trong lúc Rafiq đứng giữ cửa, Kéleb đã bắn chết gã đàn ông từng tra tấn cậu gần như cả đời. Cậu đứng bên trên xác của gã, hả dạ ngắm nhìn cái lỗ lớn từng là gương mặt của Narweh. Trong tay Kéleb là khẩu Magnum 44 Rafiq cho cậu mượn nhân dịp đầy hứa hẹn này.

Khẩu súng là quà tặng báo đáp từ một sĩ quan người Mỹ khi ông được Rafiq cứu mạng. Rafiq bảo nó là súng của “Harry Bắn Thử”, nhưng Kéleb không biết người đàn ông này. Cậu chỉ biết rằng cái thứ chết tiệt đó đã quăng ngược mình ra đất. Để lỡ mất cảnh tượng gương mặt Narweh bị nổ tung, cậu chỉ có thể thưởng thức sự tàn phá sau đó. Dù Harry Bắn Thử có là ai đi nữa, thì Kéleb cũng vô cùng ngưỡng mộ kỹ thuật chế tạo vũ khí của ông ta.

Khuya hôm đó, Rafiq đã trao lại quyền sở hữu khẩu Harry Bắn Thử cho Kéleb và giải bày về việc bằng cách nào ông đã tìm ra cậu ở Tehran vào hôm đó. Rafiq kể về mẹ và em gái mình, về quá trình tìm kiếm Valdek trong vô vọng, nhưng hầu hết là về khao khát báo thù của mình.

Khi câu chuyện kết thúc, một mối liên minh được hình thành, một hiệp ước vô cùng vững chắc, đến độ những thứ khác chỉ là ngoài lề. Đêm đó, sau khi cậu bé thú nhận không thể nhớ ra cái tên nào ngoài chó, Rafiq đã đặt lại tên cho cậu là Caleb - một đệ tử trung thành.

Caleb chớp chớp mắt; nước đã trở nên lạnh ngắt trên da thịt hần. Bước ra khỏi vòi sen, hần thấy việc tắm táp dường như vô dụng. Đã mười hai năm trôi qua kể từ cái đêm đó ở Tehran. Mười hai năm. Năm năm, kể từ lần cuối hần đặt câu hỏi tại sao mình lại làm cái này hay cái kia.

Ban đầu, khi hần còn là một thanh niên trẻ tuổi núp dưới cái bóng của vị sĩ quan quân đội Pakistan đầy uy quyền, những suy đoán về quan hệ giữa họ và quá khứ của Caleb cứ tăng dần lên. Những bài học cuộc sống luôn đến không báo trước, dù hiện tại, với tư cách một người đàn

ông, hẳn hiểu rằng có một số chuyện là không thể tránh khỏi. Như cái ngày Rafiq dạy Caleb cách làm lắng đi các lời đồn, đó là đập tắt tiếng nói lớn nhất – vĩnh viễn. Việc đó khó hơn giết chết Narweh, nhưng lại dễ hơn là hẳn nghĩ. Kẻ nào nói ra những điều như thế đều không phải người tốt, và vì thế việc giết họ trở nên dễ dàng ƠN. Nhưng dù vậy, những lời thầm thì bàn tán, những nụ cười hóm hỉnh và những ánh mắt đầy suy đoán nói với hẳn rằng, vẫn có những kẻ nghi ngờ động cơ và sự trung thực của hẳn trong thế giới của họ.

Sự tôn trọng có được với một cái giá rất cao trong thế giới tội phạm, thậm chí còn cao hơn ở vùng Trung Đông, và đặc biệt là với một kẻ từ phương Tây như Caleb. Không thể có cái gọi là lưng chừng, Rafiq đã nhắc nhở hẳn như thế; phải dồn toàn lực, hoặc không gì cả. Nếu Caleb có cơ hội tìm ra Vladék, hẳn sẽ phải mạo hiểm dẫn thân vào thế giới của gã. Đó chính là khởi nguồn hành trình tiến vào thế giới huấn luyện nô lệ mua vui của hẳn.

Caleb ném chiếc khăn sang một bên, sải bước từ đầu bên kia của phòng ngủ, đi ngang qua chiếc giường để tiến đến khung cửa sổ lớn. Kéo màn lên, hẳn nhìn ra ngoài. Các vì sao, một chân trời tối tăm; tấm màn đen của đêm và vàng trắng không chịu lộ diện.

Hành trình đó đã không hề dễ dàng. Giết kẻ có tội dễ hơn buôn bán phụ nữ vô tội. Đó là bài học về sự nhẫn tâm cùng chuyên chú, và về sự lựa chọn con đường hứa hẹn sẽ thanh tẩy tâm hồn. Mặc kệ tất cả những chuyện đó, Caleb vẫn dẫn thân về phía trước.

Ban đầu, hẳn huấn luyện bọn họ với sự giúp đỡ của Rafiq, sau đó thì làm một mình. Và với mỗi nô lệ Caleb đem đến buổi đấu giá, hẳn lại có thêm sự công nhận từ cái thế giới ô uế của việc mua bán tình dục. Với mỗi thương gia giàu có, khá giả, gian manh hay khoác lác về sự tinh thông của Caleb, hẳn lại có thêm chân đứng trong thế giới ngầm của những kẻ thống trị. Với mỗi thành công đạt được, hẳn lại đào sâu hơn vào trong bóng tối và đến gần hơn, hi vọng là thế, với cơ hội tìm thấy Vladék.

Nhưng nhiều năm đã trôi qua, và Vladék vẫn khuất dạng. Trong khi đó, Caleb lại lún mỗi lúc một sâu vào cái thế giới mà hẳn từng muốn phá hủy. Với mỗi phi vụ mua bán, hẳn lại tiến gần hơn đến vùng trung tâm của thế giới đó, cho đến một ngày, khi quay nhìn lại, hẳn đã không còn có thể nhìn thấy con đường đã đưa mình đến đây nữa. Hẳn đã muốn từ bỏ. Đã quá lâu rồi, hàng năm trời mà chẳng có tin tức gì về Vladék Rostrovich, về nơi gã đã đến hay chuyện gì đã xảy ra với gã. Khao khát trả thù của Rafiq có vẻ chưa bao giờ tàn lụi, song Caleb đã nhiều lần tự hỏi, có khi nào việc đó đã trở thành một thứ hơn cả thói quen rồi không. Caleb bắt đầu trình bày kế hoạch của mình, để Rafiq biết tất cả những rối loạn bên trong hẳn.

Như một sự sắp đặt của số phận, trong những ngày quyết định đó, bảy năm sau khi Rafiq kéo hẳn thoát khỏi nhà chứa kia, có người đã nhận ra người đàn ông hai giàu thứ hai mươi sáu trên thế giới, Demitri Balk, chính là tên cướp Vladék Rostrovich trước đây.

Trong bảy năm, Vladék đã vươn tới sự giàu sang, đặc quyền và sức mạnh. Gã sử dụng tiền bạc thu được từ các hoạt động ở thế giới ngầm để lót đường cho những tham vọng kinh doanh hợp pháp của mình. Hiện tại gã đã sở hữu gần như toàn bộ ngành thép cùng một số lượng lớn đất đai giàu dầu mỏ ở Nga, các mỏ kim cương ở Châu Phi, và đủ số cổ phần trong các công ty Châu Âu để khiến thế giới quên đi nguồn gốc thấp hèn của mình. Gã vô cùng cảnh giác và hoài nghi có tiếng.

Nếu Caleb đã có bất kì cơ hội nào để rời bỏ cuộc đời mình tạo ra, thì nó cũng đã tiêu tan ngay trong giờ phút đó. Hẳn và Rafiq một lần nữa lại có cùng một suy nghĩ, cùng một mục tiêu. Họ sẵn sàng hi sinh bất cứ điều gì cần thiết để đạt được mục đích then chốt. Caleb đã tiến rất xa rồi, bây giờ hẳn quyết tâm phải làm cho trót. Hẳn nợ Rafiq bấy nhiêu đó, nếu không muốn nói là hơn thế nữa. Nhưng sau mười hai năm chờ đợi, báo thù không còn là điều duy nhất giữ cho

hắn tiến về phía bóng tối nữa. Mà chính là hi vọng vô nghĩa, rằng thật sự có một thứ ánh sáng ẩn dụ nào đó chờ đợi ở cuối chặng đường.

Hắn để cho tấm màn rơi xuống vị trí cũ, cảnh vật trở nên mất thú vị khi những ý nghĩ của hắn quay sang cô gái đang đơn độc trong căn phòng phía bên kia phòng khách, nơi cuối hành lang tính từ phòng hắn. Vai trò của cô gái quan trọng hơn bất kì điều gì cô ta có thể đoán. Rồi đến một ngày, hắn cũng sẽ sở hữu được cô ta. Nhưng hiện tại, hắn cần cô ta. Vladék không phải một người dễ tiếp cận, đặc biệt khi ở dưới vỏ bọc mang tên Demitri Balk, một tỉ phú. Mất những năm năm hắn mới có thể quay trở về với cội rễ của mình, trở về với việc buôn bán nô lệ.

Caleb xoay đầu, nhắm mắt khi một thớ cơ ở vai bị rút và co trở về vị trí căng cứng của nó. Hắn xem xét qua tủ quần áo. Sau mười hai năm vạch kế hoạch, tập dợt và thâm nhập, giờ phút mà Rafiq và Caleb chờ đợi cuối cùng cũng đến. Bốn tháng nữa, Zahra Bay' sẽ diễn ra ở Pakistan.

Giai đoạn đầu tiên của kế hoạch đã hoàn thành. Vấn đề còn lại, hắn vẫn chưa chắc chắn về sự trong trắng của cô gái, nhưng thế nào cũng biết thôi. Sẽ là một trở ngại nho nhỏ nếu hắn mang một nô lệ không có 'hoa' đến buổi đấu giá hoa, nhưng Rafiq đã xác nhận rằng quốc tịch, cộng với vẻ đẹp mà Caleb đã mô tả, sẽ đảm bảo vị trí nô lệ được mong chờ nhất tại buổi đấu giá của cô ta.

Caleb, vẫn đang mặc dở quần áo, tròng vào người chiếc sơ mi Armani rồi bắt đầu cài cúc với những ngón tay khéo léo. Ban đầu, hắn đã không đồng tình với Rafiq, đã không thấy bất kì kết quả nào trong việc tìm kiếm một người Mỹ, với tư cách đạo đức tha hóa và sự ngang ngạnh nổi danh. Nhưng hiện tại, khi đang trải nghiệm sức hút kì lạ kia, hắn phải thừa nhận Rafiq đã đúng. Theo một cách nào đó, cô gái thật khác biệt, độc nhất vô nhị.

Hắn giơ hai tay lên và hoàn thành nốt việc cài cúc, để hở ra ở phần cổ. Hắn với tới cổ tay áo.

Khi, chứ không phải nếu, Vladék trả giá cho cô gái, gã sẽ phải hỏi về kế huấn luyện của cô ta. Sau đó, mặc cho giây phút đó diễn ra thế nào, Caleb cũng sẽ đề nghị tặng cô gái cho Vladék như một món quà, một vật phẩm thể hiện lòng ngưỡng mộ, là cách để hắn xin được tiếp kiến. Từ đó, mọi thứ sẽ dựa vào ấn tượng mà hắn tạo ra. Vladék sẽ phải cực kì ấn tượng, không chỉ với cô gái, mà còn cả với hắn nữa. Ấn tượng đủ để cho hắn cơ hội tiến vào cuộc sống kín như bưng của gã.

Hắn có được cơ hội đó; hắn sẽ tìm ra cách tốt nhất để lấy từ Vladék tất cả những gì gã yêu quý và trân trọng, trước khi giết chết gã. Cái chết của Vladék sẽ không nhanh chóng như của Narweh. Sẽ không có chuyện dí khẩu Magnum 44 vào mặt một cách hấp tấp. Rafiq và Caleb đã đợi mười hai năm để nếm được hương vị báo thù; họ sẽ thưởng thức nó thật đúng cách.

Trong thời gian chờ đợi, Caleb trông chờ cô gái sẽ xử sự như một kẻ sống sót. Rồi khi mọi thứ đã dẫu vào đấy. Mỗi người bọn họ, Caleb, Rafiq và cô gái, sẽ tìm đường để sống tiếp. Một mình.

Mặc quần áo xong, hắn lấy chiếc chìa khóa từ túi sau của chiếc quần kia và bỏ nó vào túi quần hiện tại. Rồi Caleb chải tay qua tóc khi đánh giá hình ảnh phản chiếu của mình. Lông mi của hắn quá dài, môi quá đầy, toàn bộ khuôn mặt đều quá đối lập với vẻ nam tính không bàn cãi của hắn. Hắn quá...xinh trai và đó luôn là vấn đề của hắn. Phải chi hắn có chút khiếm khuyết thân thể nào đó, chỉ một chút thôi, thì đời hắn đã khác nhiều rồi.

Hướng thẳng ra cửa, hắn mang theo khẩu Harry Bắn Thủ; hắn cần khối kim loại lạnh lẽo, nặng nề đó để gọi nhắc rằng mình không còn "xinh trai" nữa. Tóm lấy chiếc áo khoác, hắn mặc vào rồi chỉnh lại bao súng. Không quay nhìn lại, hắn khế đóng cánh cửa phía sau mình. Hắn bước dọc hành lang, ngang qua chiếc trường kỷ kiểu cổ, tiến về phía cửa ra vào.

Ánh đèn được điều chỉnh chiếu sáng mờ trong nhà, vào thời điểm này của đêm, là vô cùng

thiết thực nhằm phòng xa. Không ai biết họ đang ở đây cả, ngoại trừ những kẻ đi cùng hắn, song Caleb thấy người lạ còn đáng tin hơn mấy tên đó. Bước đến cửa chính, đôi mắt hắn một lần nữa khóa chặt lên cánh cửa phòng cô gái.

Hắn có sáu tuần với cô ta. Sáu tuần để khiến cô ta hiểu tất cả những điều mình được mong đợi thực hiện. Sau đó, họ sẽ đến Pakistan để gặp Rafiq. Dựa vào bản tính nghiêm khắc của hắn, nếu cô gái không vâng lời khi được bảo, hắn sẽ phải thể hiện sự tàn nhẫn với cô ta. Vladek sẽ còn tệ hơn thế nữa. Cô ta phải sẵn sàng để thích nghi, để sống sót.

Caleb đi qua phòng giải lao, đôi giày tây tạo ra những âm thanh khe khẽ trên nền gạch gốm. Khi cửa mở ra, buổi đêm tràn qua người hắn. Hắn dừng lại ngay ngưỡng cửa. Thành linh, hắn không còn bồn chồn, khao khát hay khuấy động nữa. Trong một giây, hắn đã không muốn rời đi. Nhưng hắn biết mình phải làm thế, vậy nên hắn đi.

Không khí ban đêm thật ấm áp, nhưng vô cùng thoải mái, nó khiến cho một phần khó chịu trong hắn dịu đi. Những con phố không lát gạch, đầy bụi của ngôi làng không hề hoang vắng. Không có âm thanh nào phát ra từ những ngôi nhà nhỏ bằng xi măng hay gỗ của người trong làng. Khi Caleb bước đi, hắn tập trung vào tiếng thạch thạch khe khẽ, gần như không nhận ra được lúc chân hắn tiếp xúc với lớp bụi dày. Đối lập với sự tĩnh lặng của màn đêm, âm thanh của những chú dế điên cuồng cọ xát chân với nhau nghe như tiếng sấm, nhưng lại là sự bổ sung khá hay ho cho bước chân của hắn.

Càng tiến về phía cuối đường, Caleb càng khó nghe thấy tiếng dế và tiếng chân mình hơn, cho đến khi chúng hoàn toàn bị nhấn chìm bởi tiếng nhạc và tiếng ồn. Quán rượu ở cái thị trấn khi gió này thật sự có mở cửa. Miệng Caleb nhếch lên ở hai bên mép.

6

Bên ngoài trời đang mưa. Tôi có thể nghe thấy. Hít sâu một hơi, tôi chậm chậm mở mắt, quên mất trong một giây rằng mình đang ở đâu, nhưng rồi nỗi buồn kéo đến. Tôi thật sự không biết hôm nay là ngày mấy nữa. Hắn luôn giữ tôi trong tối, lúc nào cũng vậy, chỉ có duy nhất ánh đèn ngủ soi sáng cho tôi trong phòng. Tôi không biết tại sao hắn lại làm mọi chuyện theo cách này. Nếu là để khiến tôi mất phương hướng thì hắn đã thành công rồi. Tôi chưa bao giờ nhận ra sự bất lực trong việc nắm giữ thời gian lại có thể gây tàn phá cho khả năng níu giữ thực tế của một người như thế. Thật dễ lạc lối trong bóng tối vô tận và trong những giờ khắc vùn vụt trôi.

Tôi nghĩ rất nhiều về gia đình, về mẹ và điều mà bà có thể đang trải qua hoặc không. Có lẽ bà sẽ hối tiếc về tất cả quãng thời gian chưa từng nói yêu thương tôi. Có lẽ bà sẽ thấy hối hận vì chưa bao giờ trao cho tôi những cái ôm mà tôi vô cùng khao khát. Giờ thì đã muộn. Tôi tự hỏi liệu họ có đang suy nghĩ rằng tôi ở đâu không, hay liệu cảnh sát đã báo với mẹ rằng hi vọng tìm thấy tôi đã tiêu tan rồi không. Tôi đếm ngày trôi qua bằng cách tính số bữa ăn. Đến lúc này tôi đã ăn được sáu bữa sáng. Tôi muốn về nhà.

Ngày, giờ, hay bất kì độ dài thời gian nào đã trôi qua kể từ trận đòn đầu tiên, cũng đã làm thay đổi mối quan hệ giữa tôi và tên bắt cóc. Trong lúc tôi ngủ, hắn đã tự biến mình thành chủ nhân số phận của tôi, và tôi chẳng thể làm gì khác ngoài cho phép điều đó. Tôi tỉnh giấc vào hôm sau, ngay khi hắn vừa bước vào phòng cùng với lọ kem lạnh đã bôi cho tôi sau trận đòn. Gương mặt hắn trông nghiêm nghị hơn. Thiếu vắng dấu vết của nụ cười thường thấy. Ngay lập tức tôi biết mình không nên thử thách lòng kiên nhẫn của hắn.

Tôi đã nằm sấp ngủ, ở đúng cái tư thế hắn đã bỏ tôi lại, mà không hề có đủ sức hay mong muốn nhúc nhích gì. Lốp da từ vai đến cổ chân, và đặc biệt là toàn bộ vùng mông, có cảm giác căng tức đau đớn cùng ngứa ngáy khó chịu. Mỗi khi di chuyển đầu, hai vai tôi lại bỏng rát và nhức nhối. Cơn đau kéo dài xuống tận hai chân tôi.

Hắn đứng cạnh giường phía trên tôi, hít vào thật sâu rồi chậm chậm thở ra. Tôi tự hỏi liệu hắn có thấy hổ thẹn về những gì đã làm với tôi hay không. “Cô dậy được không?” hắn hỏi. Giọng hắn đầy hờ hợt, chẳng hề quan tâm xem câu trả lời của tôi là gì.

“Tôi không nghĩ thế,” tôi rên rỉ, hai mắt đau nhói vì nước mắt. “Nhưng tôi đau lắm, Chủ Nhân.” Tôi giữ đầu mình cúi xuống, hi vọng hắn hiểu việc gọi hắn như vừa rồi khó khăn đến thế nào với tôi.

Giọng hắn hạ xuống, dịu dàng hơn. “Tôi cá là vậy, nhưng hãy nhìn nó đã giúp gì cho cách cư xử của cô kia.” Tôi siết chặt cơ hàm, không nói gì cả.

Bây giờ, vào tất cả những ngày sau đó. Tôi sẽ vừa khiếp sợ cũng lại vừa hăm hở trông đợi sự bầu bạn của hắn, nếu không vì lý do nào khác ngoài việc tôi ghét sự cô độc và bóng tối.

Trượt xuống giường lần đầu tiên trong vài ngày qua, tôi không còn cảm thấy cơn đau châm chích kinh khủng đó nữa. Tôi cẩn thận đứng dậy, các thớ cơ co rút cứng ngắc đầy kháng cự. Tôi nhăn mặt, đau đớn lan truyền khắp người.

Mấy ngày qua, tôi không biết chính xác là mấy ngày, có lẽ là ba, cộng thêm cuộc chạm trán đầu tiên để sợ đó, tôi đã nằm sấp trên giường với Caleb ở bên cạnh. Hắn giúp tôi ngồi dậy khi tôi cần dùng phòng tắm, từ chối cho tôi sự riêng tư dưới cái cớ giúp đỡ. Hắn tắm cho tôi, đút tôi ăn, đặt từng mẩu thức ăn lên môi để tôi cẩn thận ngậm lấy từ tay hắn. Nhiều lúc tôi thấy

mình giống hệt một con búp bê. Khi tôi chống cự hay tỏ ra chần chừ, lòng bàn tay trần của hắn vụt xuống phần mông còn ê ẩm của tôi sẽ trở thành động lực để tôi vâng lời. Đầu hàng ý chí, đó là cái giá mà tôi phải trả.

Kem lạnh sẽ được xoa lên da tôi ít nhất hai lần một ngày, và việc đó luôn khuấy động nhiều cảm xúc lạ lẫm trong tôi. Hắn chạm vào tôi trong lúc xoa kem. Mặc dù hắn đã cố khiến chuyện đó trở nên bình thường, nhưng với tôi nó vẫn rất đặc biệt, đầy tính toán. Caleb sẽ bắt đầu từ cổ chân tôi, và thường khiến tôi phải cắn môi vì cảm giác sung sướng thuần túy. Chưa có ai từng xoa bóp cho tôi cả, tôi cũng không biết cổ chân mình lại cần nhiều sự chú ý đến vậy. Khi hắn ta chạm vào tôi, hắn khiến mọi thứ trở nên tốt hơn, đến độ tôi chẳng màng việc đó là xấu nữa. Tôi nằm bất động hoàn toàn, cố gắng hết sức để không làm lộ ra dấu hiệu cho thấy hành động săn sóc của hắn khiến tôi thấy say sưa. Rồi hắn sẽ bao lấy bắp chân tôi và miết những đầu ngón tay mình lên đó, cho đến khi tôi bật ra một tiếng thở dài, chậm rãi trên gối. Lúc nào hắn cũng xoay sở để kéo hai chân tôi hơi giang ra, sau đó xoa nắn ở gần nơi thầm kín của tôi đến độ tôi phải cố lắm mới không hét lên, ‘Dừng lại!’. Tuy nhiên, mỗi lần xoa bóp hai bên mông tôi, hắn đều lên tiếng báo trước. Tôi nghĩ hắn thấy phấn khích tột độ khi có thể khiến tôi khó chịu. Vào một ngày, tình hình trở nên tồi tệ hơn với màn tra hỏi không dứt của hắn.

“Vậy là, cô chưa từng chung đụng với đàn ông.” Đây giống một lời khẳng định hơn là một câu hỏi, như thể hắn đang nói về điều hắn đã biết rồi. Tôi tự hỏi mình đã làm gì khiến sự thật trở nên hiển nhiên đến vậy.

“Không, thưa Chủ Nhân.”

“Còn phụ nữ?”

Tôi mau chóng lắc đầu. “Không, thưa Chủ Nhân.” Nhưng tôi đã nói dối.

Trước đây tôi đã từng cùng với một phụ nữ, à thì, một cô gái. Tôi không biết có thể định nghĩa chuyện đó là tình dục hay không, chủ yếu là cậu ấy để cho tôi sờ soạng và hôn. Nicole và tôi chưa từng cùng với một đứa con trai nào. Tôi đoán chúng tôi chỉ đang thử trải nghiệm các thứ thôi. Làn da của cậu ấy rất mềm mại, hồng hào, và luôn có mùi vani thoang thoảng. Tôi yêu cảm giác hai nhũ hoa bé xíu của cậu ấy cứng lên trên lưỡi mình mỗi khi tôi nhẹ nhàng mút chúng, thỉnh thoảng lại nhấm nháp bằng răng. Cậu ấy vẫn chưa phát triển hết. Ngực vẫn bé hơn ngực tôi rất nhiều, nhưng lại không hề kém đẹp hơn. Khuôn miệng của cậu rất khác với miệng của bạn trai tôi. Nó mềm hơn, mịn hơn và thanh nhã hơn. Thật kì lạ khi lại nghĩ về cậu ấy trong lúc hắn xoa xát tôi. Một áp lực nho nhỏ hình thành giữa hai chân, và trong một giây, khi da thịt tôi đầu hàng trước đôi tay của hắn, và tâm trí chìm sâu vào những mộng tưởng, tôi đã muốn hắn chạm vào mình ở đó.

“Cô đã bao giờ tự chạm vào mình chưa?” Mặt nóng bừng, tôi quay đi, giấu mặt sau hai bàn tay và chiếc gối. Hắn bật ra tiếng cười châm chọc, nhưng lại không ép tôi trả lời. Tôi đang dần quen với sự săn sóc của hắn, tin rằng chúng mang tính thủ tục hơn là thân mật. Những thứ khác vẫn khiến tôi khó chịu như thường. Trạng thái khóa thân chắc chắn là điều nên tập để quen dần. Tôi cảm thấy biết ơn vì không ai ngoài Caleb ra vào phòng mình, nhưng kể cả hắn cũng khiến tôi thấy cực kì xấu hổ. Bất kì loại quần áo nào cũng quá khó chịu khi mặc vào. Thậm chí tắm trải giường, từng rất mềm mại với làn da tôi bây giờ cũng gây cảm giác ram ráp vì quá trình lành lại. Tôi ghét phải ngồi trên nó mỗi khi ăn.

Bước vào phòng tắm, vẫn trần trụi và bị giam hãm, tôi nhìn vào gương. Vết bầm đã mờ đi thành màu lục nhạt, mặt tôi không còn sưng còn tóc tai thì rối bù. Tôi nhìn chăm chăm vào mình một lúc lâu. Cô gái đang nhìn lại là ai vậy? Tôi nhấc tóc lên để quan sát chiếc vòng ở quanh cổ. Phải thừa nhận rằng ấn tượng cực kì mạnh mẽ. Trông tôi như một sinh vật lạ nào đó

bị bắt ở rừng mưa Brazil vậy. Lần thứ một triệu, tôi tự hỏi mình rằng động cơ của Caleb là gì khi cầm tù tôi như thế. Tôi khóa thân bên cạnh hắn từ ngày này qua ngày khác, vậy mà hắn chẳng có dấu hiệu nào cho thấy sẽ lợi dụng tình trạng dễ bị tổn thương của tôi cả. Tôi hoàn toàn nằm trong sự định đoạt của hắn. Có nhiều lần nhìn hắn như đang cố gắng để kiềm chế bản thân, và lần nào hắn cũng làm được cả. Tôi luồn ngón trỏ qua chiếc móc ở phía trước, giật giật, rất chắc chắn.

Hai đai đeo ở cổ tay cũng là một phần phục sức vĩnh viễn của tôi, vì chúng cũng được gắn khóa chắc chắn. Tôi có thể đã cố cắt rời chúng, nhưng trong phòng lại chẳng có thứ gì làm được chuyện đó. Vì một lý do nào đó, mấy thứ xiềng xích này chỉ khiến tôi thấy trần trụi thêm; chúng lôi kéo sự chú ý vào sự thật rằng tôi chẳng có thứ gì khác trên người cả. Xoay người lại, tôi quan sát phía sau như vẫn làm thường nhật, hàng hàng lớp lớp những vết roi đang mờ dần.

Cửa phòng mở ra. Tên ‘chủ nhân’ bước vào cùng với bữa sáng. Tôi di chuyển đến khung cửa phòng tắm, nhìn chằm chằm khi hắn đóng cửa lại bằng chân. Dám thề rằng người đàn ông này không bao giờ ngủ. Tôi không chắc lúc này là mấy giờ, nhưng dù có là lý do gì thì nó cũng gây cho tôi ấn tượng rằng, còn quá sớm để tắm và thay quần áo. Hắn lúc nào cũng ăn vận như thể sắp đi dự tiệc hay đi chơi đêm, không bao giờ mặc quần áo bình thường hoặc thoải mái cả. Dĩ nhiên ngoại trừ cái ngày chúng tôi gặp nhau. Tôi giật nảy khi hắn lên tiếng.

“Sao lại che mình lại vậy?” Tôi lập tức nhìn xuống đất nhưng không nhấc hai tay khỏi ngực.

“Tôi đang trần trụi, thưa Chủ Nhân,” tôi đáp, giọng run run.

Hắn đặt khay xuống giường. “Cô từng trần trụi trước mặt tôi rồi mà. Sao đột nhiên lại e lệ vậy? Thả tay ra và lại đây.” Tôi thả tay xuống, đan chúng lại với nhau ở ngay phía trước lúc bước về phía hắn. Caleb thở dài khi tôi tiến đến, rồi hắn gạt tay tôi khỏi chỗ kín. “Đừng có che mình lại trước mặt tôi. Lố bịch lắm.” Tôi cắn môi.

“Vâng, Chủ Nhân”. Tôi nói chỉ lớn hơn thì thầm một chút. Tôi đang ở trong một tâm trạng rất lạ. Thật đấy, tôi thấy cực kì chán nản, ai lại không như thế chứ? Giận dữ, sợ hãi, bối rối, cô đơn - tất cả đều trở thành những cảm xúc quen thuộc. Nhưng hôm nay, tôi lại cảm thấy thêm một điều khác nữa, và nó chống lại với tất cả mọi logic mà tôi muốn Caleb hiểu. Tôi muốn hắn nói chuyện tử tế với mình, có lẽ thậm chí là ôm mình nữa. Kì lạ không đủ để định nghĩa tâm trạng của tôi. Bỗng dưng, tôi muốn bật khóc, nhưng thay vào đó chỉ nhìn chằm chằm xuống sàn, cố không suy nghĩ.

Hắn thở dài thườn thượt, ôm lấy mặt tôi trong tay, “Tôi không có dư dả thời gian để dạy cô cách cư xử cho đàng hoàng.” Tôi cau mày trước lời nói khó hiểu kia. Như thế là thế quái nào?

“Tôi thấy khá hơn rồi,” tôi thì thầm. Dù vậy nhưng tôi chắc khuôn mặt mình nói khác. Tim tôi đập nhanh hơn khi đôi tay mềm mại, ấm áp của hắn giữ tôi đứng yên. Gương mặt hắn, đôi môi đó, ở gần đến khó chịu, hay vẫn chưa đủ gần. “Chẳng có lý do gì tôi không thể mặc quần áo trở lại cả.”

Vài giây trôi qua, đôi mắt xanh lam của hắn tìm kiếm đôi mắt nâu của tôi. Miệng hắn cong lên, một nụ cười thoáng vẻ thâm hiểm kéo giãn môi hắn. Đó là kiểu cười tôi đã hiểu quá rõ. Tôi đã quên gọi hắn là chủ nhân. Tôi đã nói ra một điều nghe như một mệnh lệnh. Tôi nghĩ mình đã co rúm lại, và dường như đó chính là điều hắn đang chờ đợi.

Tôi kéo người ra, ngay lập tức quỳ sụp xuống chân hắn, hi vọng hắn sẽ thương xót và ban cho tôi thỉnh cầu kia. Hắn vờ tay xuống khóa thắt lưng và tim tôi đập nhanh đến kiệt quệ. Tôi điên cuồng lắc đầu khi vờ lên giữ chặt tay hắn trong tay mình. “Làm ơn đừng đánh tôi,” tôi thì thầm bằng giọng khàn khàn. Nước mắt rơi xuống và tôi chúi chúi xuống mặt. “Tôi xin lỗi, thưa Chủ

Nhân. Làm ơn đừng đánh tôi.”

Hắn phát ra âm thanh nghe không giống đang cười, mà gần như là tiếng gầm gừ khó chịu và hất tay tôi ra. “Đứng lên,” hắn nói, giọng điềm tĩnh, nhưng tôi chỉ bám víu lấy chân hắn và khóc. Hắn thở dài nặng nề ngay trước khi thô bạo kéo áo khỏi quần, rồi nhanh chóng cởi cúc áo. Tôi không biết điều gì khiến mình sợ hãi nhiều hơn, là ý nghĩ hắn sẽ lại đánh tôi hay việc hắn đang cởi quần áo. Hắn nắm tóc kéo tôi dậy, và một biển hoảng loạn tràn qua người tôi. “Cởi áo tôi ra.” Tôi chậm chậm mở mắt, tiếp nhận khoảnh khắc đó từng chút từng chút một. Hình như tôi bị choáng mất rồi. Chiều cao của hắn khiến tầm mắt tôi ngang bằng với vòng ngực trơn láng, rám nắng. Hơi thở của hắn, cũng như tôi, trở nên nhanh hơn. Có lẽ là sai lầm khi nói với hắn rằng tôi đã thấy khỏe hơn. Có lẽ đó là điều duy nhất khiến hắn giữ khoảng cách. Không thể làm gì khác ngoài tuân lệnh, tôi đặt hai tay lên vai hắn, nhẹ nhàng kéo lần áo sơ mi ra sau cho đến khi nó trượt khỏi người hắn. Chiếc áo rơi xuống sàn.

Hắn giữ mặt tôi trong tay, lau đi những giọt nước mắt trên đó. “Cô vẫn nghĩ đám vải vóc có thể bảo vệ cô khỏi tôi sao?” Tôi nhìn hắn, nài xin bằng ánh mắt của mình. “Nhặt áo lên,” hắn nói. Tôi chậm chậm quỳ xuống, vẫn nhìn lên vì gương mặt bị hắn giữ trên tay. Những đầu ngón tay tôi nhặt chiếc áo lên. “Mặc vào đi.” Hắn cười thật tươi khi tôi khoác áo của hắn lên. Nó dài đến đầu gối tôi, hai tay áo nằm cao hơn đó một chút. “Để rồi xem,” hắn thì thầm sát tai tôi. Tôi rùng mình.

Khi hắn quay người rời đi, để lấy một cái áo khác, chắc là thế, tôi để cho sự nhẹ nhõm vì không bị phạt tràn qua người. Bắt đầu cài cúc chiếc áo hắn cho mượn, tôi thấy ngạc nhiên khi mùi của hắn lại khiến dạ dày mình nhộn nhạo. Áo của hắn, mùi hương của hắn, vây lấy tôi. Đây là lần đầu tiên kể từ ngày bị đưa đến đây, sự hiện diện của hắn, áp sát lên người, đem đến cho tôi niềm an ủi. Tôi thưởng thức điều đó bằng cách đưa hai cổ tay áo lên mũi và hít vào thật sâu. Đó không phải một cái ôm, nhưng sự dễ chịu thì vẫn hết như thế. Tôi cần phải thoát ra khỏi đây trước khi hoàn toàn mất trí.

Hắn quay lại sớm hơn tôi nghĩ và không hề mặc áo. Hai mắt tôi không thể rời khỏi da thịt săn chắc, đầy cơ bắp của hắn, phần hông hẹp, vệt lông mỏng dính kéo dài từ rốn và biến mất dưới thắt lưng chiếc quần cắt may của hắn. Hắn đặt xe đẩy thức ăn cùng chiếc ghế mang theo ở gần cửa. Mặt tôi nhăn nhó, những kí ức về cái đêm kinh khủng đó khiến toàn bộ cơ thể tôi như đứng trên bờ vực. Tôi không mong phải diễn lại bất kì cảnh tượng nào của buổi tối đó.

Nhưng tôi không nói gì, chỉ lặng lẽ vâng lời khi hắn xoay tôi lại, khóa chặt hai cổ tay tôi phía sau lưng. Lần này, hắn bảo đảm tôi sẽ không thể giật lấy thức ăn được nữa, mà tôi cũng chẳng muốn làm vậy. Thật ra, tôi không đói lắm, chỉ buồn thôi.

Thật khó để giả vờ đói bụng, trong khi đầu óc vẫn còn mãi suy nghĩ về cuộc trò chuyện trước đó. Hắn dứt tôi bữa sáng trong khi tôi quỳ trên sàn trước mặt hắn, hai cổ tay bị trói phía sau. Hắn cười rất nhiều, nhưng không phải lúc nào cũng thế. Hắn rất điềm tĩnh, luôn biết lo xa. Tôi chưa từng nghi ngờ việc những thứ hắn làm đều là để phục vụ cho mục đích đen tối nào đó, nó hiện diện trong chính nụ cười của hắn. Tôi nhớ hắn từng bảo rằng không có nhiều thời gian để dạy cho tôi các thứ. Tôi phải học cái gì mới được? Khi nào thì chúng tôi bắt đầu? Hắn có định sẽ thả tôi ra không? Tôi thậm chí có thể sống sót qua chuyện này không? Hắn là một người đàn ông điển trai, không ai có thể phủ nhận điều đó, vậy thì tại sao chứ? Tại sao lại bắt cóc phụ nữ trong khi hắn rõ ràng có thể khiến họ tự nguyện dâng hiến? Tất cả chuyện này giống hệt bộ phim Kiss the Girls vậy. Tôi quay đi khi hắn cố dứt cho tôi thêm món trứng.

“Không đói à?”

Tôi lắc đầu. “Không, thưa Chủ Nhân.”

“Được. Tôi ăn hết dùm cô.”

Tôi muốn nói chuyện với hắn. Muốn hỏi hắn nhiều câu hỏi quan trọng mà chắc chắn hắn sẽ không trả lời. Từng câu hỏi thu mình trên đầu gối, cố gắng bật ra khỏi miệng tôi. Tôi liếm môi, chuẩn bị hỏi khi hắn lên tiếng.

“Nằm xuống.” Chân mày tôi nhíu lại với nhau. “Khó hiểu lắm sao? Nằm xuống.” Hắn đặt tay lên vai trái của tôi khi ấn tôi xuống đất bằng sợi xích gắn trên vòng cổ.

Tôi thấy hơi khó chịu với tư thế này. Đôi tay bị trói chặt đè nặng lên xương cụt của tôi, lòng bàn chân tôi chạm vào hai bên hông. Tôi hơi vùng vẫy, nhưng xoay sở kéo được hai chân ra từ bên dưới ra để khép chúng lại.

“Cô có biết tư thế đó gọi cảm thế nào không?” hắn nói. Tôi nghiêng rặng và nhìn đi chỗ khác. “Màu trắng rất hợp với cô, tôi phải ghi chú lại điều này mới được. Nhìn thấy cô mặc quần áo khiến tôi nghĩ đến việc lột trần cô. Dù sao đi nữa, tôi nghĩ đây là một cơ hội rất tốt để khiến cô thoải mái hơn khi khóa thân trước mặt tôi, và việc đó sẽ cho tôi một cảnh tượng hay ho để xem trong lúc ăn.”

Tôi ấn chặt hai gối lại với nhau nhưng rồi phải giạng ra khi bị hắn kéo. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ trận đòn và không muốn khiến hắn phát bực. Cả căn phòng yên ắng ngoại trừ hơi thở nặng nhọc của tôi. Chưa bao giờ tôi thấy bị bóc trần thế này.

“Đáng yêu đấy,” hắn đột ngột hít vào, và khi lên tiếng lần nữa, giọng hắn trở nên trầm đục, hơi khàn. “Sắc hồng vừa đúng độ. Bây giờ...giữ hai chân mở rộng. Đừng có chọc tức tôi.”

Tôi nhắm mắt để ngăn lại dòng lệ quen thuộc. Kinh sợ và hổ thẹn bùng lên thành giận dữ, từ từ khuấy đảo lồng ngực tôi. Tôi nhìn chăm chăm lên tường, hoàn toàn bất động trong lúc hắn ăn. Cảm giác thật lạ khi ngồi mở rộng chân cho hắn nhìn ngắm. Không khí chạm vào mọi nơi trên người tôi. Nhiều lúc vùng kín của tôi có vẻ như tự ý mở ra, hết như một cái miệng nhỏ đói khát vậy. Hắn đã hạ sợi xích xuống giữa hai chân tôi, di chuyển nó tới lui giữa hai cánh môi dưới.

Tôi nheo mắt nhìn hắn, ước gì có thể đá vào gương mặt hắn để xóa đi nụ cười kia.

“Không định khiến cô kiêu ngạo đâu, vì cô như thế sẵn rồi, nhưng mà cô đẹp lắm.”

Niềm tự hào lẫn át nỗi sợ hãi, và tôi không thể ngăn mình không cắn câu. “Buồn cười thật,” tôi nói, cố khép hai chân lại, “trong số tất cả mọi người thì anh lại là kẻ nói người khác kiêu ngạo.” Hắn gần như không nhin được cười.

“Hay đấy, nhưng tôi không phải người đang quỳ trên sàn với hai chân rộng mở.” Tôi bắt đầu khóc, nỗi thất vọng và giận dữ trào qua khóe mắt thành dòng - một biểu hiện của sự yếu đuối.

“Tôi ghét anh.”

“Cô không ghét tôi,” hắn nói như thể đó là sự thật, như thể hắn hiểu tôi lắm. Hắn quỳ giữa đôi chân giang rộng của tôi rồi nghiêng người tới, hai bàn tay chống trên thảm. Tôi quay đầu sang bên. Hắn hôn tôi, đầu tiên là ở phía sau tai, sau đó xuống cổ. “Nhưng cô ước mình làm được thế.”

“Dừng lại,” tôi thì thào.

“Tại sao?” Hắn dịu dàng thăm thì. “Áo của tôi đột nhiên ấm quá hả?”

Một tiếng thở gấp khe khẽ vụt thoát khỏi miệng tôi, khi bàn tay ấm áp của hắn bao lấy một bên ngực tôi qua lớp vải mềm. Tôi mở miệng toan bảo rằng hắn không nên tự mãn khi bàn tay kia của hắn phóng xuống, chạm vào nơi giữa hai đùi tôi. Chết trân tại chỗ, nỗi sợ hãi khiến tôi dờ ra. Qua làn vải áo sơ mi, những ngón tay hắn ve vuốt tôi, suốt lúc đó khóa chặt mắt mình với

mắt tôi. Hắn không tiến vào bên trong tôi, do không thể xuyên qua được lớp vải áo, nhưng đầu thể những ngón tay kia vẫn xâm nhập từng tế bào của tôi. Hắn ở khắp mọi nơi. Và rồi, bất chấp mọi logic, tôi cảm thấy mình đổ lựng lên vì hơi nóng. Khoái lạc, khao khát, không phải đau đớn. Bỗng dưng toàn bộ cơ thể tôi dồn sự chú ý lên những ngón tay của Caleb và điều chúng đang làm. Tim đập dồn, tôi kiềm nén thôi thúc rên rỉ. Khuôn miệng của Caleb chuyển thành một nụ cười đầy hiểu biết, và rồi hắn chậm chậm kéo tay ra, để lại tôi hốt hển trên sàn nhà.

“Bây giờ. Nói tôi nghe là cô không ghét tôi.”

“Không.”

Vòng ngực trần của hắn áp vào tôi, hơi nóng của nó truyền những đợt run rẩy xuyên suốt cơ thể tôi. Hắn hôn cổ tôi trong lúc lướt tay xuống đùi. Hơi thở sâu của hắn hết vào rồi ra, tạo ra âm thanh xì xào trên da tôi. Nơi cương cứng của hắn nóng bỏng qua lớp vải quần. Hắn cọ nó lên tôi, như thể bằng cách nào đó sẽ tiến vào tôi vậy. Tôi vật lộn với chiếc còng da, cố gắng cởi trói cho hai tay mình. Hắn chậm lại, nhẹ nhàng mơn trớn tôi với vẻ dịu dàng, trù mến. Hắn di chuyển tới lui bên trên tôi, hôn tôi, xoa nắn tôi, hít thở trên da thịt tôi.

Có gì đó trong cơ thể tôi thay đổi, nhưng tôi không muốn thế. Tôi thấy nóng, rất nóng. Hơi thở tôi trở nên gấp gáp hơn, và tất cả những gì tôi có thể làm là hít ngửi hắn, đang vây lấy tôi, thu vào mùi hương của hắn. Hắn hôn dần xuống ngực tôi, giữ hai chân tôi giang rộng.

“Dừng lại...dừng lại.” Câu phản đối đầu tiên là thật, còn câu thứ hai thì...tôi không chắc nữa.

Miệng hắn bao lấy một bên nhũ hoa tôi qua lần vải áo, thế nào đó lại có cảm giác vô cùng đau khổ vì hắn không thể thật sự chạm vào tôi. Hắn mút mạnh hơn, khiến đầu vú tôi sưng cứng, ướt át và nóng rẫy. Tôi nửa thở dài, nửa rên rỉ, không thể cưỡng lại việc ngửa đầu ra sau trên thảm, mắt nhắm lại, rơi vào những cảm xúc chưa từng biết đến trước đây.

“Cô không hề ghét tôi, tôi nghĩ cô thích tôi.” Tôi đang kêu la, nhưng không phải vì những lý do đúng đắn. “Tôi nghĩ tôi biết vài thứ khác cô có thể thích.” Hai tay và miệng hắn lướt dọc xuống cơ thể tôi, và dù biết mình nên lên tiếng, tôi vẫn không thể nói gì đó để ngăn cản. Hắn sẽ làm điều hắn muốn dù tôi có phản đối hay không. Liệu có quá kinh khủng nếu tôi không làm gì hết không? Liệu tôi có phải nhận hết tội lỗi không?

Hai mắt vụt mở và tôi ngồi phắt dậy ngay khi miệng hắn bao lấy vùng kín của mình. Hắn nhìn lên và tóm lấy chiếc vòng cổ rồi hôn tôi thật dữ dội trước khi đẩy tôi xuống trở lại. Choáng váng, tôi vịn vẹo từ bên này sang bên kia, kêu thét và gào gừ. Tôi nếm được chính mình trên môi; tôi đang ở trên môi hắn. Hắn rên rỉ khi trượt lười lên xuống vùng da thịt kín đáo, ép những tiếng rền rĩ và la hét thoát khỏi lồng ngực tôi. Tôi khép chặt hai chân hết mức có thể khi những ngón tay hắn cắm vào mặt trong đùi. Tôi chẳng cảm thấy gì ngoài khuôn miệng của hắn trên người mình. Toàn bộ cơ thể tôi bây giờ đã trở thành một phần mở rộng của khe miệng nhỏ hồng hồng ở giữa hai chân. Không lương tri, không hổ thẹn, nó chỉ muốn điều nó muốn và chẳng hề quan tâm đến chủ nhân của nó. Cơ thể đã phản bội tôi. Các thớ cơ trên người tôi căng ra, tất cả mọi cảm giác đều dồn lên nơi Caleb đang liếm láp. Đầu tôi choáng váng, và trong một giây mờ mịt, hình như cơ thể tôi đã nổ tung. Tôi cong lưng, cắn môi, vịn vẹo trên mặt hắn cho đến khi cơn co thắt dữ dội truyền từ tôi sang hắn. Nằm trên sàn, tôi thở hốt hển, rên rỉ với chính mình khi cảm giác râm ran nhẹ nhàng lan tràn xuyên suốt cơ thể. Hắn nằm trên người tôi. Hôn cổ tôi.

“Đã bảo là em sẽ thích mà,” hắn thì thầm.

Tôi không tìm được từ ngữ để diễn tả việc đó. Xoay đầu sang, tôi nhìn hắn qua hai mi mắt nặng trĩu.

“Lẽ ra em không nên cắn môi mạnh quá, lần sau hãy thả nó ra,” hấn nói, dùng ngón cái xoa xoa môi tôi. Đôi môi hấn ẩm ướt, hoặc là do mồ hôi, hoặc là do tôi, làm ơn hãy là mồ hôi đi. Hấn mỉm cười rồi hôn lên miệng tôi...là do tôi rồi. Thật nhục nhã.

“Tôi vẫn ghét anh,” tôi khế nói, mắt nhìn lên trần nhà, lơ đãng, thỏa mãn và thiếu mất cái gì đó. Hấn kéo tóc tôi khỏi mặt và lại hôn tôi.

Những ngón tay hấn ấn lên phần da thịt ẩm ướt và tôi không thể ngăn mình rên rỉ khi cả cơ thể đập rộn lên dữ dội. “Nhưng ‘cô bé’ của em thì không...và chuyện đó mới quan trọng.” Hấn mỉm cười, và tôi nhắm mắt lại, quay đi hướng khác. “Thực ra, tôi sẽ gọi em như thế...Mèo Con.”

Tim tôi bỗng đau nhói. Tôi có tên kia mà. Olivia. Livvie. Chợt nhận ra hình như hấn chưa từng hỏi tên tôi, kể cả ngày hôm đó trên đường cũng không, điều đó có nghĩa hấn chưa bao giờ xem tôi là một con người - một lần cũng chưa. Cổ họng tôi nghẹn cứng vì đau đớn. Liệu có ai trên hành tinh này quan tâm đến việc tôi là ai không? Tôi nghĩ về Nicole, người bạn thân của tôi. Cậu ấy có quan tâm. Cậu ấy sẽ không từ bỏ hi vọng tìm thấy tôi.

Khi hai mắt tôi tập trung trở lại, Caleb đang nhìn chăm chăm vào tôi với biểu cảm kì lạ nhất từ trước đến giờ trên gương mặt. Hấn vẫn mỉm cười, không tươi lắm, chỉ hơi hiều kì, như thể bằng cách nào đó hấn biết tôi đã để đầu óc lang thang cách đó hàng trăm dặm vậy. Chúng tôi nhìn nhau thêm vài giây nữa, dù tôi chẳng biết lúc đó cả hai đang nghĩ gì. Chỉ là chúng tôi không thể quay đi. Lồng ngực tôi run lên với tiếng nấc không được phép thoát ra.

Bùa chú đã tan biến, hấn chậm chậm dứt người ra, sau đó nắm chặt tay và lôi tôi dậy. Đầu tôi quay vòng còn hai chân run lẩy bẩy. Lúc tôi toang giạt tay mình khỏi tay hấn thì thành lình, một dòng ướt át nóng bỏng chảy ra trên hai đùi tôi. Theo bản năng, tôi khép chân lại và nhìn xuống, ngay lập tức cảm thấy xấu hổ khi nhận ra một giọt ẩm ướt của mình đang tìm đường trượt xuống đùi. Caleb cũng nhìn thấy và tôi không thể ngăn được cơn nóng bừng hổ thẹn hay dòng nước mắt khác hiện ra trên mặt mình.

Caleb bật ra âm thanh nằm đâu đó giữa thở dài và rên rỉ, trước khi vói xuống lướt những đầu ngón tay theo dòng chất lỏng. Hấn đưa ngón tay lên, chà xát sự ẩm ướt kia giữa ngón cái và mặt trong các ngón tay. Trước vẻ mặt hoàn toàn kinh hãi của tôi, hấn liếm mút hai ngón tay mình, hai mắt nhắm lại, thưởng thức nỗi nhục nhã ê chề kia. Tôi bật ra tiếng nức nở. Lần này lớn hơn.

“Chuyện gì thế Mèo Con?” hấn nghiêng về phía tôi, “Có gì sai với việc thưởng thức khoác lạc mà tôi trao cho em à?” Hấn quan sát tôi với vẻ thỏa mãn hiển hiện, kể cả khi nước mắt tôi lăn dài trên má rồi rơi xuống sàn. “Trả lời tôi, Mèo Con.” Hấn nhấn mạnh, một chút nóng nảy đã rời bỏ giọng nói. Tôi không thể cho hấn câu trả lời.

Một cách đầy chủ ý, hấn nắm lấy hai cánh tay bị trói của tôi và dắt tôi về giường. Hấn ngồi xuống trước, khiến tôi thấy kinh sợ khi bị kéo vào lòng hấn. Tôi kêu ré lên vì ngạc nhiên, nhưng rồi nhanh chóng im bật. Hấn lại lên kế hoạch quái quỷ gì nữa đây?

“Sao em lại khóc hả, Mèo Con?” hấn gắng hỏi, “Hôm nay tôi đã làm em đau chưa?” hấn dịu dàng hôn vai tôi.

“Có,” tôi trả lời trong tiếng nức nở. Hôm nay, nỗi đau là về mặt cảm xúc, kiểu tệ hại nhất. Hấn kéo người khỏi vai tôi với biểu cảm kinh ngạc, nhưng rồi mau chóng đeo lên chiếc mặt nạ dừng dừng. Môi hấn lại lần tìm đến vai tôi, lần này lướt dần lên gáy. Tôi cứng người, cố tìm cách tránh né sự mơn trớn của hấn nhưng biết là vô ích.

“Làm ơn trả lời tôi rõ ràng hơn xem,” hấn thăm thì, “Tôi đã giao cấu với em chưa?” Tôi thở gấp, bất động bởi nỗi sợ choáng ngợp.

“Không, thưa Chủ Nhân,” Tôi nói, giọng chỉ hơn lời thì thầm một chút. Hắn quần chặt cánh tay trái quanh người tôi, kéo tôi sát hơn vào ngực hắn, ép đầu tôi ngả lên vai hắn. Ngoại trừ nỗi sợ hãi, nhục nhã và tình trạng bán khỏa thân của chúng tôi, thì đây chính là điều tôi mong muốn chưa đầy một giờ trước. Tôi đã muốn hắn ôm mình. Hãy cẩn thận với điều mà cô ước...

“Em có đến không?” hắn thì thầm vẫn với tông giọng dịu dàng đó. Tôi nhắm mắt và cố không rung mình trong cơn nức nở âm thầm. “Không sao đâu, Mèo Con; em có thể nói với tôi sự thật. Tiếp tục đi, hãy nói ‘cảm ơn Chủ Nhân vì đã để tôi đến.’” Dùng bàn tay phải, hắn ép hai chân tôi rộng mở trên đùi hắn, ngăn cản khi tôi cố khép chúng lại một cách vô ích. Tôi cố ngăn nước mắt trong khi tâm trí quay cuồng. “Em đang khiến tôi bức bối, Mèo Con; trả lời câu hỏi đi.”

Tôi dõng lại. “Tên tôi không phải Mèo Con!” Tôi hét lên, cuối cùng cũng đầu hàng trước cơn quá khích.

Gần như ngay lập tức, Caleb ấn tôi nằm gập trên gối trái của hắn, giữ chặt hai chân tôi bằng gối phải rồi giáng xuống một tràng đét mông khiến tôi phải kêu thét. Trong lúc tâm trí tôi tứ tán khắp mọi hướng, tìm kiếm mưu kế, những cú đét vẫn tiếp tục giáng lên phần mông trần của tôi.

“Làm ơn dừng lại đi,” tôi van nài. “Làm ơn hãy dừng lại, tôi xin lỗi. Thề có Chúa, tôi xin lỗi.” Nhân từ có lẽ là thứ cuối cùng Caleb có trong đầu. Hắn gập người xuống cơ thể đang quằn quại của tôi, đè nặng lên hai vai tôi để có thể đánh dễ dàng hơn trong lúc tôi vùng vẫy trong điên cuồng khiếp sợ. “Làm ơn...làm ơn đi, Chủ Nhân,” Tôi khóc không dứt giữa những tiếng rên rỉ phát ra từ yết hầu. Tôi muốn xoa mông chết đi được, nhưng hắn đã khóa chặt tôi rồi.

“Đau đớn khiến mọi chuyện dễ dàng hơn với em sao, Mèo Con? Niềm kiêu hãnh buộc em phải ăn đòn mới chịu nghe lời à?” Giọng hắn trầm thấp, thô ráp - khuấy động. Bên dưới bụng tôi, nơi cương cứng của hắn đập rộn. Hay đó chỉ là do tim tôi thôi? Hắn đét mông tôi thêm lần nữa, đòi hỏi câu trả lời tôi từ chối đưa ra. Hắn lại đét tôi và bắt chợt, tôi nhận ra cứ sau mỗi lần đánh, hắn lại xoa đi cơn nhức nhối đó. Tôi tự hỏi tại sao, kể cả khi nhiều cú đánh nữa giáng xuống.

Những suy nghĩ bắt đầu vụn vỡ khi tôi tìm cách thoát khỏi tình huống đang diễn ra với mình. Cứ cho hắn điều hắn muốn đi. Hắn sẽ dừng lại thôi. Tôi đã làm gì mà phải chịu cảnh này chứ? “Cứ cư xử như một con điếm đi và mày sẽ bị đối xử y như thế...” Lúc nào cũng là những từ đó, luôn luôn ám ảnh tôi, dày dọa tôi. Bỗng dưng thật nhẹ nhõm khi biết rằng một khi Caleb đã trừng phạt tôi xong, hắn cũng sẽ tha thứ cho tôi. Hắn sẽ không bám mãi vào những tội lỗi tưởng tượng kia. Hắn sẽ tha thứ cho tôi. Tôi muốn được tha thứ.

Rồi có gì đó rất hay ho đã xảy ra. Một cơn rung mình chạy dọc xuống cơ thể và tâm trí tôi bỗng dưng trống rỗng. Tôi chẳng nghĩ gì nữa. Thật sự là không gì hết. Không đau đớn, hay nhục nhã, hay khát khao, hay buồn bã. Chỉ có tiếng bàn tay Caleb đập chan chát lên mông tôi, tiếng kêu la của tôi, hơi thở đầy kiểm soát của hắn. Những cú đánh không còn đau nữa; mông tôi tê liệt, ấm nóng. Dần dần, tôi nằm rũ ra trong lòng hắn. Thật kì lạ, nhưng tôi thấy...bình yên.

Rồi Caleb dừng tay, vẫn còn ôm tôi rất chắc dù tôi có thể cảm nhận được cơ thể hắn đã thả lỏng ra. Khoảnh khắc đó thật yên ắng, chỉ có tiếng hít thở phát ra từ chúng tôi. Của tôi nhanh và thô, của hắn chậm và sâu. Hắn lặng lẽ vuốt ve lưng tôi, xoa xoa như cách người ta thường làm với một chú ngựa. Tôi thả lỏng nhiều hơn nữa. Sau rất nhiều phút, hắn nhẹ nhàng phá vỡ sự yên lặng, “Tên em là gì?”

“Mèo Con,” tôi đáp lại từ đâu đó bên ngoài bản thân mình. Với sự dịu dàng, hắn xoa cặp mông nhức nhối và sưng đỏ của tôi. Hơi thở của tôi chậm lại, cả cơ thể râm ran.

“Sẽ dễ dàng hơn rất nhiều khi em chịu đầu hàng, Mèo Con ạ,” hắn nhẹ nhàng nói, “dễ dàng hơn rất nhiều.” Đáp lại hắn chỉ là một tiếng rên rỉ hờn hợt. Lợi dụng sự mệt mỏi của tôi, hắn chậm chậm nhấc tôi lên đặt vào lòng. Đám tóc rối bám trên mặt, cổ và lưng tôi. Caleb kéo chúng ra.

Lý trí vẫn chưa quay trở lại. Tôi thấy mừng. Thông thường, lý trí sẽ ra lệnh cho tôi phải sợ sệt, tức giận hoặc những dạng cảm xúc thuộc phạm trù kia. Thật tốt khi thiếu đi những điều như thế. Mắt Caleb lang thang xuống môi, sau đó trở lại với ánh nhìn vô định của tôi. Hắn lấy một chiếc chìa nhỏ từ trong túi ra và mở khóa cho hai cánh tay bị trói phía sau của tôi. Tôi nhẹ nhàng đặt chúng vào trong lòng, nhận thức bắt đầu len lỏi trở lại. Tôi không thích điều đó.

“Hôn tôi đi,” hắn nói. “Và trước khi em nói không...” Tôi cắt ngang bằng cách chạm đôi môi mướt mát của mình lên khuôn miệng mướt mà, mềm mại của hắn. Hắn hơi né ra trước sự táo bạo đồng của tôi. Nhưng rồi tôi nghe thấy hắn thở dài và nghiêng người trở lại. Tôi hít vào thật sâu, lờ đi sự thúc ép của mọi loại cảm xúc đang cố thâm nhập qua tình trạng tê liệt của mình.

Tôi cố làm cho nụ hôn có vẻ thật tự nhiên, gắng chống lại thôi thúc quay mặt đi. Thái độ của hắn thật dịu dàng. Hắn chưa từng dịu dàng lúc hôn tôi. Có vẻ kì lạ, nhưng tôi cảm thấy có gì đó bên trong hắn đang thay đổi. Hắn rên rỉ rất khẽ khàng, một âm thanh tôi chưa nghe thấy từ hắn bao giờ. Hắn với tay lên ngực tôi, nhưng rồi rút mấy ngón tay lại. Một lần nữa, cố kiềm chế bản thân. Không hề báo trước, tôi cảm thấy một cơn sóng nhỏ nhoi nhất của điều gì đó tựa tựa sự kiểm soát. Tôi đã luôn là kẻ vô lực trong những lần đối đầu với hắn, nhưng vào giây phút này, tôi biết điều hắn muốn. Hắn muốn tôi. Không chỉ về thể xác, mà là tôi. Và dù cho hắn thống trị tôi ở khoảnh khắc đó, trong khi điều khiển tương lai của tôi, thì với nụ hôn này...tôi sở hữu hắn. Thành công, hắn đẩy tôi ra.

“Cô gái ngoan,” hắn dịu dàng nói, nhưng vẻ nao núng trong giọng nói cho thấy dấu hiệu của sự bối rối nơi hắn. Hắn đứng dậy, nhìn xuống và nhận ra tôi đang nhìn chăm chăm. Hắn mỉm cười và nắm lấy một túm tóc tôi. “Em không nên nhìn tôi trừ khi được bảo, Mèo Con ạ, chỉ tổ hại thân thôi.”

Khoảnh khắc đó chấm dứt. Hắn lại nắm kiểm soát lần nữa, nhưng rất tức giận. Vì đã đánh mất bản thân, dù chỉ trong một phần nhỏ của giây thôi sao? Tôi không thể ngăn mình mỉm cười và đã không kịp giấu nó đi đủ nhanh. Với một nụ cười khinh bỉ, hắn kéo tóc đưa tôi vào phòng tắm và tắm rửa thật nhanh cho tôi trong im lặng.

Sau khi lau khô người và chải tóc cho tôi, hắn lại trói hai cổ tay tôi lại với nhau, lần này là ở phía trước. “Giơ hai tay lên,” hắn lạnh lùng nói. Sức mạnh thành công trong giọng hắn khiến tôi nhảy nhồm. Hắn đặt hai bàn tay quanh eo tôi rồi nhấc hai cổ tay bị trói qua cột giường. Tôi thấy hơi đau ở tư thế này, cả cơ thể bị căng ra trên đầu ngón chân. Run rẩy vì lo lắng, tôi chờ đợi một trận đòn tàn ác khác xảy ra. Nỗi hoang mang của tôi dâng lên đến cực điểm khi hắn đặt một dải bịt mắt bằng da dày cộm lên mắt tôi.

“Làm ơn đừng, thưa Chủ Nhân, làm ơn. Đau lắm.” Hắn lướt tay qua ngực tôi, siết lấy đôi núm hoa cho đến khi chúng trở thành hai hòn đá cuội nhỏ xíu giữa những ngón tay hắn. Tôi nhắm mắt, cố di chuyển trọng lượng của mình để thoát ra.

“Tôi thích làm đau em, Mèo Con ạ...nó khiến tôi thỏa mãn.”

Tôi chờ đợi, không nói gì, chỉ chờ đợi điều tồi tệ nhất. “Tôi sẽ không bịt miệng em, nhưng nếu em không giữ im lặng, tôi sẽ nhét vào miệng em một cái giẻ to đến độ em sẽ quên hết mọi đau đớn trước đó.” Tôi cắn môi dưới. Vẫn đứng đó, tâm trí trống rỗng, rất lâu sau khi hắn đã rời

khởi phòng.

Nếu đủ tập trung, tôi có thể đứng vững trên các đầu ngón chân, việc đó giúp làm giảm đi sức căng khó chịu đang hành hạ vai và lưng tôi. Đau đớn chính là tôi, chẳng có gì khác nữa. Không suy nghĩ, không cảm xúc, chỉ có thân xác đang đòi được giải phóng. Hai bắp chân tôi xoắn lại đau nhói và một cơn chuột rút đang thành hình. Tôi dồn hết sức nặng xuống mặt sàn để xoa dịu cơn bồng rập trên hai chân mình. Vặn người hết bên này sang bên kia, tôi hi vọng tìm được một tư thế ít đau hơn tư thế trước đó. Nhiều phút kéo dài lê thê thành nhiều giờ vô tận. Cơn đau thấm vào từng thớ cơ trên cơ thể bị kéo căng của tôi. Tôi bắt đầu rên rỉ khe khẽ, rồi từ từ lớn hơn với mỗi nhịp thở. Hoảng loạn hít vào, hoảng loạn thở ra. Tôi đã rất sợ bị đánh. Nhưng bây giờ tôi sẽ để hấn đánh miễn là hấn thả tôi ra.

Một ý nghĩ kinh khủng tràn qua tôi. Lỡ như hấn thậm chí không ở đây thì sao? Lỡ như hấn sẽ không quay lại trong một thời gian dài nữa thì thế nào? Làm sao tôi có thể chịu được loại tra tấn này thêm một giờ đồng hồ nữa, chứ đừng nói đến cả đêm? Nếu lúc này là ban đêm.

Tôi cố kiềm nén cơn đau, cố để cho tâm trí chế ngự thể xác. Chỉ tập trung vào âm thanh chiếc còng da trên cổ tay ma sát kéo kẹt với cột giường. Nhịp thở của tôi. Cái cách hơi nóng cơ thể tôi làm cho khung giường bằng sắt rên phía sau lưng ấm lên. Tôi cố tìm kiếm cảm giác bình yên bên ngoài nỗi đau, bên ngoài sự khổ sở. Giống như lúc hấn đét mông tôi vậy - chỉ có điều lần này cách đó không hiệu quả.

Mỗi lần tôi hít thở, dây trói dường như lại siết chặt hơn. Tôi kêu lên. Ban đầu thì âm thầm, sau đó trở thành những tiếng rên rỉ nỉ non. Dạ dày tôi lộn ngược và thỉnh thoảng tôi hiểu ra tại sao hấn không bịt miệng mình... tôi sẽ nôn. Cố gắng hít thở đều, tôi nghĩ về những điều êm dịu để giữ cho cơn co thắt dạ dày tránh xa mình. Câu chuyện đời tôi đầy - giữ cho những điều không thể tránh khỏi cách xa mình.

Mồ hôi nhỏ giọt chảy dài xuống khe ngực và tụ lại nơi rốn của tôi. Việc đó khiến tôi bị kích động, cảm giác mồ hôi nhớp nháp khắp người. Tóc tôi bết lên mặt, lưng và hai bên hông. Cơn mê sảng gần sắp xâm chiếm lấy tôi. Tôi lắc người dữ dội vì thất vọng, mỗi thớ cơ đều biến thành đau đớn bị nung chảy. Rồi tôi nghe thấy âm thanh cuối cùng mình muốn nghe.

Trong một giây, tôi giữ nó vì nghĩ là do trí tưởng tượng của mình bịa ra. Tôi không thể nhớ bao nhiêu lần đã tỉnh dậy trong bóng tối, nghĩ rằng mình nghe thấy tiếng gì đó. Mình chỉ đang tưởng tượng thôi. Tôi đứng thật im và chăm chú lắng nghe âm thanh xung quanh mình. Việc không thể nhìn thấy giúp cho khả năng nghe của tôi trở nên sắc bén hơn, nhưng tôi lại không thể xác định nguồn cơn của tiếng động kia. Nó ở khắp mọi nơi. Tôi miễn cưỡng thờ nống để không bị sao nhãng khỏi cuộc tìm kiếm. Tôi lại nghe thấy nó lần nữa. Chắc chắn là một phụ nữ. Đang khóc sao? Không, là gì đó khác. Có tiếng thét, phải, một phần trong đó gợi nhắc đến đau đớn, nhưng nó lại nằm trên cơn sóng của một chuỗi âm thanh nguyên sơ hơn nữa. Mồ hôi đọng thành giọt to hơn trên da thịt nóng rẫy của tôi và chảy dài xuống đường viền quanh cơ thể. Tôi căng tai nghe ngóng, nhưng gắng không cảm nhận. Lắng nghe kĩ hơn nữa, tôi bắt được tiếng nện thành thịch liên tục rất rõ ràng từ một vật gì đó đang va vào tường, hoặc một vật dụng cố định.

Tôi đứng bất động, hít thở nhanh trong khi cố tiếp nhận tất cả những thứ xung quanh mình.

Ai đó đang giao cấu.

Có phải là...Caleb không? Với cô ta, người phụ nữ đó? Kể cả khi tự hỏi lòng, tôi đã biết rõ câu

trả lời. Dĩ nhiên rồi. Caleb đang giao cầu.

Tên.Đê.Tiện. Hơi nóng bùng lên khắp cơ thể. Tôi không thở được. Tôi không hét được. Nhưng cảm xúc thì đã quay trở lại. Hắn đã trói tôi - trần trụi - vào cột giường. Phải chịu khổ sở. Còn hắn thì ở đâu đó trong nhà, phang phập một con điểm đến đã đời. Hắn đâu nghĩ về tôi. Về nỗi đau mà tôi đang phải hứng chịu vì hắn. Đơn giản là hắn không. Quan.Tâm. Những giọt nước mắt nóng hổi chảy thành dòng trên mặt tôi.

Tôi không thể không tự hỏi liệu hắn có tử tế với cô ta không. Gương mặt hắn có vùi giữa hai chân cô ta như đã làm với tôi không? Ý nghĩ đó gây ra nhiều điều bất thường với tôi. Tôi chưa từng đạt cực khoái trước đây. Chưa bao giờ. Nhưng hắn đã cưỡng đoạt nó từ tôi. Thế có nghĩa là sao? Tôi hoảng loạn, kinh hãi và cố dùng chút sức tàn còn lại để thoát thân...vô dụng.

Tiếng kêu la của người phụ nữ kia đã trở nên lớn hơn, khàn đục hơn. Thật ra, trong lúc tôi lắng nghe - thật kĩ, âm thanh cô ta phát ra là sự xen kẽ giữa tiếng rên ừ ừ khê khàng, trầm thấp và tiếng la hét lớn, chói tai. Nhỏ, rồi lớn, không ngừng nghỉ. Trong một giây, tôi quên mất đau đớn, sững sờ trước tiếng kêu rên của người phụ nữ. Càng nghe kĩ, tôi càng phân biệt được rõ ràng hơn. Cô ta dường như đang rất hưởng thụ. Bất chợt, một tràng những tiếng rên rĩ sâu hơn, nặng nề hơn ngấm ngấm lan rộng ra.

Tôi nhớ lại âm thanh đó vừa nãy đã phát ra khi hắn liếm láp tôi bằng lưỡi của hắn. Hơi nóng bùng cháy khắp cơ thể tôi trước kí ức đó - nhiều mồ hôi hơn, choáng váng nhiều hơn, rên rĩ nhiều hơn. Hồ thẹn, khoái lạc, và tôi không thể thôi nghĩ về nó. Tôi nhắm mắt lại. Sao tôi không cứ bất tỉnh cho xong nhỉ? Tiếng của hắn hơi khác đi một chút, giận dữ hơn và nặng nề hơn, như một vận động viên điền kinh đang cố hoàn thành cuộc đua. Tôi nghiêng chặt răng và nghiêng về trước vì nhiều lý do không hiểu được. Hai vai tôi bồng rập. Vùng vẫy chẳng giúp tôi được gì.

Người phụ nữ kia thét lên, giọng khàn đi, âm thanh the thé có vẻ đến từ sâu trong cổ họng. Cô ta đang hét cái gì đó. Tôi tự hỏi liệu có phải là tên hắn hay không. Vì một lý do nào đó, ý nghĩ kia khiến tôi cực kì bức tức. Tôi ở đây, ở ngay đây, tại chốn này, bị trói vào cái cột giường chết giẫm giống một món đồ trong khi một phụ nữ khác lại la hét tên hắn. Chẳng nghi ngờ gì là do những cơn cực khoái mãnh liệt. Vậy mà tôi phải gọi hắn là Chủ Nhân. Tôi không được quyền kêu tên hắn. Thậm chí ngay cả lúc lên đỉnh, mà nếu có tôi cũng không làm, vấn đề không nằm ở đó.

Cô ta lại hét và lần này tôi không thể ngăn mình rên rĩ tên hắn thật lớn, không phải trong sung sướng tột độ như cô ta, mà là trong đau đớn. Tôi chưa từng gọi tên hắn trước đây, và đã không hề nhận ra điều đó cho đến tận bây giờ. Kể từ khi tới đây, tôi luôn nhớ về từng ngày trôi qua. Trong đầu tôi, hắn chính là Caleb, lúc nào cũng thế, nhưng tôi chưa bao giờ để cho tên hắn thoát khỏi môi mình. Tôi lại lên tiếng lần nữa, tự thách bản thân phải gọi tên hắn to hơn một chút, buộc mình phải vượt lên trên trong cuộc thi này. Thêm nhiều cơn nhức nhối nữa xộc đến, chúng nặng nề, nóng ẩm và ẩm ướt giữa hai chân tôi.

“Caleb,” Tôi rên rĩ.

“Caleb!” Cô ta kêu thét.

Tôi đẩy người về trước dưới dây trói, lờ đi đau đớn, lờ đi sự bồng rập trên hai chân, bất cứ điều gì ngăn tôi nghe ngóng thật kĩ. Tôi có thể nghe thấy hắn. “Caleb...” Tôi dần về trước. Hắn đang thở hổn hển, trầm đục và nặng nề. Âm thanh đó tăng dần lên dấu tiếng rên rĩ của người phụ nữ lạ mặt đã giãn ra và trở nên lạ lẫm. Hoảng loạn dâng trào trong tôi. Mồ hôi. Thứ mồ hôi chết giẫm, dính dóp trên người tôi, khiến tôi bức, đẩy tôi về phía cơn điên loạn chưa từng xuất hiện trước đây. Nếu tôi nghĩ được sẽ có chút thành công nào, có lẽ tôi đã cố nhai đứt tay mình

như một con chó hoang để thoát thân rồi.

“Thả tôi ra!” Tôi hét. “Thả tôi ra!” tôi kêu gào một cách đáng thương, hỗn hển thở, hít vào nhanh và sâu hết sức có thể. Tôi thì thảo tên hắc. Các bắp cơ co thắt. Tiếng thét của tôi hòa lẫn với cô ta, với hắc, tất cả chúng tôi cùng tham gia vào khúc giao hưởng của khoái lạc và đau đớn. Tôi nghe thấy cô ta đạt đỉnh với một tiếng thét đỉnh tai gần như át cả tiếng của tôi. Cuối cùng. Tôi ngất đi.

Tôi không biết mình ở tư thế đó bao lâu, treo lủng lẳng, dễ bị tấn công, bất tỉnh với thế giới xung quanh.

Điều tôi nhớ đó chính là việc tỉnh dậy với một sức nặng ấm áp đang ngồi giàng trên hai đùi mình. Thậm chí một chút đau nhức cũng không có. Tóc tôi ướt nhẹp, nhưng sạch sẽ, có mùi oải hương quen thuộc. Một đôi tay mạnh mẽ ấn vai tôi lên tấm đệm mềm bên dưới, không thể cưỡng lại, tôi vừa rên rỉ vì nhẹ nhõm, vừa thút thít trước kí ức về cơn đau. Tôi biết đó là tay của hắc, không cần biết trong tương lai có ai đó chạm vào tôi, tôi sẽ luôn nhận ra đôi tay của hắc. Điều tôi không biết đó là, phải làm gì với nó.

Hai ngón cái của hắc ấn lên hai bên cột sống ở giữa vai tôi và miết lên đến cổ. Những ngón tay hắc xuyên qua mái tóc ướt của tôi rồi nhẹ nhàng kéo. Da đầu tôi râm ran, cả cơ thể cũng thế.

Tôi cảm thấy mình nên nói gì đó, làm gì đó. Mắng chửi hắc, đấm hắc, đá hắc, la hét vào mặt hắc, làm gì đó thật ghê gớm để gây ra đau đớn không tả nổi trên thể xác của hắc, nhưng đôi tay hắc có cảm giác quá tuyệt mà cơ thể của tôi thì cần chúng vô cùng. Thêm nữa, dù sao tôi cũng không thể thắng được. Đôi bàn tay to lớn của hắc ấn lên hai vai. Tôi thở ra một hơi dài. Không. Không chống cự hắc.

Rồi, chỉ vì không thể ngăn được mình, tôi hỏi, “Sao anh lại làm thế này? Sao lại là tôi?” Hắc đột ngột hít vào sau đó thở ra. Không hề dừng xoa bóp cho tôi, cũng không hề giả vờ như không hiểu điều tôi đang hỏi.

“Sao không phải là em hả, Mèo Con? Em sẽ chọn ai khác thế chỗ mình à?” Dịu dàng bắt đầu chuyển thành thô bạo. “Nếu tôi đồng ý thả em ra để đổi lại một cô gái khác, thế có tốt hơn không?” Tôi muốn hét lên là có.

Im lặng.

Chỉ có đôi tay hắc miết trên da thịt tôi.

“Chuyện gì sẽ xảy ra với tôi?” Tôi khẽ hỏi, gần như hi vọng hắc không nghe thấy. Tôi không chắc mình muốn có câu trả lời.

Chẳng có hồi đáp – và rồi, “Bất kì điều gì tôi muốn.” Trước khi tôi có thể lên tiếng lần nữa, những ngón tay của hắc lại thực hiện động tác vừa nãy với tóc tôi. Chỉ có điều lần này hắc nhẹ nhàng nghiêng đầu tôi sang, ấn ngón cái dọc theo đường cong phía sau tai tôi. Khuôn miệng tôi dờ ra. Tôi nhắm mắt, không thể nghĩ được gì khác ngoài những cảm giác đang lan tràn khắp cơ thể mình. Tôi đã luôn đói khát được đụng chạm đến vậy sao? Câu trả lời đã không hiện ra.

“Người phụ nữ anh đã ở cùng là ai vậy?” Những ngón tay hắc dừng lại và tôi nguyên rủa chính mình vì đã quá...là chính tôi. Ấy vậy mà, tim tôi vẫn đập nhanh trong lúc háo hức chờ đợi hắc hồi đáp.

Tôi tránh hết sức để không rên ừ ừ và đuổi người bên dưới hắc như một chú mèo khi những ngón tay kia một lần nữa lướt trên da đầu và phía sau tai. “Chà, chà, Mèo Con, tai em to quá nhỉ.” Hắc bật cười và âm thanh đó truyền một cơn rung mình mơ hồ xuyên suốt cơ thể tôi.

“Này!” Tôi cảm phần nói, “Tai tôi không hề lớn. Một chút cũng không.” Sự thật là thế mà! Tiếng cười của hắn thúc đẩy tôi tiếp tục, “Cũng đâu phải cô ta cố im lặng đâu. ‘Caleb! Ôi, Caleb!’” Bỗng dưng, tiếng cười của hắn chấm dứt và cái siết tay của hắn trên tóc tôi trở nên ít dịu dàng hơn, dấu cho phản ứng đó có vẻ không chủ tâm mấy. Tôi nằm im, cắn môi muốn bật máu. Sự ngu ngốc của tôi có điểm dừng không chứ? “Tôi xin lỗi, thưa Chủ Nhân,” tôi thì thào.

Mọi chuyện kết thúc quá nhanh, có vẻ việc trò chuyện sẽ không tiếp tục nữa. Bất chợt, hắn đi vào phòng tắm rồi quay trở ra với một xô nước và một miếng bọt biển, sau đó đặt chúng xuống sàn. Hắn nhắc tôi dậy mà không nói lời nào. Bản thân tôi cũng im thin thít, vì sợ khiêu khích hắn sẽ dẫn đến một kiểu tra tấn khác. Hắn đặt tôi xuống đất. Cạnh một vệt ướt lớn.

“Em tiểu ra sàn rồi,” hắn nói, che giấu hết thấy mọi cảm xúc sau vẻ lãnh đạm. Tôi quay nhìn đi, vì xấu hổ lẫn sợ hãi. Hắn bước về phía cửa rồi dừng lại, tay nắm lấy quả đấm. Lưng quay về phía tôi, hắn lên tiếng, “Đừng có gọi tôi bằng cái tên đó lần nữa, Mèo Con. Em không hiểu tôi. Không nhiều vậy đâu.” Hắn rời đi và đóng lại cánh cửa phía sau mình. Lúc tôi nhìn vào vết bẩn lớn trước mặt, tiếng khóa cửa vang lên. Mặt tôi nóng bừng vì xấu hổ. Sao lồng ngực tôi lại đau đến vậy? Tôi chớp mắt xua đi dòng lệ chực trào.

Tôi không biết phải coi Caleb như thế nào nữa, nhiều lúc quá dịu dàng và tử tế, nhiều lúc lại khiến tôi sợ đến thất kinh hồn vía. Người phụ nữ kia là kẻ quái nào chứ? Sao cô ta lại được gọi hắn là Caleb?

Thời gian cứ trôi và trôi. Tôi không bao giờ nghe thấy tiếng người phụ nữ đó nữa, nhưng lại thường xuyên tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với cô ta. Đời tôi dần trở nên đơn điệu, chỉ được lấp đầy bởi Caleb, những hình phạt, thi thoảng vài cơn cực khoái, và bóng tối vô tận. Đã lâu lắm rồi tôi không được nhìn thấy mặt trời, hay mặt trăng, hay bất kì thứ ánh sáng nào không tỏa ra từ nến hoặc bóng đèn ngủ. Tôi mất dấu ngày tháng. Thường thì tôi có thể biết nhờ những lần hắn đưa thức ăn đến, không còn thế nữa. Giờ tôi đã biết, Caleb cho tôi ăn bất kì thứ gì mà hắn nghĩ tôi nên ăn, vào bất kì giờ nào mà hắn nghĩ là thích hợp. Tôi đang dần thua cuộc. Giá như tôi có được chút nhận thức về thời gian, tôi sẽ có thể...không biết nữa...làm gì đó chẳng hạn.

Cuối cùng, tôi trở nên giận dữ đến độ đã tháo bóng đèn ngủ khỏi tường và ném nó đi mạnh hết sức có thể, lắng nghe tiếng nó vỡ tan. Tôi gần như đã khóc nhiều giờ liền trong bóng đêm đen kịt, lo sợ không dám tháo bóng đèn ngủ trong phòng tắm ra và dời nó đi, vì chắc chắn tôi sẽ không thể tìm thấy chốt đèn. Hé mắt nhìn qua khe dưới cánh cửa, tôi hi vọng có thể nhìn thấy được gì đó, nhưng tất cả chỉ là bóng tối. Tôi đập ầm ầm lên cửa bằng tất cả sức lực, la hét và kêu khóc, nhưng chẳng có ai đến cả...chẳng có ai thêm quan tâm. Nhìn chăm chăm vào bóng tối, tôi tự hỏi liệu cái chết có giống thế này không. Tôi nằm ngửa ra, tưởng tượng mình đang ở trong một cỗ quan tài, nhìn vào hư không, hoàn toàn quên lãng. Thậm chí tôi nghĩ mình đã ngủ với hai mắt đang mở.

Dù không biết chắc chắn, nhưng dường như những lần ghé thăm phòng tôi của Caleb đang dần thưa thớt hơn. Trong khoảng thời gian đó, tôi trở nên ít lo lắng hơn trước sự hiện diện của hắn - sự thật là, mọi thứ trở nên dễ chịu hơn từng ngày. Nhưng hắn, trái lại, có vẻ như mỗi lúc một cáu tiết với tôi hơn. Rắc rối hơn nữa, đó là cơn giận của hắn thường xuyên biến thành hình phạt của tôi, và tôi bị ám ảnh bởi việc phải tránh của hai thứ đó. Khi hắn chạm vào tôi, tôi phải căng người để giữ mình bất động. Khi hắn nói chuyện với tôi, tôi chẳng đáp lời nào. Khi tôi không thể ngăn mình chống cự, ngay lập tức, tôi sẽ van xin sự tha thứ từ hắn. Nhưng tôi càng nhượng bộ bao nhiêu thì hắn lại càng tàn nhẫn bấy nhiêu. Thật không thể hiểu nổi.

“Đầu hàng đi,” hắn từng nói như thế.

“Tôi không hiểu ý anh là gì,” tôi nhấn mạnh.

Tôi hơi xoay đầu đi, nghe thấy gì đó quen thuộc. Thính lực của tôi đã trở nên cực kì tốt và chỉ mất thêm một giây nữa để tôi nhận ra âm thanh kia. Tiếng đĩa. Tôi nhanh chóng ngồi dậy, đập cửa thật mạnh. Không có hồi đáp. Tôi nằm ngửa trên sàn, ấn hai lòng bàn chân lên cửa và cố làm một chuyện mà tôi biết là vô cùng ngu ngốc. Tôi đá cửa điên cuồng, ra lệnh cho hắn phải để tâm đến mình. Một lần nữa, chẳng có hồi đáp. Tôi bắt đầu lên cơn hoảng loạn trong sự thành khẩn. “Làm ơn!” Tôi hét. “Trong này tối lắm và tôi muốn ra ngoài!” Khi chỉ nghe thấy sự im lặng, tôi kêu to trong tuyệt vọng. “Caleb! Caleb... làm ơn mở cửa đi mà.” Không có gì cả. Là thế, cho đến khi có ai đó đá vào cửa mạnh đến độ tôi thấy một loáng sắc màu. Tôi trườn người lùi lại, sợ đến phát điên. Chỉ một lần trong đời thấy nhẹ nhõm trước cánh cửa phòng dày cộm, vững chãi và bị khóa kín.

Chưa bao giờ tôi cảm giác được nhiều niềm gở như khi nghe thấy tiếng chìa khóa xoay trong ổ. Lần đầu tiên tôi xem bóng tối như một đồng minh. Tôi trườn người xuống dưới giường. Nó hẹp đến độ ghim chặt tôi một cách khít khao, khiến tôi không thể xoay đầu giữa mặt sàn và tấm đệm lò xo phía trên lưng. Tôi nín thở khi cánh cửa mở ra. Nhịp đập trái tim dường như khiến toàn bộ cơ thể tôi rung chuyển. Tôi nhắm mắt thật chặt, buộc bản thân mình phải đi đến một chốn khác. Một giọng nói trong đầu la mắng tôi. Bên dưới giường sao? Ngu ngốc. Ngu chết đi được.

“Cái khỉ gió gì vậy?” Tôi nghe thấy hắn thì thầm. Sự nhẹ nhõm kéo dài không lâu khi tôi nhận ra Caleb chính là kẻ vừa bước vào phòng. “Ồ, Mèo Con, giờ chúng là làm gì đây?” hắn giễu.

“Tôi xin lỗi,” tôi nói nhưng không nghĩ hắn nghe thấy mình. Cửa phòng đóng lại. Tôi lắng nghe...chỉ có tiếng tim đập mà thôi.

Có tiếng sột soạt. Tôi biết hắn đang di chuyển quanh phòng, nhưng lại không thể phân biệt được chính xác ở đâu cho đến khi nghe thấy tiếng giày của hắn trên nền gạch phòng tắm. Tôi cắn môi mạnh đến độ nếm được vị máu trong miệng. Giọng hắn lấp đầy căn phòng. “Nói cho tôi nghe xem Mèo Con...”

Bước chân của hắn nghe rất gần.

“Chính xác là từ khi nào mà em tưởng tượng bản thân mình là...? Người tình của tôi vậy?” Nhịp tim đập rung chuyển cả hộp sọ của tôi. “Có phải từ lần đầu tiên tôi khiến em lên đỉnh bằng miệng tôi không? Hay từ một trong số rất nhiều lần sau đó, khi tôi đặt em nằm trên đùi mình? Em có vẻ thích việc đó lắm.” Tôi cảm thấy chiếc giường lún xuống bên trên mình dưới sức nặng của hắn. Thật không may, nó lại ở ngay phía tôi đang quay lưng lại. Giờ tôi đã khóc thành tiếng. Hắn biết tôi ở đâu và đang đùa giỡn với tôi.

“Tôi xin lỗi, thưa Chủ Nhân,” tôi thì thầm.

Hắn khịt mũi giễu cợt, chế nhạo bản tính thảm hại của tôi mà không cần lên tiếng. “Nếu tôi lôi em ra thì sẽ rất đau đớn. Tốt nhất là em nên tự mình làm điều đó đi.” hắn ngâm nga nói.

Trong tiếng thốn thức, tôi nói với hắn mình sẽ chui ra, cầu xin hắn đừng làm đau tôi. Thật kì quặc khi phải trườn sấp bụng nhưng một con thú. Khóc lóc, van xin chẳng thể hiện được gì ngoài sợ hãi. Và cả thất vọng, bởi một lần nữa, tôi lại tự hại chính mình.

Khi tôi đã bò ra, hắn kéo tôi đứng dậy và ấn đầu tôi lên ngực hắn, sau đó đu đưa tới lui rất dịu dàng. Tôi bám lấy hắn thật chặt, cả hai cánh tay ôm siết eo hắn. Tìm kiếm sự che chở trong vòng tay hắn đã trở thành tự nhiên với tôi, kể cả khi hắn chỉ dùng chúng để ấn tôi xuống mà đét mông. Tôi liên tục nói với hắn sẽ không tái phạm nữa. Tôi nói với hắn tôi rất hối hận. Hắn

thở dài và ôm tôi chặt hơn, môi kề sát vành tai tôi, “Em sẽ thế, Mèo Con ạ.” Trong một loáng, hắt ẩn tôi nằm sấp mặt xuống giường. Tôi kêu rên nhưng không chống cự. Tôi muốn cho hắt thấy mình có thể vâng lời thế nào, chân thật bao nhiêu khi hứa sẽ không gọi tên hắt ra nữa. Không bao giờ tỏ vẻ như giữa chúng tôi có bất kì mức độ thân mật nào.

Với những ngón tay khéo léo, hắt xoay sở khóa chặt hai cổ tay tôi giữa các chấn song đầu giường. Cơ thể tôi căng cứng, chuẩn bị chống đỡ. Sức nặng của hắt rời khỏi giường. Rồi tôi nghe thấy tiếng hắt cởi quần áo. Lần này khác. Rất khác.

Tôi kéo giật dây trói. “Làm ơn đừng.” Không thể ngăn mình không lên tiếng.

Hắt chuẩn bị rất chậm rãi. Tôi nhìn vào không gian tối tăm quanh mình, cố gắng bắt lấy hình dáng mờ ảo của hắt rõ ràng hơn. Mạch máu đập rộn bên tai tôi và nỗi sợ như hiện hữu trong không khí. Trọng lượng của hắt khiến chiếc giường dịch chuyển, và tôi lập tức hiểu rõ chuyện sắp xảy ra là không thể tránh khỏi.

Hắt áp vòng ngực trần trụi của mình lên tấm lưng trần của tôi, sức nặng của hắt gần như nghiền nát tôi. “Em có muốn làm người tình của tôi không, Mèo Con? Đó có phải lý do em gọi tên tôi ra không?” Tôi giãy giụa điên cuồng, cố đẩy hắt khỏi lưng mình và kéo giật hai cổ tay bị trói chặt. Còn tệ hơn cả vô dụng nữa. Tôi cảm thấy hắt cứng lên giữa hai đùi mình. Và tôi nằm bất động. Hắt đang hoàn toàn khóa thân. Hắt chưa từng hoàn toàn trần trụi trước đây. Tôi thốn thức trên tấm trải giường. Hắt nghe có vẻ không hề hụt hơi khi tiếp tục nói vào tai tôi. “Tôi đã khiến em lên đỉnh quá nhiều lần rồi, chưa chưa một lần tôi bắt em phải đáp lại ân huệ đó cả. Em phải giành quyền được gọi tôi bằng tên chứ.”

“Chủ Nhân, làm ơn.” Tôi khóc to trong bóng tối.

Hắt áp sát vào tôi, nơi cương cứng nóng bỏng và cứng rắn nằm giữa đôi chân run rẩy của tôi. “Không, đừng gọi tôi như thế, đêm nay thì không. Hãy gọi tên tôi vì em sắp đạt được quyền đó rồi.” Tôi chỉ khóc to hơn.

Hắt thở dài, cay nghiệt, giận dữ - thất vọng?

Caleb lặn khỏi người tôi, vóc dáng to lớn khiến tấm đệm kêu cọt kẹt khi hắt nằm xuống. Tôi không thể ngừng khóc, dù nỗi nhẹ nhõm đã quét qua người. Sao hắt lại làm chuyện này chứ!

Hắt vuốt tóc tôi một lúc lâu, chạm vào mặt tôi bằng những đầu ngón tay. Chiếc giường lại kêu cọt kẹt khi hắt chỉnh lại tư thế để xoa bóp cho lưng, tay, và chân tôi một cách chậm rãi, dịu dàng... đầy kinh nghiệm. Tôi khóc thút thít vào mặt đệm, sau đó thì nín hắt khi hắt ru tôi vào một trạng thái an toàn phi lý. Toàn thân tôi căng ra lúc hắt nằm trở lại trên người mình. Hắt ra lệnh cho tôi phải thả lỏng hết lần này đến lần khác. Hắt hôn khắp cơ thể tôi, không như vừa nãy, sự tức giận không hề hiện hữu. Và Chúa giúp tôi, lẽ ra phải không có gì khác đi mới phải, song thế nào đó lại có thật.

Tôi chưa từng ở gần một người đàn ông đến vậy. Tôi chưa từng biết hơi nóng cơ thể trần trụi của hắt áp lên mình lại tạo ra ảnh hưởng như thế. Tôi phải đấu tranh để không hưởng ứng theo. Cơ thể tôi muốn cuộn vào lòng hắt, nhưng tâm trí lại bảo đó sẽ là một sai lầm khủng khiếp. Cảm giác sẽ thế nào nếu tôi chạm vào hắt như cách hắt đã chạm vào tôi? Liệu hắt có hoàn toàn mê mụi tôi như cách tôi đã mê mụi hắt không?

Mặc dù đã nỗ lực hết mình, tôi vẫn đánh mất bản thân trong sự vuốt ve dịu dàng của hắt, những tiếng rên rỉ khe khẽ thoát khỏi môi tôi. Tay hắt ôm lấy hông tôi, nắn bóp, nhẹ nhàng tách ra. Tôi không chống cự. Kể cả khi những ngón tay hắt lần theo khe giữa, qua chỗ đường cong bờ hông để tách cánh môi ngoài nơi thâm kín của tôi ra. Nỗi sợ hãi vỡ òa, nhưng khao khát lại nở rộ khi hắt tiếp xúc với điểm nút bé nhỏ bội phần chôn giấu sâu bên trong đó. Tôi

giật nảy, nhưng buộc mình phải xuôi theo sự động chạm của hắn. Trước đây hắn đã từng làm thế này với tôi, sử dụng những ngón tay trên khe hở phản bội kia để đưa tôi đến đỉnh cao khoái lạc. Và hắn đã đúng; hắn chưa từng yêu cầu tôi phải hồi đáp. Chưa một lần nào. Tôi cần điều này. Tôi cần phải quên đi mọi thứ, dù chỉ trong vài phút. Hắn khiến tôi cảm thấy thật tuyệt, quá tuyệt, và thật khó để kháng cự khi bị ép buộc như thế. Hắn không ngừng cọ xát, cướp lấy những tiếng rên rỉ từ lồng ngực tôi. Nó đang đến, cái cảm giác râm ran dẫn đến sự bùng nổ.

“Mở chân em ra,” hắn thì thầm, “mũi giáo” đập rộn ràng chà xát lên mặt ngoài đùi tôi. Ý nghĩ về nó khiến tôi rên rỉ lớn hơn bao giờ hết. Tôi không biết có chuyện gì đang xảy ra với mình nữa. Chỉ biết rằng tôi cần phải mở chân ra. “Rộng hơn nữa,” hắn thì thầm và tôi làm theo.

Tôi run rẩy không kiểm soát nổi khi cơn cực khoái xâm chiếm cơ thể từ tận sâu bên trong. Đẩy hông ra phía sau, tôi tìm kiếm những ngón tay của hắn, van xin không thành lời cho một cái chạm tay mạnh mẽ hơn. Hắn cho tôi điều tôi muốn và tôi bám víu lấy cơn cực khoái lâu hết mức có thể. Tâm trí tôi còn chưa kịp nhận thức được gì, khi hắn quỳ lên và di chuyển vào giữa đôi chân đang mở rộng đầy ham muốn của tôi.

Vào giây phút thứ gì đó tiếp xúc với hậu môn của tôi, tôi giật nhồm dẩy. Một bàn tay hắn ấn lên giữa hai vai tôi, “Hạ đầu em xuống đi.” Những ngón tay hắn quệt một xúc ẩm ướt mà tôi tạo ra rồi thành thạo thoa lên phần cơ vòng chặt khít. Tôi run rẩy không kiểm soát nổi. Thật kinh ngạc khi khám phá ra, nỗi sợ hãi của tôi cũng xuất phát từ những phần giống nhau của sự hổ thẹn khi bị chạm vào nơi tư mật, cũng như sự đau đớn kèm theo khi nơi đó bị xâm nhập. Đây không phải một nơi trên cơ thể nên được phô ra. Tôi chắc chắn chưa từng nhìn thấy nó. Khi một trong số các ngón tay hắn đâm xuyên qua nơi cửa ngõ và xộc thẳng vào phần riêng tư đó, nó trở thành bộ phận duy nhất tôi biết đang tồn tại. Tôi cong người chống lại sự xâm nhập, nhưng chẳng giúp gì nhiều lắm. Hắn chậm chậm ấn vào, yêu cầu tôi phải thả lỏng trước khi trượt ra và sau đó quay trở vào. Việc đó dường như kéo dài mãi mãi, và trong suốt lúc đó tôi thấy mình tập trung vào việc không làm bản thân nhục nhã hơn là việc hắn đang làm gì mình. Ngay lập tức, đau đớn không còn nữa. Có vẻ đã hài lòng, hắn giữ thắt lưng để giúp tôi nằm thật vững.

Có thứ gì đó to lớn không tin nổi ấn lên lối vào của tôi. Tôi đông cứng. Chẳng thể nào hắn đưa được cái thứ đó vào bên trong tôi hết. Tôi vùng vẫy. Chống lại điều không tránh khỏi. “Thả lỏng nào, Mèo Con. Hãy thả lỏng. Hít sâu vào... tốt, lần nữa nào.” Tôi đang bị xé làm đôi. Toàn bộ vũ trụ đảo lộn. Hắn ôm tôi thật chắc khi đẩy vào bên trong tôi, suốt lúc đó liên tục hướng dẫn tôi nương theo. Tôi lắng nghe thật kĩ những câu chữ đều đều của hắn và cố làm theo điều được bảo. Khi nỗi đau lấn át khoái cảm, tôi cố hết sức nhét tấm trải giường vào miệng mình. Mất rất lâu hắn mới hoàn toàn lấp đầy tôi. Hắn bất động, áp đầu lên đầu tôi rồi dịu dàng nói, “Đừng chống cự”. Hắn mơn trớn hai bầu ngực tôi, bụng tôi, hôn lên vai tôi, một lần nữa khiến tôi rên rỉ vì khoái cảm trái ý nguyện. Trái ý sao? Thật không? Cơ thể tôi thả lỏng và vật khổng lồ của hắn nằm yên bên trong tôi. Hơi thở ấm áp của hắn phả lên gáy tôi, rồi hắn bật ra một tiếng gầm gừ. Âm thanh đó vô cùng nam tính, vô cùng hoang sơ, khiến tôi phải kinh ngạc.

“Làm ơn.” Tôi thì thào, nhưng lại chẳng biết mình đang cầu xin hắn cái gì. Hắn đang ở bên trong tôi, trong từng tế bào. Vật đàn ông của hắn đang đập rộn ràng và tôi có thể cảm nhận được nó. Nhưng hơn thế, tôi biết hắn có thể cảm thấy tôi. Không chỉ sự run rẩy của tôi. Mà là tôi.

Mỗi ngày trôi qua, tôi lại trở nên dễ tổn thương hơn ngày trước. Mỗi ngày trôi qua, hắn lại cướp đi nhiều hơn nhận thức về bản thân nơi tôi. Và bây giờ, hắn đã lấy mất mảnh cuối cùng của nó, mảnh cuối cùng của tôi. Nhưng việc đó sẽ biến tôi thành ai đây? Một phiên bản phụ của

hắn? Một con người mới? Tôi không biết nữa. Cũng không muốn biết.

Hắn nghiêng người tới, hôn đi những giọt nước mắt trên má tôi. Song hắn vẫn không hề di chuyển. Chiếm đoạt cơ thể của tôi còn chưa đủ, hắn còn muốn cưỡng bức cả tâm trí tôi nữa. Việc đó đã có hiệu quả. Tôi muốn hắn tử tế với tôi. Hôn tôi. Khiến chuyện đó trở nên tốt đẹp với tôi. Tôi sợ bị đau, và một lần nữa tìm kiếm sự bảo vệ từ hắn. Thật sai lầm làm sao!

Và rồi hắn chiếm lấy tôi.

Trong toàn bộ cuộc đời mình, tôi chưa bao giờ cảm thấy bất kì điều gì thế này. Cảm giác tấn công tôi, làm tôi choáng váng, như thể tâm trí không thể nào bắt kịp với cách tôi nên phản ứng. Cả cơ thể tôi lay bầy và rung động quanh hắn khi hắn đâm vào hết lần này tới lần khác, ấy vậy mà, có một thứ khoái cảm bệnh hoạn vẫn hiện diện. Nó dâng cao bên trong tôi và cầu xin được giải phóng. Chuyện đó lúc nào cũng sẽ thế này sao? Cảm giác có giống thế này nếu hắn chiếm lấy ... kể cả tâm trí cũng ngần ngại đề cập đến từ “cô bé”. Caleb gọi nó là “cô bé” của cô kia mà. Tôi lên đỉnh. Dữ dội. Sức mạnh của nó khiến hắn bất động bên trong tôi khi tôi co thắt quanh hắn. Hắn bật ra âm thanh đau đớn rồi ấn miệng lên vai tôi, “Chúa ơi... tôi biết em sẽ thế này mà.” Trước khi tôi kịp hỏi như thế có nghĩa là gì, hắn đã bắt đầu di chuyển bên trong tôi và thế là mọi ý nghĩ bay biến hết.

Tôi đạt đỉnh thêm nhiều lần nữa trong lúc hắn chiếm lấy tôi, mỗi lần như thế, nó lại biến tôi thành một người mà càng lúc tôi càng không nhận ra được nữa. Cuối cùng, hắn siết chặt và kéo lấy hông tôi. “Em thật tuyệt. Tôi yêu cái hông nhỏ chặt khít của em.” Hắn gầm gừ rồi lao thẳng vào tôi. Vật đàn ông kia căng phồng bên trong tôi, không thể tin được là nó lại đang to hơn lên. Hắn rên rỉ thật lớn, “Ôi, mẹ kiếp!” Vài giây sau, hắn lấp đầy tôi với tinh dịch của mình.

Khi không còn pháp phồng bên trong tôi nữa, hắn ngã sập lên người tôi, thì thầm những lời trấn an vào tai tôi. Tôi khẽ thút thít bên dưới hắn khi một lần nữa hắn trở nên nhẹ nhàng và thoải mái. Hắn với tay lấy gì đó rồi đặt nó bên dưới tôi. Rồi hắn chậm chậm rút ra, vật đàn ông nhích dần ra khỏi tôi, gây ra một cơn hoảng loạn choáng váng. Liệu tinh dịch của hắn có theo ra không! Tôi vô thức siết người lại và hắn rút lên. Một lần nữa, hắn lại tìm ra phương cách mới để hạ nhục tôi. Nước mắt tôi chảy thành dòng xuống hai má.

Lần đầu tiên, chúng tôi cùng tắm với nhau, bị nhét vào trong bồn tắm, cơ thể tôi ở giữa hai chân hắn, tựa lên bộ phận mà tôi vẫn chưa nhìn thấy. Hắn giữ đầu tôi tựa lên ngực mình, toàn bộ sức mạnh của tôi đều biến mất hết. Hắn vuốt ve tôi, tắm rửa cho tôi, trò chuyện với tôi. “Tên em là gì?”

“Mèo Con,” tôi yếu ớt thì thào.

“Còn tôi?” Hắn căng người dưới những ngón tay tôi.

“Chủ Nhân.”

Sau khi tắm xong, hắn dùng khăn lau khô người tôi trong im lặng. Như thế lại hay. Tôi ngoan ngoãn leo lên giường, tìm kiếm sự lãng quên trong giấc ngủ, đồng thời cầu mong sẽ không nằm mơ thấy tất cả những gì vừa diễn ra. Bị cưỡng bức, rối loạn và thêm mơ hồ. Thêm bất lực. Những lời nguyện cầu của tôi, cũng giống như tất cả chúng, đều không được đáp trả. Hắn nằm xuống cạnh tôi và tôi biết, ngủ không phải là một phương án.

Tôi mở to mắt, nhìn trừng trừng vào trong bóng tối. Tê liệt – đau khổ. Tôi không chỉ sốc trước những gì hắn vừa làm, mà còn sốc vì cách hắn khiến cơ thể phản bội lại chính tôi. Đau đớn rất kinh khủng, ấy thế mà lắm lúc nó như thể kết hợp cùng với cơn run rẩy dữ dội, cuộn trào khắp người tôi khi hắn khiến tôi lên đỉnh. Sự nhục nhã lẫn át tôi. Một phần trong tôi đã hưởng thụ chuyện đó. Vài lần khi hắn khẽ rút ra trước khi cơn run rẩy kéo đến, tôi đã bám vào

người hẳn thật chặt. Phải đi đâu từ đây bây giờ? Tôi nằm đó, hai mắt mở lớn, hơi thở nông cạn, tâm hồn vỡ nát, nhìn vào hư không.

Hắn nằm bên cạnh, trần trụi và ấm áp trên da thịt tôi. Tôi cố không nhúc nhích, không nghĩ về hắn, không nghĩ về bất cứ điều gì khác ngoài căn phòng tối tăm này, nơi sẽ sớm trở thành toàn bộ cuộc đời tôi. Nước mắt chảy dài xuống mặt tôi, thoát khỏi mắt phải, qua sống mũi, vào mắt trái rồi rớt xuống gối. Chiếc gối của tôi, người bạn duy nhất của tôi. Tôi sụt sịt, quyết giấu đi nước mắt. Chúng thuộc về tôi, không phải hắn. Và lại hắn cũng chẳng quan tâm đâu. Hắn chẳng hề quan tâm đến tôi chút nào.

“Mèo Con, xử sự như vậy không hay đâu,” Caleb nói, giọng điệu cho thấy rõ là hắn đang tỉnh như sáo và sẵn sàng dày vò tôi. “Tôi biết chuyện đó không hoàn toàn tồi tệ với em, em đã lên đỉnh - nhiều hơn một lần.” Lời hắn nói cứa vào lòng tôi và cơn nhói đau nhức nhối trong ngực khiến tôi cuộn người lại chặt hơn nữa. Tôi muốn nói gì đó thật ác ý nhưng rồi nuốt xuống. Tôi không muốn mở miệng, vì nếu làm vậy, cơn nức nở sẽ bộc phát, mà tôi thì không mong phải khóc thêm nữa. Khóc lóc khiến tôi chán ngán lắm rồi. Hắn hôn lên đầu tôi và tôi né ra.

Tôi nặng nhọc nuốt xuống và chậm rãi hít vào một hơi dài.

“Tất cả những gì anh muốn chỉ là tổn thương tôi mà thôi,” tôi lãnh đạm nói. Một chút sợ sệt len lỏi trong các câu chữ. Tôi cho rằng sẽ có thêm sự hung tàn giáng xuống, nhưng lại có quan tâm. Thay vào đó hắn bảo tôi im lặng.

“Lại đây nào,” hắn nói, rất dịu dàng, nghe thật an lành. “Rồi sẽ ổn thôi.”

Hắn thô bạo tóm lấy tôi rồi xoay mặt tôi vào ngực hắn. Trước khi kịp suy nghĩ về hành động đó, tôi đã choàng hai cánh tay quanh người hắn và ôm hắn chặt hết mức có thể. Hắn là kẻ hành hạ và cũng là niềm an ủi của tôi; là kẻ kiến tạo bóng tối cùng ánh sáng bên trong đó. Tôi không quan tâm việc hắn chắc chắn sẽ thương tổn mình bất cứ lúc nào; hiện tại, tôi chỉ cần ai đó ôm tôi, ai đó ân cần với tôi, ai đó nói với tôi chính xác những lời như thế. Rồi sẽ ổn thôi. Dĩ nhiên làm gì có chuyện ổn thỏa, tôi biết chứ. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi cần lời dối trá. Tôi cần đám sách vở của tôi, mấy bộ phim của tôi, và bây giờ là vòng tay của Caleb.

Hắn ôm tôi một lúc rất lâu, như thể vĩnh hằng, rồi nhẹ nhàng đứng dậy, cho đến khi cơn khóc lóc của tôi lắng lại và tôi chỉ đơn giản tựa vào hắn. “Làm ơn đừng bỏ tôi lại đây. Tôi ghét ở trong này lắm.”

Những ngón tay hắn ve vuốt một bên mặt tôi, cho tôi hi vọng. Nhưng rồi tôi cảm thấy hắn nhích dần khỏi giường. Không một lời trấn an, hắn thu gom quần áo và rời bỏ tôi.

Lạc lõng, tôi nằm xuống trở lại và kéo mấy chiếc gối đến gần hơn. Chúng có mùi của hắn.

Cánh cửa chậm chậm mở ra, chiếc bóng của Caleb, trông ít đáng sợ hơn thấy rõ, được bao quanh bởi ánh sáng từ căn phòng phía sau hắn. Phải thừa nhận là tôi vô cùng nhẹ nhõm khi nhìn thấy hắn. Caleb. Tôi ngăn mình lại trước khi kịp thốt ra tên hắn, và thay vào đó hít một hơi thật sâu. Ngồi xuống...chờ đợi. Hắn đứng cạnh cửa, rồi ung dung tựa lên nó. Một vật trông như váy ngủ bằng lụa nằm hờ hững trong tay trái hắn. Tôi nhìn chăm chăm khi hắn giơ nó về phía mình. Một mối, tôi cố nhận rõ biểu cảm của hắn trong bóng tối. Lại một trò chơi chết giấm nữa sao? Nếu là thế, thì đây là trò tàn nhẫn nhất.

“Sao, Mèo Con? Em sẽ mặc nó vào hay cuối cùng cũng đã vượt qua được cái thú hay ủy mị rồi?” Tôi chờ đợi lời châm chọc tiếp theo xuất hiện, nhưng hắn chỉ nhìn tôi với vẻ dò hỏi. Tôi bước về phía hắn và nắm lấy chiếc áo, tin chắc sẽ vấp phải sự kháng cự. Nhưng chuyện đó đã không xảy ra, thế là tôi ngã dúi về trước, gò má va chạm với lồng ngực hắn trong một khắc ngắn ngủi trước khi đứng thẳng trở lại. Hắn bật cười, một nụ cười gần như... ngọt ngào.

Chất vải mềm mại và mượt mà trượt qua những ngón tay trong lúc tôi quan sát cửa ra vào. Tôi chưa từng ở gần cánh cửa để mở đến vậy, và cơn phấn khích của tôi hiện ra rất rõ ràng. Ánh sáng tràn vào từ căn phòng phía sau hắn thu hút tôi ghé góm. Tôi lóng ngóng với bộ váy lụa trơn trượt.

Hai bàn tay Caleb bất ngờ đưa về phía tay tôi. Hắn giữ chúng thật yên, xua đi sự run rẩy khỏi đôi tay đang phấn khích quá độ. Tôi nhìn lên, cuối cùng cũng đã nhìn rõ những đường nét của hắn trong ánh sáng dịu dịu từ căn phòng bên cạnh. Thật kì lạ, tôi rất mong được thấy hắn dưới ánh sáng ban ngày, thật sự thấy hắn, rõ ràng như vào cái hôm định mệnh đó trên đường. Chuyện đó dường như đã xảy ra từ lâu lắm rồi.

Bàn tay phải của hắn đưa về phía mặt tôi. Bản năng thuần túy bảo tôi phải nhắm mắt lại khi hắn vuốt ve một bên chân mày tôi, rồi đến xương gò má, đường cong của quai hàm và cuối cùng, ngón cái của hắn lướt qua bờ môi cong cong. Cơ thể tôi đung đưa. Các bản năng trước kia là hay chống lại những ve vuốt của hắn đã rời bỏ tôi ở một thời điểm nào đó, nhưng tôi lại không thể nhớ chính xác từ khi nào chúng đã dừng lại. Giờ thì sự động chạm của hắn lại rất được trông chờ. Da thịt tôi vô thức tràn ngập háo hức, chờ đợi một cái chạm nhẹ để thỏa mãn cơn đói khát mới mẻ này. Thành linh, tôi có thể cảm thấy sức nặng của hắn trên lưng mình, nghe thấy tiếng gầm gừ trầm đục của hắn ở bên tai khi hắn đoạt lấy khoái cảm từ tôi. Tôi thả rơi chiếc váy ngủ vào đôi tay thành thực của hắn và mở mắt, đầy mong đợi nhưng cũng vô cùng kinh ngạc. Tôi đã cố, và đã thất bại trong việc kiềm nén cơn run rẩy khi tay hắn tròng bộ váy qua đầu tôi. Chất vải lụa lướt trên da thịt tôi từ đầu đến chân, ban đầu thì mát lạnh, sau ấm dần lên khi hấp thụ hơi nóng cơ thể.

“Đấy,” giọng hắn khàn khàn. Thêm một cái vuốt ve nữa, lần này là dọc theo cánh tay tôi. Tôi nhìn trân trân vào vòng ngực hắn, những chiếc cúc đen trên nền vải tối màu. Hắn nắm lấy tay và dắt tôi ra khỏi phòng. Hai nhũ hoa tôi se lại, ấn lên nền vải lụa.

Hắn thật sự sẽ để tôi ra ngoài sao? “Đi nào,” hắn nói, nở một nụ cười chấp thuận. Nhưng tôi chỉ đông cứng người. Tôi liên tục tự hỏi: chuyện này thật sự đang xảy ra sao? Và như mọi khi, câu trả lời chính là: phải.

Tôi bước vào phòng khách như thể bước vào một thế giới hoàn toàn khác. Đó là nơi tôi sợ phải thâm nhập đến kì cục. Tôi chần chừ, căn phòng có cảm giác quá to lớn, quá lạnh lẽo và quá

sáng chói với đôi mắt nhạy cảm của tôi. Tôi siết chặt tay Caleb, cần sự đảm bảo rằng hắn đang ở gần mình, và rồi dừng lại. Cách suy nghĩ của tôi thật quái đản, nhưng chẳng có cách nào thay đổi được nó cả. Việc một con tin tìm kiếm sự chở che từ kẻ bắt cóc mình gọi là gì nhỉ? Hội chứng Stockholm? Tôi mắc phải nó rồi sao? Liệu nó có lây nhiễm giống bệnh cúm không? Thật ngu ngốc khi tự hỏi như thế. Câu trả lời đơn giản đó là tôi không muốn phải chạm mặt với gã kia, cái gã đã bắt tôi - chỉ vậy thôi. Phải, phải, dĩ nhiên rồi. Những suy nghĩ đó xoa dịu tôi. Caleb vẫn chưa nắm được tôi, không phải theo cách đó. Phải không? Tôi giữ bỏ ý nghĩ kia và buông tay Caleb để nhấn mạnh quan điểm của mình. Nhận lấy đoạn độc thoại nội tâm đó đi.

Mắt tôi hau háu thu vào mọi bề mặt, mọi vật thể, vì ai mà biết lúc nào tôi lại bị nhốt vào cái hộp đen đó nữa chứ. Ngược nhìn trần nhà, cao gần bốn mét, tôi thấy kinh ngạc trước những xà nhà bằng gỗ nổi từ bức tường này sang bức tường kia. Căn phòng thật đẹp, cổ kính và đồ sộ. Bên dưới chân tôi là sàn gạch gốm, loại lớn, với họa tiết hình hoa. Thảm thêu và đèn treo tường bao phủ căn phòng rộng lớn, làm nổi bật bộ ghế thấp kiểu cổ. Tôi có cảm giác mình đang đứng trong một căn phòng khách của thế kỷ mười tám. Vào bất kì lúc nào, một người đàn ông đeo cà vạt, tay vung vẩy một chiếc gậy thời thượng nhưng khá vô dụng, cũng có thể bước vào và mời tôi dùng trà. Dù vậy, chỉ cần nhìn qua khung cửa hình vòm dẫn vào tiền sảnh ở ngay đối diện phòng tôi là biết, quý ông “mời trà” chắc chắn sẽ không phải là người Anh. Nơi này mang quá nhiều tinh thần Tây Ban Nha. Tôi đang ở chỗ quái nào vậy? Phía bên trái, tôi chú ý thấy một gian bếp. Ít ra còn có bàn ở đó. Và ở ngay phía đối diện, nằm bên tay phải, tôi cuối cùng nhìn thấy...một khung cửa sổ.

Tôi nghĩ mình vừa kêu ré lên như con nít. Rồi tôi chạy thẳng về phía cửa sổ, giữ khỏi cái nắm tay của Caleb khi hắn cố ngăn tôi, song lại không đuổi theo. Tôi siết lấy những chấn song, nhìn ra ngoài. Giờ vẫn là ban đêm! Ước sao lúc này là ban ngày; tôi đã không nhìn thấy mặt trời trong...trong...trong? Não bộ không thể xử lý bất kì điều gì khác ngoài quan sát thế giới ngoài kia. Tôi vẫn đang mắc kẹt. Đây chính là một nhà ngục trong nhà ngục. Thế nhưng, đây đã là tự do hơn bất kì điều gì tôi có trong suốt quãng thời gian dài vừa qua, một chút nếm trải, nhưng phải đủ để thỏa mãn tôi.

Choáng váng, tôi nhìn trần trần ra buổi đêm. Với tay qua những chấn song, ước gì chúng không tồn tại, tôi chạm vào khung cửa sổ, vào mặt kính ấm áp. Cảnh vật thật yên ắng và khó nhận diện; chẳng thấy mặt trăng đâu cả. Tôi tự hỏi liệu có phải do khung cảnh tro lì tối đen này mà hắn cho phép tôi ra ngoài đêm nay không - chẳng thể nào biết được tôi đang ở chỗ quái nào cả. Có thể tôi chỉ đang ở cách nơi mình sống ba khối nhà, hoặc đang ở một đất nước hoàn toàn khác. Suy nghĩ đó dày vò tôi, Mexico rất gần với California, nhưng lại quá xa với bất kì hi vọng được cứu thoát nào. Giọng của Caleb xâm nhập vào dòng suy nghĩ của tôi, “Em đói không?” hắn nói từ phía sau tôi, rất xa phía sau.

Tôi không nhìn lại hắn, chỉ mãi thu vào bóng tôi bên ngoài, bị sao lãng bởi tất cả mọi thứ. Tôi xoay sở nói, “Kiểu như thế”.

“À thì, đó ‘kiểu như’ là một câu hỏi có hay không. Tôi sẽ rất biết ơn nếu em trả lời rõ ràng hơn, và đối diện với tôi khi nói chuyện.” Tôi dứt mắt khỏi khung cửa sổ và nhìn hắn. Hắn lại đeo nụ cười tươi rói lên mặt lần nữa. Chính nụ cười đó là nguyên nhân gây ra sự rối loạn trong lòng tôi. Trong bóng tối, nó khiến tôi quần quai khổ sở, trong ánh sáng – nó gần như khiến tôi tê liệt.

“Tôi xin lỗi, thưa Chủ Nhân,” tôi nói, lấy lại bình tĩnh. “Vâng...tôi đói.” Tôi quay về phía cửa sổ và siết lấy các chấn song. Những lời hắn nói vang vọng trong đầu tôi, “Em thật tuyệt. Tôi yêu cái mộng nhỏ chặt khít của em.”

“Có thịt gà và cơm, hoặc món tamale. Em thích món nào hơn?”

“Ừm, cơm?” Tôi đáp, quay lại lần nữa. Kể cả chuyện này cũng giống như một bài kiểm tra, một trò chơi vậy. Tôi không thấy đói lắm, nhưng lại sợ nếu không chịu ăn, tôi sẽ phải quay lại phòng giam của mình. Hắn lấy đồ ăn thừa trong tủ lạnh ra rồi cho lên một chiếc đĩa. Đảm đang quá thể.

“Tôi đang chuẩn bị ăn vào lúc em quyết định sẽ tạo một... sự kiện nho nhỏ.” Hắn hồ hững nói, như thể chúng tôi đang trò chuyện về cách phối màu của căn phòng vậy. Hắn khẽ thận trọng đóng lại cửa lò vi sóng rồi đặt giờ, bắt tay vào công việc thường nhật. Sự kiện nho nhỏ. Hắn đã ở bên trong tôi, rất sâu. Một cơn đau nhói lên cùng lúc với nỗi khao khát xốn xang. Dạ dày tôi thắt lại. Sự kiện sao.

Cái mà hắn gọi là sự kiện chính là một việc trọng đại thay đổi cả cuộc đời. Tôi sẽ không bao giờ còn như trước nữa, và chuyện đó có vẻ chẳng hề quan trọng với hắn. Tôi nhanh chóng chớp mắt. Không được khóc, Livvie.

Hắn là tôi đã thất bại trong việc che giấu cảm xúc của mình, bởi hắn ngay lập tức nói thêm, “Không khóc lóc nữa, Mèo Con. Không tối tăm nên không nước mắt.” Hắn cho chiếc muỗng đã dùng vào miệng rồi mở tủ lạnh lần nữa. Tôi đứng đó, nhìn hắn chăm chăm như một con ngốc không biết nên làm gì. Tôi gật đầu. Đó là tất cả những gì tôi có thể làm.

Hắn lấy hai chai bia khỏi tủ lạnh và đặt chúng lên quầy, trước khi lấy chiếc đĩa trong lò vi sóng ra. “Đây, cầm lấy,” hắn đưa đĩa thức ăn cho tôi, “cẩn thận nóng đấy. Ngồi ở bàn đi.” Tôi cầm lấy chiếc đĩa, vẫn tiếp tục đứng nhìn cho đến khi sức nóng bắt đầu thiêu đốt tay tôi.

“Khỉ thật!” tôi la lên và mau chóng đặt cái đĩa nóng hổi xuống bàn. Hắn khẽ bật cười khi đặt một đĩa thức ăn khác vào lò vi sóng. Tôi mút lấy ngón giữa và ngón áp út của bàn tay trái, cảm giác giống hệt một đũa khò.

Hắn lấy chiếc đĩa kia ra khỏi lò vi sóng rồi đặt xuống bàn. Sau đó hắn cầm một trong hai chai bia lên và bước tới chỗ tôi. Cầm tay trái của tôi lên, hắn bao nó quanh chiều dài cứng cáp của chai bia, tay tôi bên dưới tay hắn. Sự ẩm ướt mát lạnh thật tuyệt vời dưới những ngón tay nóng ấm của chúng tôi. Tôi nhìn lên hắn và thỉnh thoảng không thở được nữa.

“Thấy khá hơn chưa?” hắn hỏi, chỉ có điều tôi lại nghe ra thành gì đó khác và cảm giác rộn ràng kéo đến. Tôi khép chặt hai đùi vào với nhau. Tay hắn bất ngờ rời ra và tôi thoát khỏi trạng thái mù mịt. Tôi kéo ghế ra để ngồi.

Một lần nữa, sự thật lúc này là ban đêm thật đáng ghét, tôi đã lỡ mất cơ hội được nhìn thấy mặt trời. Chẳng ai nghĩ tới việc bản thân may mắn thế nào khi được thấy mặt trời mỗi ngày. Tôi chắc chắn không có được may mắn đó, cho đến tận bây giờ. Nỗi thất vọng len lỏi vào, khiến tôi lại chùng xuống. Caleb đã nhận thấy. Có lúc nào hắn không nhận thấy gì đó không?

“Sao? Giờ thì có gì không ổn nào?”

Tôi nhìn hắn với đôi mắt đang gào thét, anh đang đùa tôi hả!

Hắn nhún vai. “Tôi luôn có thể tổng em vào lại căn phòng đó đấy.”

Tôi nhăn nhó trước lời đe dọa đó. “Không. Tôi...rất biết ơn. Tôi chỉ, tôi đoán mình hơi thất vọng vì không có mặt trời. Tôi không được thấy mặt trời lâu lắm rồi.”

“Hừm,” là tất cả những gì hắn nói.

Tôi cố không nhìn hắn, vì mỗi lần làm vậy, tôi chỉ có thể nghĩ về sự thật rằng hắn đã ở bên trong mình. Cái cách mà hắn đã dụ dỗ, êm ái thúc ép cơ thể tôi phải cảm thấy tuyệt vời, dù tôi đã chống cự, rồi cả cách cư xử tàn nhẫn của hắn nữa. Khẩy khẩy thức ăn trên đĩa, tôi nghĩ về

những điều thuộc về cuộc sống trước kia. Tự hỏi liệu tôi có xoay sở để trốn thoát được không. Ý tưởng đó dường như ngày càng khó thực hiện chừng nào tôi còn ở đây với Caleb. Dù rằng tôi biết mình sẽ không thể nào từ bỏ hi vọng. Bất chợt, tôi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra với Caleb một khi tôi đã thoát được về nhà. Liệu hắn có bị đưa ra trước công lý không? Ý nghĩ kia làm cảm xúc trong tôi lẫn lộn. Mẹ kiếp, có lẽ tôi bị mắc Hội chứng Stockholm thật rồi.

“Tôi không đưa em ra đây ăn cùng chỉ để thấy em ngó trân trân chỗ thức ăn.” Tôi nhìn lên. Hắn lại mỉm cười. Hoặc có lẽ hắn quá đẹp để bị giam vào tù. Nghĩ về ngục tù chỉ tổ gợi nhắc cho tôi về chuyện bị cưỡng bức quan hệ qua hậu môn.

“Kể tôi nghe về gia đình em đi, Mèo Con; anh, chị, em chẳng?” Tôi có thể cảm thấy sự châm chích ở phía sau hốc mắt, đe dọa sẽ biến thành một dòng lũ nước mắt. Tôi đặt nĩa xuống và đưa hai tay lên mặt, buộc chúng phải thoái lui. Tôi không muốn nói về chuyện này, không phải với hắn; đau đớn lắm. Ấy vậy mà, khía cạnh logic của não bộ tôi lại bảo rằng, biết đâu nếu tôi chịu mở lòng và nhìn nhận hắn như một người bình thường, hắn sẽ đối xử với tôi khác đi thì sao. Sẽ đưa tôi ra khỏi bóng tối mãi mãi. Có thể còn thả tôi đi nữa. Đây chính là cơ hội. Một cơ hội lớn. Nước mắt bị hạ gục trong khoảnh khắc. Tôi có thể làm được. Tôi phải làm được.

“Tôi có năm anh em trai,” tôi nói, quyết không nói gì với hắn về các em gái mình.

Hắn quan sát tôi thật lâu trước khi lên tiếng trở lại. “Và em là...?”

“Chị cả.”

Hắn dựa trở lại ghế và nhìn thật chăm chú, xuyên thấu tôi với ánh mắt đen tối như thể hắn biết những chuyện tôi không biết, và vô cùng thích thú vì điều đó. “Còn bố mẹ em?”

Sao thành linh hắn lại quan tâm thế nhỉ? “Chỉ có mẹ tôi thôi. Bố tôi ra đi từ lâu rồi.”

“Ông ấy mất rồi?” hắn hỏi, gần như thận trọng.

“Không,” tôi đáp, vẻ cáu kỉnh, “chỉ...bỏ đi mất thôi.”

“Vậy các em trai em là em khác bố?”

“Ừm...nhiều người bố khác nhau.” Tôi lại nhìn xuống đĩa, đẩy đẩy thức ăn vòng quanh, cố không nghĩ về việc hắn đang nhìn mình.

“Mẹ em có con với nhiều hơn một người đàn ông?” hắn nghe có vẻ...không tán thành cho lắm. Khẽ lắc đầu, hắn thì thầm trong hơi thở, “Phương Tây.” Rồi một lần nữa, mắt hắn lại xoáy vào mắt tôi, “Chuyện đó khiến em thấy thế nào?”

Anh là cái gì chứ? Bác sĩ Tâm lý của tôi à? “Tôi không biết nữa. Tôi đoán mình chẳng quan tâm mấy.”

“Còn em trai lớn nhất của em nghĩ gì?” hắn nghiêng người tới. Hình như hắn thật sự để tâm thì phải. Tôi đang thấy hơi hoảng rồi.

“Em trai tôi?” tôi hỏi. Tôi không hiểu; hắn định đưa chuyện này tới đâu chứ? Em trai tôi mười bốn tuổi và tất cả những gì nó quan tâm là lêu lổng ngoài đường với đám bạn. Còn mẹ và những chuyện khác là trách nhiệm của tôi.

“Gánh nặng chăm sóc cho em và mẹ em thường sẽ tự nhiên đặt lên vai của đứa em trai lớn nhất,” hắn nói, giọng điệu đầy tò mò nhưng lại bối rối đến kì lạ.

Tôi giễu, “Gần như là không.”

Câu trả lời của tôi dường như khiến hắn phiền lòng ở một mức độ nào đó, song hắn chỉ chậm chậm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Hắn đang sống dựa trên nền tảng kiểu gì vậy? “Phải, dĩ nhiên là vậy rồi. Tôi đang trí làm sao.” Ánh nhìn của hắn trở nên gần như là thương xót.

Hơi nóng trườn lên mặt tôi và khối nghẹn nơi cổ họng trở nên quá cứng để nuốt trôi hay giữ yên. Tôi cắn môi và nhìn xuống đĩa thức ăn đang nguội dần của mình.

“Vội quá nhiều trách nhiệm trên vai như thế, tại sao em vẫn quá ngây thơ, vẫn là một thứ bé nhỏ run rẩy cần được bảo ban phải làm gì?”

“Tôi không phải một đứa trẻ,” tôi khẳng định một cách chắc nịch, nhưng giọng nói lại thiếu đi sự thuyết phục - sự tự tin.

“Phải,” hắn nói, một nụ cười toe toét hiện ra trên mặt. Nhưng rồi nó mau chóng biến đi, “Em có trách mẹ mình không?” Sừng sốt, tôi chỉ biết chớp chớp mắt và gật đầu đáp lại. Sao hắn lại có thể nhìn rõ tôi đến vậy? Tôi quệt đi nước mắt trước khi chúng kịp trào ra.

“Có!” Tôi la lên và đầu hàng những giọt nước mắt, vùi đầu giữa hai bàn tay.

“Tôi không có ý làm em khóc, Mèo Con.” Hắn nghiêng tới gần hơn nữa, tay vói ra nắm lấy tay tôi. Không có ý con khỉ mốc. Tôi cố kéo tay ra nhưng cái nắm của hắn quá chặt. Tôi liếc nhìn hắn một cái. Có phải nỗi đau đang phản chiếu trong đôi mắt kia không? Hắn nuốt vào như thể đang che giấu một cảm xúc mạnh mẽ nào đó. Trước khi lên tiếng lần nữa, hắn hắng giọng và lấy lại tự chủ, “Em có nghĩ bà ấy sẽ nhớ em không?” hắn hỏi với vẻ thản nhiên, cứ như câu trả lời không thể khiến lòng tôi tan nát vậy, nhưng sự thật là có.

Tôi khóc dữ dội đến mức nước mắt giàn giụa trên mặt, hai bàn tay liên tục quệt lên váy ngủ. “Làm ơn, dừng lại đi. Sao anh lại có thể tàn nhẫn đến vậy?”

Hắn có vẻ nôn nóng, “Trả lời câu hỏi của tôi đi. Nó đơn giản lắm mà – em có nghĩ bà ấy sẽ nhớ em không? Hay em nghĩ có khi nào bà ấy đã bước tiếp và quên em mất rồi?”

Tôi giật tay khỏi gọng kiềm đầy chiếm hữu của hắn và dẫm xuống bàn, “Anh không biết tôi! Anh không biết gia đình tôi. Anh chẳng biết tí ti nào về tôi hết. Anh chỉ là một tên đòi bại bệnh hoạn, chuyên bắt cóc phụ nữ để chứng minh mình tài giỏi thôi! Anh nghĩ tôi thật sự để ý điều anh nói à? Tôi không có. Tôi hận anh!” Ngay giây phút cơn bột phát kết thúc, một nỗi sợ hãi lạnh lẽo, đen tối, nặng nề xâm chiếm lấy tôi. Trông hắn vô cùng giận dữ. Hắn nhẹ nhàng gõ nĩa lên mặt đĩa, nhưng chỉ cần nhìn khớp ngón tay hắn là biết, chúng trắng bệch vì bị siết chặt dữ dội, một dấu hiệu cho thấy ở hắn lúc này không có gì gọi là nhẹ nhàng cả. Tôi nhìn vào mắt hắn, khóa chặt lấy nó, hi vọng cơn giận của hắn sẽ lắng xuống. Nếu nhìn đi nơi khác, tôi sẽ không còn hi vọng nào nữa.

Thình lình, hắn bật ra một tràng cười to và mạnh mẽ đến độ khiến tôi nhảy dựng lên và bịt tai lại. Tôi muốn hét lên chỉ để khiến hắn ngừng cười. Hắn đứng dậy khỏi ghế, bước lại gần tôi và đưa tay ra. Ngay lập tức, tôi giơ hay tay lên để bảo vệ mặt mình. Thật kinh ngạc, hắn ôm lấy mặt tôi trong tay rồi hôn lên miệng tôi, dữ dội đến mức khiến đôi môi đau nhói. Gương mặt hắn nấn ná ở gần mặt tôi, hơi thở ấm áp phả lên khuôn miệng tôi.

“Tôi sẽ cho qua chuyện đó, Mèo Con. Tôi sẽ cho qua vì nó đã nói lên rất nhiều điều về em. Và tôi thích em, Mèo Con ạ, tôi thích cái miệng láo xược của em. Tôi không muốn làm đau nó. Tôi thích hôn nó hơn, giống thế này này.” Rồi hắn đặt miệng lên miệng tôi lần nữa, lần này nhẹ nhàng hơn, lưỡi hắn thăm dò môi tôi cho đến khi ép được chúng hé mở. Tôi đặt tay lên cổ tay hắn, khẽ đẩy hắn lùi ra trước khi quay đầu đi và chùi miệng bằng mu bàn tay mình. Hắn đứng thẳng dậy, tóm lấy cằm tôi và nâng lên. Một lần nữa, chúng tôi lại nhìn nhau.

“Nhưng nếu em tiếp tục như vậy,” hắn nói tiếp, “Tôi sẽ phải dạy cho cái miệng láo xược của em một bài học. Em hiểu chưa?” Tôi chậm chậm gật đầu, tay hắn vẫn đang giữ cằm tôi. Hắn mỉm cười, “Tốt.” Ngồi xuống ghế trở lại, hắn dường như rất hài lòng với bản thân. Lòng thương xót của hắn nhiều quá nhỉ.

“Mẹ tôi có nhớ tôi,” tôi quả quyết. “Bà sẽ không bao giờ ngừng tìm kiếm tôi; chẳng có người mẹ nào ngưng tìm kiếm con mình hết.” Nhưng giọng điệu của tôi nghe không thuyết phục cho lắm, kể cả tôi còn thấy vậy. Trong một giây, hắn dường như cũng buồn bã như tôi, nhưng chỉ một giây thôi. Tôi có muốn biết lý do không? Liệu có phải hắn không chỉ đang theo đuổi sự khổ sở của tôi?

“Nếu em nói thế,” hắn thì thầm, vẻ mặt lạnh dần.

Tôi quay nhìn đi, nốc một ngụm bia, cầm nĩa lên rồi nhét một xúc đồ ăn thật to vào miệng. Nếu miệng đầy ắp thì không cần phải nói chuyện nữa. Chúng tôi ngồi lặng thinh nhiều phút liền, chỉ có tiếng nhai thức ăn và uống bia. Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc nĩa, chiếc nĩa kim loại của tôi, hơi quá lâu vì khi cảm giác bị theo dõi trở dậy, tôi nhìn lên. Caleb chỉ mỉm cười với tôi. Hắn đang thách thức tôi sử dụng nó như một thứ vũ khí. Thật kì lạ khi khám phá ra tôi đang học được các kiểu cười của hắn. Chắc tôi hơi say rồi vì thế giới xung quanh dường như đang, tôi không biết nữa, lắc lư chẳng? Vì nhiều lý do không tài nào hiểu được vào lúc đó, tôi buộc phải lặp lại một câu hỏi...thật cần trọng.

Trước đây hắn từng tuyên bố sẽ làm bất cứ điều gì hắn muốn với tôi, nhưng lại chưa từng nói rõ đó có thể là những gì. Phải chăng chuyện đã xảy ra giữa hai chúng tôi là tồi tệ nhất rồi không? Tôi thấy mình tràn trề hi vọng đến kinh ngạc. “Chủ Nhân?” Tôi dừng lại. Khi hắn không nói gì, tôi tiếp tục. “Chuyện đã xảy ra... đó có phải là tất cả những gì ngài định làm với tôi không?” Câu hỏi dường như chẳng làm hắn ngạc nhiên dù chỉ một chút, nhưng với tôi thì đó chính là câu hỏi quan trọng nhất tôi từng hỏi.

Hắn tiếp tục ăn mà chẳng thèm ngó ngang gì đến tôi. Tôi lại tiếp tục nghịch thức ăn và uống bia, trong khi sức nặng của sự im lặng mỗi lúc một tăng, rõ ràng là hắn có câu trả lời nhưng lại không muốn nói.

Mặt tôi nóng dần lên, song tôi nghĩ chất cồn đã góp một phần nhỏ trong phản ứng đó. Tôi lại nhìn xuống đĩa của mình lần nữa. Đồ ăn được chén sạch rồi; buồn cười làm sao, tôi không nhớ mình đã ăn kia đấy. “Chai nữa nhé?” Hắn chỉ vào đồ uống của tôi, nụ cười đặc trưng lại bẻ cong khóe môi.

“Ừm, tôi đoán là được.” Hắn đứng lên và di chuyển quanh gian bếp nhỏ. Tôi lại quan sát chung quanh, vẫn còn khá sốc về việc làm thế nào mình lại ở đây. Tôi chưa bao giờ tin chuyện thế này lại có thể xảy ra với mình. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được đời mình lại có một bước ngoặt kì quái thế này, hay ít ra, chắc chắn không phải tồi tệ nhất. Cũng không phải tôi có lý do để cảm thấy lạc quan. Hắn nhanh chóng quay lại, tay cầm chai bia và khui nó ra trước khi đưa cho tôi.

“Đừng uống nhiều quá, Mèo Con. Tôi không muốn em bị bệnh đâu.” Tôi uống từ chai, tự thấy ngạc nhiên khi lúc này vị của nó chẳng khác gì nước lã. Hắn ngồi xuống trở lại, tiếp tục tăng lò tôi trong khi ăn và uống. Chuyện đó khiến tôi phát bực.

“Còn ngài thì sao - Chủ Nhân?” Tôi khiêu khích. “Gia đình của ngài thế nào?”

“Họ thì thế nào?”

“Tôi cho rằng không phải tất cả họ đều là kẻ bắt cóc.”

Hắn thật sự mỉm cười. Không phải kiểu cười nửa miệng thường thấy, cái kiểu mà hắn luôn cố che giấu. Mà là một nụ cười thật sự. Trời ạ, hắn quả là một tên khốn đẹp đẽ. Không công bằng chút nào. “Không.”

“Không chị em gái?”

“Không. Còn em?”

“Không.” Chẳng phải chúng tôi đã nói qua việc đó rồi à? Hấn đã biết được gì? “Còn mẹ ngài thì sao?”

Vẻ mặt Caleb trở nên trống rỗng. “Chết rồi.”

Có một cảm giác mất mát to lớn quét qua bàn, và mặc cho những chỉ trích trong lòng, tôi vẫn không thể ngăn mình thấy thương xót sâu sắc. Nếu mẹ tôi chết đi... tôi sẽ lạc lõng lắm. Dù bà có là một phụ nữ quá quắt, hay dù bà vẫn đổ trách nhiệm cho tôi về những chuyện mà tôi biết không phải lỗi do mình. Tôi vẫn yêu bà. Ngoài ra thì chẳng có gì quan trọng hết. Ngay cả khi cảm giác yêu thương chỉ đến từ một phía. “Tôi rất tiếc,” tôi thì thầm thật lòng.

“Cảm ơn.” hấn cứng rắn nói.

“Bà ấy chết thế nào?” Đôi mắt hấn bùng cháy sự hung tợn chưa từng thấy qua, nhưng tôi vẫn giữ vững ý chí của mình. Thật thất vọng khi hấn là người quay đi trước. Hấn chọc chọc món tamale và tôi tự hỏi liệu có phải mấy cú đâm đó là dành cho mình không. Hấn có vấn đề về mẹ - đã rõ. Chẳng phải tất cả chúng ta đều có sao.

“Thế chuyện gì đã xảy ra với mẹ em?” hấn hỏi. “Nhiều người đàn ông đã đến và đi qua đời em, đã hứa hẹn, sau đó lấy thứ mình muốn rồi bỏ đi?”

“Chẳng đó là cách nó luôn diễn ra sao?” tôi giễu. Hoặc tệ hơn thế nữa kia.

“Lại đây, Mèo Con.” Tim tôi nện thành thịch bên tai khi nghe thấy giọng đều đều của hấn. Tôi nhận ra ý nghĩa của giọng điệu đó. Đầu tôi vô thức lắc lắc, ‘Không,’ khiến cho những suy nghĩ của tôi lộ rõ ra trước cả khi câu từ kịp thành hình. “Tôi sẽ không tổn hại em đâu, Mèo Con, trừ khi em buộc tôi làm thế. Giờ thì lại đây.” Giọng hấn dịu dàng nhưng cương quyết, còn lời nói thì đè nặng lên tôi với sự nghiêm trang u ám. Tôi đứng lên và chậm chậm băng qua khoảng cách giữa hai chúng tôi, dừng lại khi đã đứng ngay trước mặt hấn. Hấn vói ra và bao hai bàn tay quanh cẳng tay tôi, giữ tôi đứng vững.

“Em thấy đấy,” hấn thở dài, “ngay lúc này đây, em thật ngọt ngào, thật ngoan ngoãn và dễ bảo. Em tôn trọng tôi; để tâm đến những gì tôi có thể làm với em nếu tôi muốn. Cũng như em thôi, tất cả những gì tôi muốn đó là ôm lấy em, bảo vệ em và xóa đi mọi đau khổ trên gương mặt bé nhỏ của em. Hiện tại, nếu tôi trao cho em một lời hứa, tôi chắc chắn sẽ giữ lời.”

Hấn đứng lên khỏi ghế, vẫn giữ lấy hai cánh tay tôi. Hơi thở tôi tắt nghẹn trong lồng ngực, còn tâm trí thì quay cuồng vì chất cồn cùng nỗi bất an mới mẻ. Tôi nhìn xuống chân, không muốn bắt gặp ánh mắt hấn dù biết chúng đang quan sát mình. Hơi thở của hấn dường như nặng nề hơn, cái siết tay mạnh mẽ hơn. Hấn cúi xuống, giờ thì tôi không còn hít thở gì được nữa, và rồi hấn hôn tôi, gần như vô cùng dịu dàng, đầu tiên là ở một bên má, tiếp đến là bên má còn lại. Sau đó hấn chỉ đơn giản bước qua tôi, nói với lại phía sau, “Cho đĩa vào bồn rửa đi. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Tôi lập tức làm theo như thể bị bỏ bùa, mau chóng thu dọn tất cả đĩa rồi cho vào bồn rửa, lau bàn với một miếng bọt biển tìm được. Sau đó tôi quay lại ngồi ở chỗ bàn ăn. Suy nghĩ rải rác khắp nơi. Nếu không vì nhìn thấy hấn khui đồ uống cho mình, tôi sẽ nghĩ hấn có thể đã chuốc gì vào trong đó, nhưng không, tôi đoán mình chỉ bị say thôi. Thậm chí tôi còn không nhận ra bản thân đang ở một mình, rằng tôi có thể tìm cách để trốn thoát, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân hấn tiếng về phía mình. Phải chăng hấn đang thử tôi? Đột nhiên tôi thấy mình giống như một con thú được huấn luyện vậy. Ở yên đó, Livvie. Ở yên. Cô gái ngoan.

“Mèo Con này, chuyện đó thực sự rất vui, nhưng tôi e mình có việc cần phải giải quyết rồi; vậy nên em sẽ phải quay trở về phòng thôi,” Một cơn ớn lạnh chạy dọc lên xương sống và tôi

run rẩy hơi quá dữ dội.

“Làm ơn, Chủ Nhân,” tôi nói, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Tôi không thể quay vào đó được, làm ơn đừng bắt tôi vào trong đó.” Cơ thể tôi bắt đầu rung động vì sợ hãi và hoảng loạn, song sự điên cuồng và thịnh nộ không còn dâng lên nữa. Chết còn khiến tôi gần như không thể che giấu nỗi cảm xúc của mình.

“Mèo Con, cả hai ta đều biết van xin chẳng đưa em tới đâu cả. Tôi đã nói mình có việc cần làm, tôi không có thời gian trông em đâu.”

Dù vậy tôi vẫn cầu xin. “Ngài không cần trông nom gì cả, tôi hứa. Tôi sẽ tránh đường, sẽ im lặng; tôi sẽ là bất kì thứ gì ngài muốn. Chỉ cần làm ơn! Đừng bắt tôi quay vào căn phòng tối tăm đó nữa. Tôi sẽ phát điên trong đó mất.” Tôi nhìn hắn, van xin bằng tất cả những gì mình có. Tôi không thể quay vào căn phòng đó nữa. Tôi không thể quay lại với bóng tối, với sự cô độc, với nỗi sợ hãi giữa mấy bức tường kia.

Hắn thở dài nặng nề, lặng lẽ xem xét tôi.

“Nói cho tôi nghe, Mèo Con, em có gì cho tôi?”

Caleb đã rất kinh ngạc trước độ dài đoạn đường mà con tin của hắn đồng ý bước đi chỉ để tránh khỏi ‘căn phòng của cô ta’. Hắn tự hỏi, không phải lần đầu tiên, mình đang nghĩ cái quái gì thế. Hắn biết rõ đây là điều cuối cùng mình nên làm, mời cô ta bước vào không gian của hắn. Cô ta đã tìm đường len lỏi quá xa vào tâm trí của hắn rồi. Càng ở cạnh cô ta lâu bao nhiêu, hắn càng thấy khó tin tưởng bản thân bấy nhiêu. Đặc biệt là vào ngay thời điểm này, khi mỗi cái liếc mắt về phía cô gái lại gợi lên kí ức lúc cô ta run rẩy bên dưới hắn, khao khát nhiều hơn nữa nhưng lại không bao giờ nhận ra. Cô ta đã khác rất xa so với cô gái rụt rè hắn gặp hôm đó trên đường phố Los Angeles. Điều hắn đã làm là sai, đâu đó sâu trong lòng hắn biết điều đó, ấy vậy mà hắn vẫn không thể thật lòng nói mình sẽ không làm vậy lần nữa dù có được cho cơ hội. Hoặc hắn không muốn làm vậy lần nữa. Chỉ là có điều gì đó ở cô ta, điều gì đó hắn muốn nắm lấy và chạm vào. Điều gì đó hắn muốn chiếm lấy. Đây là lần đầu tiên cô ta đưa ra lời đề nghị, và hắn phải kiềm chế dữ dội để từ chối.

Một cơn run mình bất ngờ chạy dọc xuống xương sống và “mũi giáo” của hắn lập tức cương lên. Trong khi tâm trí còn đang nghi ngờ điều hắn muốn thì cơ thể đã thể hiện rõ ràng rồi. Hắn nhắm mắt lại, cố gắng cảm nhận điều mà cô ta hắn đang cảm nhận khi đứng cách đó vài mét, bị bật mắt và khẽ run rẩy. Hắn cảm thấy nền gạch lạnh ngắt bên dưới đôi chân trần của mình, ngửi thấy mùi khen khét của nền trong không khí, và nếm thấy vị mồ hôi thoảng trên môi mình. Hắn muốn nếm mồ hôi của cô ta. Hắn muốn làm gì đó để khiến bản thân quên đi vẻ sục sạo của mình lúc ở bàn bếp.

Quả là sai lầm khi hỏi cô ta những câu hỏi đó. Hắn đâu thật tâm muốn biết. Hắn đặc biệt căm ghét lúc trò chuyện về mấy bà mẹ. Hắn bảo mẹ hắn đã chết. Và có thể là vậy thật, theo như hắn biết. Có nói gì thì bà ta cũng chết rồi. Cảm giác say mê ngay lập tức nguội lạnh trước kí ức về vẻ mặt thương xót của cô gái. Mặc xác thương cảm đi. Hắn không cần điều đó. Hắn không cần bất cứ điều gì từ bất cứ ai hết, nhất là từ cô ta. Đồ dối trá.

Có khả năng Caleb cũng có một người mẹ đâu đó ngoài kia, và theo như lời cô gái, bà ta có thể vẫn đang mong nhớ hắn. Sao hắn lại không thể nhớ ra bà ta chứ? Hắn cảm giác, đâu đó, rất xa xôi, hắn đã từng...yêu thương bà ta. Nhưng lúc này hắn lại chẳng cảm thấy gì khi nghĩ về bà ta cả. Thật là...rối rắm. Dứt khỏi sự bức bối và những suy nghĩ phức tạp, Caleb dời sự tập trung trở lại cô gái.

Hắn mỉm cười với chính mình khi nhìn vào cô ta, lúc này đang đứng nghiêm trang giữa căn phòng tắm ngoại cỡ thời cổ. Ở một vài quốc gia, chỗ này có thể là cả một căn nhà. Cô ta đứng cách đó vài mét, bị bật mắt và dễ tổn thương. Nhưng đây chính là lựa chọn của cô ta. Thân hình cân đối đang run rẩy kia khuấy động hạ bộ mềm rũ của hắn. Cô ta hắn không hề biết khả năng gây ảnh hưởng của mình; con tin bé nhỏ ngây thơ của hắn. Mái tóc của cô ta xõa tung, được để khô tự nhiên sau khi họ tắm cùng nhau. Nó khó chế ngự hệt như chủ nhân của nó vậy, và cũng quấy rối gần như thế.

Trước lúc bước vào phòng hắn, cô ta dần trở nên vô cùng rụt rè. Lý do thật đáng ngờ. Hắn đã giải phóng khoái lạc của mình vào bên trong cô ta, sau đó thì cô ta đã ăn hết một khẩu phần thật lớn và uống say mềm. Không cần phải là thiên tài mới nhận ra tại sao cô ta thành lĩnh lại cổ giải bày để thoát ra khỏi phòng hắn, trong khi phải khó khăn lắm mới nhận được lời mời. Cô ta rất đáng yêu lúc say. Song lúc nào cô ta chẳng đáng yêu, dù không say sưa đi nữa.

Nhưng đến cuối cùng, cô ta lại xuôi theo hắn. Tin tưởng hắn sẽ chăm sóc cô ta như đã hứa.

Cô gái thở hổn hển khi nghe thấy tiếng hắn đẩy bàn vào vị trí, và hắn tự hỏi liệu cô ta đang nghĩ âm thanh đó có thể là gì. Lúc trông thấy đôi nhũ hoa cương cứng của cô ta nổi lên trên nền chiếc váy ngủ xa tanh, hắn gần như đã bật rên rỉ, chúng dường như đang nài xin được hắn đưa vào miệng, mút mát cho đến khi cơ thể cô ta đầu hàng trước những cơn run rẩy dữ dội. Hắn thở dài. Có chuyện quái gì với hắn thế này? Sau khi rời Tehran, hắn đã lên giường với vô số phụ nữ. Đã làm hết mọi thứ hắn mơ tưởng được làm. Hắn đã ở cùng rất nhiều phụ nữ, vậy mà chẳng ai trong số họ tác động đến hắn như cô ta cả.

Nếu bài học đầu tiên mỗi nô lệ phải học đó là chấp nhận rằng những ước nguyện của mình không hề quan trọng, tiếp đến, bài học đầu tiên mỗi chủ nhân phải học đó là không trở thành nô lệ trước những khao khát của bản thân. Nguyên lý rất đơn giản, để kiểm soát một nô lệ, phải kiểm soát bản thân trước.

Sau ba tuần vừa qua, việc điều khiển ý chí cô gái theo ý hắn, khiến cô ta phản ứng lại theo cách mà hắn muốn, đã trở nên dễ dàng hơn. Thế nhưng, cơ thể cô ta càng phục tùng bao nhiêu, thì tâm trí càng có vẻ xa cách bấy nhiêu. Càng biết ít về suy nghĩ của cô ta, hắn càng muốn tìm cách để đi sâu vào đó. Nhưng mỗi lần cố hắn đều bị chặn lại, bị từ chối, bị đẩy ra - tức chết đi được. Cuộc xâm chiếm của hắn đang trên đà đi lên, nhưng sự bùng nổ giữa họ thì vẫn y như cũ. Điều đó bắt đầu khiến hắn thấy lo ngại theo nhiều cách khó mà giải thích được.

Lẽ ra hắn phải thấy thỏa mãn, đúng hơn là nhẹ nhõm. Vladék sẽ không có được gì từ cô ta hết. Trong tâm trí mình, cô ta sẽ vẫn được an toàn và không bị chạm đến, dù thể xác thì không như thế. Dù vậy, ý nghĩ Vladék chạm vào cô ta vẫn khiến hắn khó chịu.

“Cởi váy ngủ ra,” Caleb nói dịu dàng nhưng kiên định. Hắn mỉm cười, thích thú khi thấy cô gái hơi nháy nhồm trước giọng nói của mình. Cô ta bồn chồn không yên, chuyển trọng lượng hết từ hông này sang hông kia, cố tìm gì đó để hai tay bận rộn.

“Ừm...?” cô ta ngập ngừng. Giọng nói gần như lạc mất trong căn phòng tắm lát gạch rộng thênh thang. Caleb di chuyển về phía cô ta, rón rén hết mức có thể, muốn thưởng thức sự căng thẳng rõ rệt đang dâng tràn trong cơ thể mềm mại kia. Hắn quả thực là một tên khốn bệnh hoạn. Cô gái khẽ hổn hển rồi đột ngột hít vào khi cảm thấy Caleb đặt một tay lên bụng, nhẹ nhàng đẩy mình vào vòng ngực rộng của hắn. Cô ta thật ấm áp, ấm áp một cách ngon lành.

“Đang lo sợ tôi sẽ làm hại em sao, Mèo Con?” hắn thì thầm trên vành tai cô ta, “bởi đó không phải điều tôi muốn, một chút cũng không. Tôi đã hứa sẽ không tổn thương em và tôi sẽ không làm thế, chừng nào em còn giữ lời hứa sẽ làm theo bất cứ điều gì tôi yêu cầu.” Hơi thở của cô ta nghe thật gương ép và rời rạc, đột nhiên hắn chẳng muốn gì hơn là hôn lên bờ môi dưới của cô ta, thứ lúc này đang bị đem ra nhay cắn bởi chính chủ. Nhưng thay vào đó, hắn chỉ bước lùi và đơn giản lặp lại mệnh lệnh, “Cởi váy ngủ ra.”

Cô gái hít vào một hơi thật sâu đầy run rẩy, chẳng nghi ngờ gì là đang tìm kiếm giải pháp. Caleb cảm thấy mình khôn ngoan lẫn xảo quyệt vì đã cho phép cô ta uống chung một li tequila sau bữa tối. Hắn ngạc nhiên vì cô ta không hề loạng choạng hơn bình thường dù đang bị bịt mắt. Với một bàn tay run rẩy, cô ta trượt dây áo bên phải khỏi vai, tiếp đến nhanh chóng làm điều tương tự với phía bên trái, để lộ ra hai bầu ngực xinh đẹp khi chiếc váy ngủ rơi xuống quanh eo. Caleb đã phải tập trung hít thở, gần như không thể giữ bản thân đứng yên.

Kế tiếp, cô ta cố đẩy chiếc váy ngủ xuống hắn, nhưng vòng hông đầy đặn đã ngăn cản điều đó. Hắn nghĩ hành động kia thật gợi cảm song lại rất ngây thơ. Chán nản khi không thể đẩy chiếc váy ngủ xuống, vì như thế sẽ nhã nhặn hơn, cuối cùng, cô ta quyết định sẽ kéo nó qua khỏi đầu.

Cơ thể Caleb dường như lắc lư theo chuyển động của hai bầu ngực căng đầy của cô gái.

“Cậu bé” của hắn không thể nào cứng hơn được nữa. Hắn tóm lấy nó và điều chỉnh sang một tư thế khác để nó không bị vặn vẹo quá đau đớn. “Dừng lại,” hắn nói giọng khàn khàn. “Cứ để nó như thế đi.” Hắn bước tới và dễ dàng nhắc bổng cô ta lên rồi đặt xuống chiếc bàn đã chuẩn bị sẵn. Cô ta có vẻ không biết phải làm gì với hai tay mình, song Caleb không thấy ngạc nhiên khi chúng theo bản năng vớ lên che chắn hai bầu ngực. Hắn muốn giữ yên tay cô ta, muốn điều chỉnh hành vi đó, nhưng cuối cùng lại để yên cho cô ta cùng vẻ e thẹn đầy quyến rũ của mình. Đặc biệt là khi tiếng nức nở khe khẽ của cô ta, gần như bị nhấn chìm trong âm thanh nước tuôn xối xả vào bồn tắm, cho hắn biết rằng nước mắt rõ ràng đang ẩn giấu sau tấm bọt mắt viền lông thú. Những giọt nước mắt ấm nóng, mằn mặn, ngọt ngào mà hắn thỉnh thoảng muốn cảm nhận trên môi mình.

“Lật người lại, Mèo Con.”

“Anh sẽ làm gì?” cô ta thở dốc.

Khi thấy cô gái chần chừ, hắn nói thêm, “Tôi hứa sẽ không tổn thương em.” Cô ta có vẻ vừa lòng với điều đó và nằm sấp lại. Cô ta kêu lên khi Caleb vớ tay nắm lấy chiếc váy ngủ rồi kéo nó lên đến eo. Ngay lập tức, cô ta lồm cồm định ngồi dậy, nhưng hắn đã nhanh chóng dùng sức nặng cơ thể mình để giữ cô ta nằm yên. “Đây là vì tốt cho em thôi, không đau đớn.”

Caleb lắng nghe sự sợ hãi trong giọng nói cô ta, và mặc dù nó khiến hắn thấy khá hăng tiết, song vẫn có chút bấp bênh. Sự thật là hắn đã không định làm chuyện đã làm trước đó, mặc cho có bao nhiêu thích thú đi nữa. Cô ta không phải của hắn để tùy ý sử dụng. Nhưng chỉ mỗi ý nghĩ đó thôi cũng đủ khơi dậy sự giận dữ và ham muốn trong lòng hắn.

Cô ta đã gọi hắn là Caleb.

Cô ta đã hét to tên hắn: trong sợ hãi, trong giận dữ, trong khao khát, và chúa giúp hắn - điều đó đã khiến hắn chao đảo từ trong ra ngoài. Hắn đã chạm tới giới hạn của nỗi thèm muốn dành cho cô ta, và trong tâm trí hắn, chẳng có phương thuốc nào có thể thay thế được việc sở hữu cô ta. Hắn đã trở nên mềm yếu, chỉ trong một khắc, vì cô ta. Cái cách mà cơ thể cô ta phản ứng lại với sự động chạm của hắn chưa xảy ra bao giờ, bất kể là ở hoàn cảnh nào. Song cơ thể cô ta chỉ đơn giản là dễ bị tác động, sục sôi với nhu cầu được chạm vào. Thế nên, hắn đã tổn hại đến cô ta nhiều hơn dự định, và hắn cảm thấy sự do dự trong hành động của mình. Đó là thứ cảm giác hoàn toàn mới mẻ với hắn.

“Bởi vì...trước đó, em có thể đã bị đau. Tôi định sẽ khiến nó khá hơn.” Toàn thân cô ta căng cứng nhưng sự im lặng vẫn tiếp diễn. “Tôi cần em co hai gối lên ngực và mở chân ra cho tôi.” Sắc đỏ dữ dội trên gương mặt của Mèo Con rất khó để diễn tả, dù vậy, đỏ thắm là tông màu gần nhất Caleb có thể đoán ra. Ngược lại, nụ cười của hắn có thể dễ dàng xếp vào loại rực rỡ.

Một cách thận trọng, cô ta làm theo lời hắn, dường như vô cùng biết ơn sự giúp đỡ của Caleb. Hắn đã chú ý thấy rằng, mỗi khi hắn khẳng khẳng muốn giúp, cô ta sẽ dễ dàng đầu hàng hơn. Hắn cho phép cô ta sống trong ảo tưởng về sự kháng cự vô dụng của mình, và cô ta bằng lòng xuôi theo những đòi hỏi ngày một tăng của hắn. Có lẽ cô ta cảm thấy bản thân không hề làm gì trái với lương tâm mình, mà chỉ đang phục tùng điều gì đó sẽ kết thúc dù có hay không có sự ưng thuận của cô ta. Cô gái không hề phản đối khi hắn khóa hai cổ tay cô ta vào bàn, và đặt một ống tách ở giữa hai gối cô ta.

“Thứ này sẽ giúp em nằm yên,” hắn giải thích, biết rằng đó chính là sự giúp đỡ mà cô ta cần. Cô ta nẩy lên dữ dội khi những ngón tay của Caleb xoa nhẹ chất bôi trơn lên phần mông e thẹn và không nghi ngờ gì là đang khá nhức nhối của cô ta.

Buồng tắm nhanh chóng ngập tràn âm thanh sục sục đầm nước mắt và tiếng nức nở bẽ bàng của cô ta. Ánh sáng phản xạ, dội lại từ bốn bức tường dường như đã tác động lên hần trong một giây. Hần không thường cảm thấy tội lỗi, và cô ta dường như có khả năng phi thường khiến điều đó phải lộ ra. Cảm giác này thật...lạ lẫm, khó chịu và bức bối chết đi được.

“Thế đủ rồi! Em khóc lóc vì gương ngùng ngùng nhiều hơn hết thảy. Đừng có khóc nữa.” Âm thanh giọng nói của hắn ngập tràn căn phòng, và cô gái bất động, rõ ràng là đang sợ hãi. Caleb thở dài. “Đây, chuyện này sẽ giúp ích.” Caleb cho một lượng nhỏ chất bôi trơn lên ngón tay rồi nhẹ nhàng siết lấy âm vật của cô ta giữa ngón cái và ngón trỏ. Cô ta rùng mình, choáng váng trước sự đụng chạm kia, và hắn biết cô ta đang âm thầm ra hiệu cho hắn buông phần da thịt ngay cảm của mình ra, nhưng dĩ nhiên là hắn sẽ không làm thế. “Em ổn mà, Mèo Con. Sẽ ổn thôi,” hắn dịu dàng trấn an cô ta rồi bắt đầu xoa tròn vùng trung tâm ẩm ướt. Hắn rất khéo léo, nên là thế, luôn cẩn trọng để không xoa quá mạnh, cũng như luôn cẩn trọng để không xoa quá nhẹ. Không phải là hắn đang đùa bỡn. Hắn làm vừa đủ, để đền bù cho cô ta.

Hắn chăm chú quan sát khi cô ta mím môi lại, tuyệt vọng không để cho bất kì âm thanh nào dù là nhỏ nhất thoát ra. Ấy vậy mà dần dần, môi cô ta cũng hé ra và tiếng nức nở khe khẽ vang lên. Rất nhanh, âm thanh nức nở kia chuyển thành tiếng thút thít, tiếp đến là tiếng thở hổn hển khẽ khàng, rồi cuối cùng là những tràng rên rỉ khàn khàn kéo dài. Caleb một lần nữa vô cùng kinh ngạc trước sự hồi đáp của cơ thể cô ta, trước khuôn miệng hồng hồng hơi trễ xuống, chiếc lưỡi mèo con của cô ta thường xuyên phóng ra để liếm ướt đôi môi mềm mịn thanh tú.

Cô ta đã gần lắm rồi, đôi tay bị trói liên tục giãy giụa, cố chống lại giây phút cơn khoái cảm tột đỉnh bùng nổ, song cơ thể lại vô thức cong về phía những ngón tay hắn, tìm kiếm điều mình e sợ. Hần hơi lùi lại, kéo dài khoảng cách đó để có thể làm điều mình cần làm. Tay trái hắn với ra chộp lấy chiếc ống dẻo cần dùng. Khi một lần nữa đưa con tin xinh đẹp của mình lên đỉnh cao khoái lạc, khiến cô ta bật rên rỉ và kêu khóc cùng lúc, hắn ấn chiếc ống sâu vào miệng cô ta. Con tin của hắn giật nảy dữ dội trước sự xâm nhập đó, nhưng hắn đã giữ cô ta nằm yên. Chậm chậm, cẩn trọng, hắn xoa nhẹ lên nơi nữ tính của cô ta cho đến khi hai nắm tay cô ta thả lỏng ra, hai đầu gối chùng xuống còn hơi thở trở nên nặng nề.

Caleb lờ đi sự thúc ép của vật đàn ông đang ấn lên khóa kéo quần của hắn, cùng với dục vọng đầy đau đớn như cơn đau nơi bụng dưới, và tập trung vào việc xoa dịu nô lệ yếu đuối của hắn. Hai gò má cô ta hồng lựng bên dưới sắc da đỏ ửng. Đó là màu sắc mà chỉ có cơn cực khoái mới có thể tạo ra, và Caleb không thể ngăn cảm giác tự hào vì đã là người mang nó đến. Hắn vuốt ve lưng cô ta, không còn thấy ngạc nhiên trước cái cách cô ta cong người hưởng ứng nữa. Hắn sẽ nhớ nó. Chuyện này. Cô ta. Giữ bỏ suy nghĩ kia, hắn bắt đầu trò chuyện với cô ta trong lúc hành động.

Cô ta khẽ nức nở khi hắn đổ đầy nước vào, trấn an rằng áp lực nơi bụng cô ta là bình thường, không nên hoảng hốt, dù thế cô ta vẫn không thể ngăn được mình. Những ngón tay của bàn tay phải cô ta bao chặt lấy tay hắn, còn bàn tay trái thì siết thành nắm trên mặt bàn bằng nhựa. Khi cảm thấy cô ta không thể chịu thêm nữa, hắn dừng lại và ép cô ta phải cố rặn. Thế rồi cô ta bắt đầu kêu khóc khản thiết. Cô ta van xin hắn đừng ấn lên bụng mình nữa, nổi nhục nhã và xấu hổ hiện rõ mồn một trong những lời van lơn và vẻ mặt đầy đau đớn. Caleb cố hết sức giữ cô ta nằm yên, hứa hẹn mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa, rằng cô ta không có gì phải sợ hay xấu hổ cả, nhưng việc cố gắng khiến cô ta bình tĩnh thật vô ích. Cuối cùng, hắn đành phải đè cô ta xuống bằng sức nặng của mình. Mặt hắn ở cạnh mặt cô gái khi một lần nữa, hắn đổ đầy nước rồi rút nó ra khỏi cơ thể cô ta, không dừng lại cho đến khi đã chắc chắn rằng không còn gì để lấy đi nữa, bằng cách khiến cô ta khuất phục mình.

Khi mọi chuyện đã kết thúc, hắn cời khăn bịt mắt xuống và tháo dây trói ra để có thể đỡ cô ta quỳ lên trên bàn. Caleb thấy vô cùng kinh ngạc lúc cô ta choàng hai cánh tay quanh cổ hắn và vùi mặt lên vai hắn không buông. Sự ấm áp tràn ngập tứ chi mỗi khi cơ thể run rẩy của cô ta tiếp xúc với hắn, cảm giác dễ chịu hết như ánh mặt trời soi rọi trên mặt vậy.

Bỗng dưng, kí ức về ánh nhìn của cô ta dành cho hắn trên vỉa hè hiện ra đầy choáng ngợp. Cô ta đã gần như lóa mắt vào sáng hôm đó, kể cả khi đã cố thu hết toàn bộ hình ảnh của hắn vào mắt mình. Hắn đã nghĩ cô ta quyến rũ, đặc biệt là khi cười. Đột nhiên hắn mong mỗi được nhìn thấy cô ta mỉm cười với mình như thế. Thay vào đó, hắn kéo cô ta ra để có thể hôn lên những giọt nước mắt ấm áp, mằn mặn trên đôi gò má non mềm. Kể cả hương vị của cô ta cũng giống như mặt trời. Giữa nụ cười và nước mắt của cô ta, hắn thích cái nào hơn?

Kinh ngạc trước những ý nghĩ lệch lạc của mình, hắn bỏ lại cô ta tự rửa mặt, ra lệnh cho cô ta phải quay vào phòng ngủ khi đã xong.

Caleb chậm chậm đi lại trong phòng. Suy nghĩ về rất nhiều thứ. Rafiq đã thông báo với hắn việc chuyển giao sẽ được thực hiện một khi họ đến Tuxtepec. Ông cũng đã xác nhận lịch trình đến Pakistan của họ sẽ không dính tới chính quyền, và sẽ được trang bị đầy đủ nhiên liệu cho từng chặng. Tất cả đều là tin tốt, song thật may khi Caleb đã bị yếu lòng, và thật xui xẻo khi hắn thấy cực kì bất mãn. Sau mười hai năm, mọi chuyện bỗng dưng xảy đến quá nhanh. Vào một thời điểm nào đó, sớm thôi, hắn sẽ phải cho cô gái biết số phận của mình. Hắn sẽ phải buộc cô ta hiểu ra rằng hắn đã biến cô ta thành một con diêm. Con diêm của Vladěk. Không thể tưởng tượng được ánh nhìn cô ta sẽ dành cho hắn vào khoảnh khắc đó. Hắn cũng biết bản thân sẽ tránh chuyện đó càng lâu càng tốt. Ba tuần.

Bỗng nhiên tự hỏi điều gì khiến cô gái lâu lắc đến vậy, Caleb cân nhắc sẽ vào lại phòng tắm nhưng rồi đổi ý. Tốt nhất là để cho cô ta bình tĩnh lại và tự đi ra. Hắn nhìn quanh phòng. Không một ai có thể đoán được sự giàu có và sang trọng chôn giấu bên trong cả. Tài sản quý giá nhất của cái thành phố Mexico lỗi thời này. Thảm lông nhập khẩu từ Thổ Nhĩ Kỳ, cùng với các tấm thảm thêu khác. Khung giường được đóng cố định xuống đất, tấm trải là vải bông Ai Cập thượng hạng, lò sưởi bằng đá hoa cương của Ý. Chiếc lò sưởi lúc này là thứ thừa thãi nhất trong phòng. Caleb dám chắc trời chẳng bao giờ quá lạnh để dùng đến nó. Một mặt của căn phòng được dựng hoàn toàn bằng kính cường lực, với một cánh cửa trượt ẩn dẫn ra mái hiên.

Caleb thở dài và mỉm cười. Hắn cô ta chưa từng nhìn thấy nhiều thứ sang trọng thế này trong đời nhỉ? Vladěk sẽ giữ cô ta ở đâu? Bụng dạ hắn quặn thắt.

Hắn nghe tiếng tay nắm cửa xoay vặn và quay sang đối diện với cánh cửa để quan sát phản ứng của cô ta. Thật không thất vọng khi hai bàn tay cô ta đưa lên che miệng, hai mắt mở to, đầy kinh ngạc.

“Không giống điều em nghĩ à?” Caleb trêu.

“K-k-không!” cô ta đáp, mắt chăm chú quan sát căn phòng. Caleb cười lớn và giúp cô ta tiến sâu hơn vào phòng. Cô ta thơ thẩn đi vòng quanh, nửa như bị thôi miên, tay chạm vào mọi thứ. “Anh sống ở đây à? Sao anh mua được nó vậy?” cô ta hỏi, ngây thơ không chút che giấu. Hắn biết câu hỏi đó thiên về tò mò hơn là mưu mẹo.

Bỗng nhiên hắn ước gì đây là nhà mình, để hắn có thể đáp lại sự ngưỡng mộ của cô ta một cách quả quyết. Hắn thấy bất ngờ trước khao khát được gây ấn tượng với cô ta. Một nô lệ như cô ta hầu như không đáng để gây ấn tượng, hoặc đó chính là điều hắn tự nhắc nhở mình. Nhà của hắn ở Pakistan cũng tuyệt vời không kém, nếu không muốn nói là hơn. Nhưng cô ta sẽ không bao giờ được nhìn thấy nó.

Với vẻ hấp tấp, hấn kéo cô ta khỏi chỗ những bức màn để quay lại đối diện với mình, muốn cô ta ở thật gần bên mặc cho bản thân phản đối hành vi trẻ con đó. Cô ta bất động, như thể vừa mới nhận ra hấn có ở đó. Sao cô ta dám quên hấn chứ, dù chỉ trong một giây. Hấn cố giành lại sự tập trung của cô ta bằng cách nhẹ nhàng, nhưng kiên quyết, trượt dây áo ngủ của cô ta xuống.

“Anh đang làm gì vậy?” cô ta sợ hãi hỏi. Caleb nhìn xuống cô ta đầy chăm chú, hai khóe miệng thoáng hiện ra vẻ cười.

“Em đã đưa ra thỏa thuận, Mèo Con, được ra khỏi phòng, và tôi sẽ có một vật cưng bé nhỏ biết nghe lời.” Hấn chậm chậm cúi xuống và hôn lên môi dưới của cô ta như mong muốn của bản thân. Cô ta cắn mút nó. “Em sẽ phá hỏng môi mình nếu tiếp tục làm vậy đấy, Mèo Con.” Hấn ngửa cằm cô ta lên để có thể nhìn vào đôi mắt nâu to tròn, không hề bị vẩn đục dầu hai bầu mắt đã sưng húp vì khóc. “Tôi sẽ không giao cấu với em lần nữa đâu, nếu đó là điều em đang lo lắng.” Cô ta cố quay đi nhưng ánh nhìn đã bị hấn giữ chặt, nếu tập trung đủ lâu, hấn nghĩ mình có thể nghe thấy cả mạch đập của cô ta. Hấn lại cúi xuống và hôn vành tai cô ta, “Tôi sẽ chỉ hơi ích kỷ thôi.”

“Vậy có nghĩa là gì?” cô ta hỏi, vẻ không chắc chắn. Không nói một lời, Caleb nắm lấy tay cô ta và dẫn về phía chiếc giường bốn cột cỡ lớn bằng gỗ anh đào, một chiếc giường với rất nhiều công dụng mà không phải lúc nào cũng hiển hiện ra đó.

“Tôi sẽ chỉ em thấy,” Caleb ngồi xuống mép giường với vẻ tình nguyện chần chừ đứng trước mặt. Nỗi lo lắng cuộn trào trong cơ thể cô ta vô cùng rõ ràng với đôi mắt thích thú của hấn. Trong một lúc lâu gần như vĩnh hằng, không ai trong cả hai lên tiếng cả. Caleb chỉ đơn giản quan sát, xem xét và đưa ra những chú giải trong đầu. Cuối cùng, khi hấn lên tiếng, cô ta giật mình. “Chạm vào tôi đi.”

“Anh muốn tôi chạm vào anh? Ở đâu?” Caleb thật sự rất thích điểm đó ở cô ta, cái cách cô ta vừa cảnh giác lại vừa hiếu kì. Nó cho thấy bản tính gan dạ, lém lỉnh và mạo hiểm của cô ta. Song thật kì lạ vì dường như cô ta không hề để ý những chuyện đó. Đôi khi thật khó để không nhìn thấy chính hấn trong cô ta. Chuyện đó vừa gây cảm giác thích thú nhưng cũng vừa khó chịu.

“Bất kì chỗ nào em thích,” hấn mỉm cười. Đôi mày cô ta nhíu lại, như thể câu trả lời vừa rồi cần được làm rõ hơn. Không cần. Hấn muốn cô ta chạm vào mình, bất kì chỗ nào, tất cả mọi chỗ, chừng nào hấn không cần phải ép buộc cô ta. Có lẽ bởi hấn nghĩ nếu cô ta chạm vào hấn, một cách tự nguyện, thì hấn có thể thôi cảm thấy tội lỗi vì đã thúc ép cô ta trước đó. Hoặc có lẽ, hấn chỉ cần được cô ta chạm vào mà thôi. Đã có thời gian Caleb ghê tởm việc bị đụng chạm, bởi bất cứ người nào, chỉ biết đến mỗi sự tàn nhẫn, nhưng hiện tại, trong hoàn cảnh thích hợp, hấn thích việc đó vô cùng.

“Rồi sau đó thì sao? Anh sẽ làm gì?” Lúc này cô ta gần như đã nổi giận, bực tức. Caleb nghĩ mình hiểu được vấn đề. Cô ta chẳng có lý do gì để tin rằng hấn sẽ không lợi dụng mình. Nếu thành thật với bản thân, và gần như là thế thật, hấn cũng không chắc mình sẽ không làm vậy. Dù vậy, hấn là kẻ trọng lời hứa. Ít nhất Rafiq đã đảm bảo được chuyện đó.

“Tôi sẽ giữ hai tay ở ngay đây,” hấn vỗ vỗ lên mặt giường ở hai bên người, “trừ phi em yêu cầu ngược lại.” Nụ cười của hấn trở nên nghịch ngợm, hấn biết điều đó nhưng lại không thể ngăn được mình. Hấn cố không bật cười lớn khi cô ta khẽ khịt mũi giễu cợt và đảo mắt. Cô ta không hề tin hấn, một chút cũng không. Cảnh giác, nhưng hiếu kì. Căn phòng tiếp tục chìm trong im lặng một lúc lâu, Caleb quan sát cô ta với ánh nhìn kiên định, trong khi cô ta cân nhắc sẽ làm gì hay nói gì tiếp theo.

Tim hần đập nhanh hơn, nhịp thở cũng thế. Hần thật sự đang lo lắng đó sao? Quả là một cảm giác kích thích mãnh liệt. Cô ta liên tục cắn môi, những chiếc răng trắng tinh nhỏ xinh ấn lên nơi da thịt mềm mại. Tay hần vô thức áp chặt xuống tấm trải giường. Có nhiều nơi hần muốn cô ta đặt miệng lên, nhiều nơi khác sẽ không ngại cảm giác bị những chiếc răng nhỏ nhẩn kia ấn vào.

Cô ta hăng giọng, đánh thức Caleb khỏi những ý nghĩ ranh ma của mình. “Vây, ừm, nếu không làm...thì tôi sẽ phải quay về phòng mình, phải không?” Cách cô ta đặt câu hỏi gần như mang tính dẫn dắt. Caleb gật đầu. Hần chú ý thấy vai cô ta hơi chùng xuống, như thể vừa thả lỏng hơn. Cô ta muốn điều này. Cô ta muốn hần. Hần kiềm chế không mỉm cười. “Được. Tôi sẽ làm. Nhưng anh phải hứa sẽ giữ tay trên giường. Anh hứa chứ?” Caleb không thể nhịn cười lâu hơn nữa, hần gật đầu. Cô ta thậm chí còn chưa hỏi hần sẽ chấp nhận những gì khi sự đụng chạm đi xa hơn.

Gương mặt cô ta đỏ lên, nhưng giọng nói gần như rất chắc chắn. Một lần nữa, Caleb thấy vô cùng ngạc nhiên trước các khía cạnh của cô ta. Mới phút trước còn rụt rè, phút sau đã trở thành nàng sư tử cái. “Nhắm mắt lại. Bằng không tôi không nghĩ mình có thể làm được.” Caleb bật cười lớn, đặc biệt là khi cô ta đỏ mặt dữ dội hơn, song hần vẫn miễn cưỡng làm theo.

Trời đã khuya, đủ khuya để gọi là muộn tùy theo cách một người nhìn nhận. Cô gái đang an giấc ngay bên cạnh hần, mông cô ta áp sát háng của hần. Thật ngạc nhiên khi cô ta dễ dàng chìm vào giấc ngủ như thế, dù hần nghĩ mình đã ép cô ta chịu đựng khá nhiều chuyện. Hần nhắm mắt và hít vào mùi hương trên tóc cô ta, ẩn bên dưới nó là hương thơm của riêng cô ta.

Hần nghĩ về những ngón tay hiếu kì của cô ta chôn sâu trong mái tóc vàng gợn sóng của mình. Đó là điều đầu tiên cô ta làm. Toàn bộ da đầu hần râm ran, cảm giác đó chạy thẳng xuống gáy, dọc theo xương sống và lan tỏa ra khắp tứ chi. Chỉ một cái chạm tay đơn giản và hần lập tức hoài nghi bản thân sẽ không giữ được lời hứa. Thế nhưng hần vẫn bất động. Hần muốn biết liệu cô ta sẽ tiến xa đến đâu.

Đồng thời, hần cũng tự nhủ rằng đây là một phần của quá trình huấn luyện. Cho phép cô ta làm quen với việc chạm vào và tìm hiểu cơ thể một người đàn ông. Không phải gã đàn ông nào cũng như hần. Bọn họ tìm thấy khoái cảm từ việc nhận lấy nhiều hơn là cho đi, mà Caleb thì chỉ mới dạy Mèo Con cách phục tùng trước sự động chạm của hần, chứ không phải cách giành lấy khả năng kiểm soát từ những tiếp xúc cơ bản. Vào giây phút đó, hần tự thừa nhận với chính mình rằng hần đã tránh dạy cho cô ta khía cạnh cần thiết này. Ở một mức độ nào đó, chuyện này khiến hần thấy yếu đuối, không phải vì hần là nô lệ của sự đụng chạm, chẳng có gì vô vị hơn thế cả. Tất cả những nô lệ hần từng huấn luyện đều đã chạm vào hần, khá thường xuyên. Nhưng với họ, hần luôn giữ mình tách biệt, lạnh lùng, chỉ ra lệnh cái gì tốt và cái gì cần phải cải thiện trong suốt quá trình huấn luyện.

Với cô ta, hần muốn...điều gì đó khác. Những khao khát khó giải thích chính là sự xao nhãng hần không đủ sức gánh nổi. Thế nhưng cô ta vẫn cần học, đúng không? Hần phải chịu đựng. Không còn lựa chọn nào khác cả. Hần nghiêng người tới gần sự tiếp xúc đó và cô ta siết chặt hơn nắm tay trên tóc hần. Một cơn đau thoáng hiện ra và “cậu bé” của hần nảy lên trước cảm giác đó.

Cô ta đã lang thang khắp gương mặt hần, những đầu ngón tay thanh mảnh khiêu vũ trên chân mày, hai gò má và quai hàm hần. Khi cô ta ấn ngón cái qua môi hần, hần thấy bồn chồn, nghĩ rằng cô ta sẽ hôn mình. Nhưng không. Thay vào đó, cô ta lướt theo cổ và vai hần, thậm chí còn

mạo hiểm chui vào trong áo hần thông qua phần cổ áo hở cúc. Hần cảm thấy thân nhiệt cô gái như tăng thêm vài độ, sức nóng nơi bụng dưới cô ta tỏa ra trong khoảng không chỉ vài phân, ngăn cách giữa cô ta và phần đàn ông cứng cứng của hắn. Đến cuối cùng, hắn đã là người đặt dấu chấm hết cho tình trạng đó.

Cố gắng giữ lời hứa như thế là đủ rồi.

Hắn nói với cô ta như vậy là đủ, hãy lên giường đi. Giọng hắn băng giá, dù bản thân không hề thấy thế.

Hắn buộc cổ tay trái của cô ta bằng sợi dây thừng vàng nhô ra từ cột giường. Nó mảnh, nhưng chắc chắn, có thể cho phép cô ta ngủ nghê thoải mái mà không ngại nguy cơ trốn thoát. Rồi hắn đi tắm và làm chuyện mà hắn đã không cần tới trong một thời gian rất dài. Khi dòng tinh dịch lấp lánh phun lên bức tường gạch phòng tắm, hắn một lần nữa tự hỏi bản thân mình đang nghĩ cái quái gì vậy.

Lúc này hắn đang nằm cạnh cô gái, ôm lấy cô ta như một người tình, hít ngửi mái tóc và ve vuốt cánh tay cô ta. Tệ hơn nữa là, hắn không nghĩ mình có thể dừng lại. Hắn không muốn dừng lại. Quấn cánh tay quanh eo cô gái, hắn kéo cô ta vào sát mình hơn. Cô ta thở dài. Nàng điểm nhỏ bé thậm chí còn ngửa đầu ra sau, má áp lên làn vải sơ mi của hắn. Cô ta muốn được hắn hôn ư? Không cần tốn thời gian để tìm hiểu. Hắn ấn môi mình lên môi cô ta, dịu dàng, thăm dò. Cô ta lại thở dài, hé môi vẻ uể oải, vẫn còn đang mê ngủ.

Được tiếp thêm can đảm, hắn trêu chọc miệng cô ta bằng đầu lưỡi mình. Hắn quả là một tên khổ dân. Sao phải tra tấn bản thân như thế chứ? Cô ta có vị nồng ấm, ngọt ngào, hết như một thứ rượu mạnh. Âm thanh rên rỉ khe khẽ phát ra từ cô ta tràn vào khuôn miệng hắn. Cơ thể cô ta hơi xoay về phía hắn, đôi môi lúc này đang tìm kiếm môi hắn. Hắn trao cho cô ta điều mà cả hai đều khao khát khi lưỡi hắn dịu dàng tiến vào miệng cô ta. Bỗng nhiên, cô ta trở nên đói khát. Vẫn ngủ mê, cô ta mút lấy miệng hắn một cách uớt át, thèm muốn. Hắn lùi lại và cô ta rên lên, điên cuồng tìm kiếm hắn. Hắn kiềm chế để không bật cười.

“Umm, Caleb,” cô ta nói trong tiếng thở dài đầy đau đớn. Tim hắn đột ngột đập nhanh gấp ba. Mạch máu nện thành thạch bên tai. Cô ta đang mơ về hắn sao? Hay là đang giả vờ ngủ? Cô ta có biết hắn đang hôn cô ta không, có phải cô ta đã chủ động đáp lại?

“Sao, Mèo Con?” hắn hỏi, cảm thấy thật sự lo lắng.

“Umm,” cô ta đáp. Một nụ cười thoáng kéo cong đôi môi cô ta. Hắn muốn hôn cô ta lần nữa nhưng không làm. Cô ta cố xoay về phía hắn, nhưng sợi dây đã ngăn cản việc đó. Chân mày cau lại nhưng cô ta không thức giấc. Caleb nghiêng người tới và thả cô ta ra. Ngay lập tức, cô ta lăn người về phía hắn rồi tựa đầu lên vai hắn. Cánh tay trái vừa được thả tự do kéo hắn lại gần. Chân trái cô ta ghim đùi hắn xuống đệm. Nơi nữ tính nhỏ bé nóng bỏng áp lên hông hắn. Chuyện này thật sự đang xảy ra à? Đành chấp nhận, hắn choàng cánh tay trái của mình quanh cô ta, tay còn lại đặt lên ngực, bên trên trái tim vẫn đang đập điên cuồng.

Sau một lúc, giấc ngủ cuối cùng cũng cứu vớt hắn khỏi sự tra tấn ngọt ngào.

Lại là giấc mơ đó, giấc mơ mà tôi luôn mơ kể từ ngày chúng tôi gặp nhau. Giấc mơ mà tôi từng háo hức mong được thấy trước khi nằm xuống gối mỗi tối. Tôi không muốn có nó nhưng lại không được lựa chọn. Có lẽ tiềm thức của tôi kiên quyết quay trở lại và xem xét mọi sự thật, tìm kiếm điều mà tôi đã bỏ lỡ từ lần đầu tiên.

Tôi đang nhanh chóng bước dọc theo vỉa hè, cố gắng tránh xa người đàn ông xấu xa trong chiếc xe phía sau mình, và khi nhìn lên, tôi thấy anh. Có lẽ là do sai bước ung dung của anh hoặc do cái cách ánh mắt anh lướt qua tôi thay vì trên người tôi, song dù có là gì thì anh cũng có vẻ đáng tin. Tôi quấn hai cánh tay quanh eo anh và thì thầm, “Làm ơn cứ diễn theo được chứ.”

Phía bên kia buồng giam của giấc mơ, tôi cảm nhận được mồ hôi thật sự đang chảy dọc xuống cổ mình. Trong mơ hồ, tôi biết mình đang trở người liên tục, nhưng lại không hiểu được tại sao mình lại thấy khó chịu như thế.

Anh làm theo và tôi thấy ngạc nhiên khi anh vòng hai cánh tay quanh người mình. Khoảnh khắc hiểm nguy dường như trôi qua rất nhanh chóng, nhưng vì một lý do nào đó, tôi không muốn buông ra. Tôi thấy rất an toàn trong vòng tay này, bởi từ trước đến giờ tôi chưa từng biết đến sự an toàn. Và lại anh còn có mùi rất tuyệt nữa, mùi hương của anh là mùi mà tôi luôn ngưỡng tượng một người đàn ông nên có, mùi xà phòng tinh tươm, sạch sẽ, mùi da thịt ấm áp, và mùi mồ hôi thoang thoảng. Tôi nghĩ mình đã mất rất lâu mới buông tay, thế nên tôi đã thả anh ra như phải bóng. Rồi tôi nhìn lên và nhận ra chàng thiên thần ở trước mặt. Hai đầu gối tôi gần như nhũn ra.

Bên ngoài giấc mơ, tôi có thể nghe thấy tiếng mình thút thít. Một phần trong tôi biết lý do tại sao bản thân không muốn nhìn hấn mãi, nhưng lại không thể ngăn điều đó xảy ra. Tôi đang mơ ở góc nhìn thứ ba, chỉ là một khán giả mà thôi.

Anh là thứ đẹp dễ nhất tôi từng nhìn thấy, bao gồm cả cún con, mèo con, cầu vồng, hoàng hôn và bình minh. Thậm chí tôi không thể gọi anh là một người đàn ông nữa kia – đàn ông trông không tuyệt vời thế này. Làn da anh rám nắng một cách đẹp dễ, như thể mặt trời đã dành rất nhiều thời gian để hôn lên đó cho đến khi nó thật hoàn hảo. Hai cẳng tay cơ bắp phủ một lớp lông mỏng vàng như màu tóc trên đầu anh. Và đôi mắt anh mang sắc lam lục của biển Caribbean, nơi tôi chỉ được nhìn thấy trên áp phích phim ảnh.

Anh mỉm cười và tôi không thể ngăn mình cũng làm thế. Tôi là một con rối. Anh là người giật dây. Nụ cười anh làm lộ ra hàm răng trắng đẹp, và cả chiếc răng nanh sắc lẹm ở bên trái. Răng của anh không hoàn hảo, và sự thiếu hoàn hảo bé xíu đó dường như lại khiến anh đẹp hơn nữa.

Anh đang nói gì đó với tôi, điều gì đó về một cô gái khác, nhưng tôi không muốn nghe.

Xa xôi đâu đó, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc, giọng nói của tôi. Bên trong giấc mơ? Bên ngoài giấc mơ? Tôi không chắc nữa. Tất cả những gì tôi biết đó là tôi cầu xin giấc mơ này hãy chấm dứt. Tôi không tìm ra điều mình đang tìm kiếm - điều mình đã bỏ lỡ. Tôi nên dừng lại, ngay bây giờ, trước khi phải chứng kiến phần khó chịu nhất, phần không hề liên quan đến kí ức, mà là mộng tưởng, khao khát.

Tôi nghiêng người tới và ngẩng đầu lên. Tôi muốn anh sử dụng đôi môi đầy đặn kia cho mục đích hay ho, tôi sẽ không chấp nhận câu trả lời không. Khi lưỡi anh lướt qua kẽ môi, và tôi cảm

thấy điều gì đó chưa từng biết qua ở giữa hai chân mình. Một cơn đau dâng tràn và thành linh, tôi có thể cảm nhận được mạch đập không chỉ trong lồng ngực mình, mà còn ở những nếp gấp bí mật kia nữa. Tôi rên rỉ dưới nụ hôn và không lâu sau, anh cũng cất tiếng rên rỉ.

Tôi muốn chạm vào anh ở mọi nơi. Chẳng quan trọng nếu anh có chiếm lấy tôi ở ngay trên vĩa hè này đi nữa, tôi muốn anh kinh khủng đến thế đấy. Tôi không quan tâm mẹ sẽ nói gì. Vì anh, tôi sẽ là một con điếm. Thật mừng vì tôi đã chờ đợi. Thật mừng vì anh sẽ là người có được tôi.

Tay anh tìm luồn vào tóc tôi, và vì vài lý do, tôi cảm nhận được sự nguy hiểm nhưng nhanh chóng xua nó đi.

Nụ hôn trở nên đói khát, dữ dội – môi tôi có hơi đau. Tay anh đã siết thành nắm trong tóc tôi. Cảm giác quen thuộc nhưng xa xôi quá. Tôi muốn tiếp tục hôn.

Tôi vừa nếm thấy vị bia à? Thành linh, mọi thứ thật quá quen thuộc.

Một nụ hôn. Một cái chạm.

‘Đây là điều mà làm khi tao đi ngủ hả , Livvie? Mà khoác quần áo điếm đang lên người rồi cổ quấy rũ bố mà sao?’

‘Ông ta không phải bố con!’ Ông ta là người có lỗi. Không phải tôi.

‘Cứ cư xử như một con điếm đi và mà sẽ bị đối xử y như thế, Livvie ạ.’

Không hề báo trước, tôi bị nhấn chìm trong cảm giác đau đớn choáng ngợp. Có gì đó sai quấy khủng khiếp lắm. Tôi dứt khỏi nụ hôn và trợn mắt kinh hãi.

Vẫn là gương mặt trẻ trung đẹp để vượt khỏi mọi định nghĩa, đang nhìn lại tôi với vẻ hăm dọa. Đôi mắt hắc vẫn gợi nhắc cho tôi về biển, nhưng thay vì là bãi biển Caribbean ngập nắng, lúc này tôi lại nhìn thấy những sinh vật gớm ghiếc nơi đáy sâu ẩn nấp trong ánh nhìn hun hút của hắc. Không còn là một thiên thần nữa, hắc chính là quỷ dữ tôi luôn khiếp sợ.

Hai mắt bừng mở và tôi nhìn chăm chăm vào không gian hư vô quanh mình. Tim tôi nện thình thịch, nước mắt dâng đầy, nhưng mặc cho tất cả - nơi giữa hai chân tôi vẫn ẩm ướt đến nhục nhã. Nỗi khiếp đảm xưa cũ đe dọa sẽ lôi tôi xuống địa ngục, và tôi đã đấu tranh rất gian khổ để giữ cho việc đó không xảy ra.

Caleb đang say ngủ rất bình yên bên cạnh tôi, tay hắc quấn quanh tôi như một gọng kiềm. Lẽ ra tôi nên cố gắng ngồi dậy. Nhưng thật lòng mà nói, cơ thể rắn chắc của hắc áp lên lưng tôi mang đến cảm giác dễ chịu tôi luôn mong muốn, nhiều tuần rồi. Nhiều năm rồi. Bên cạnh đó, phòng hắc thật sự rất mát. Chẳng bù với sự nóng bức rin rít tràn ngập trong phòng tôi. Phòng tôi kia đấy - buồn cười thật.

Tôi nghĩ về những chuyện đã xảy ra trước đó, gần như không thể nhận thức rõ ràng các sự kiện đang diễn ra. Nếu chỉ xem mọi việc như đang xem một bộ phim hay đọc một quyển sách, tôi sẽ nghĩ nó thật hấp dẫn. Nhưng để sống trong đó, bằng xương bằng thịt...tôi nghĩ như thế đáng sợ biết bao. Hầu như là vậy. Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến tim tôi đập mạnh và nhanh hơn trong lồng ngực, nhưng lần này lại khác với trước kia. Hơn nữa, tôi còn có cảm giác nặng nề, chùng chình, gần như râm ran nơi bụng. Nó gợi nhắc cho tôi về cảm giác từng có hồi còn bé, lúc chơi trò trốn tìm trong bóng tối. Tôi không muốn bị bắt, nhưng chỉ cần ngồi đó, tự hỏi không biết mình có bị tìm ra không cũng đủ phần khích lẫn lo sợ rồi. Lúc đó, tôi nhận ra sự hồi hộp chính là điều mình thích, không phải trò trốn tìm.

Ở cạnh Caleb lúc nào cũng gây ra cảm giác kia. Tôi cứ luôn nhìn thấy gương mặt hắc, hai mắt nhắm, đầu nghiêng vào tay tôi, da thịt đàn ông mềm mại bên dưới những ngón tay. Toàn bộ

mọi chuyện cứ diễn đi diễn lại trong trí tôi nhưng một chuỗi những ánh chớp, những ánh chớp khiến tôi tỉnh như sáo trong bóng tối. Tôi cũng đã mơ về việc hôn hấn, về việc đi xa hơn là chỉ hôn hấn. Nơi cương cứng của hấn áp lên hông tôi, và chống lại tất cả mọi logic, tôi rất muốn chạm vào chỗ đó. Tôi muốn thấy thứ từng ở bên trong cơ thể mình.

Khi hấn yêu cầu tôi dừng lại vào tối qua, tôi đã thấy có chút thất vọng. Thậm chí là tổn thương nữa, cứ nghĩ là mình đã làm sai gì đó rồi. Giọng hấn rất cay nghiệt, xa cách vào lúc đầu, nhưng sau đó hấn trở nên dịu dàng hơn và bảo rằng tôi đã làm tốt, quá tốt. Vì một lý do điên rồ nào đó, ngoài việc cảm thấy cực kì hổ thẹn ra, tôi cảm thấy, à thì, tôi không biết liệu nhẹ nhõm có phải là từ đúng hay không, hay thậm chí là tự hào nữa, nhưng có thể nói là điều gì đó tương tự như thế.

Caleb là một kẻ kì lạ, tàn nhẫn và vô tình; một con quái vật, thế nhưng, ở những thời điểm khác, hấn dường như vẫn có thể thể hiện sự quan tâm. Hấn khiến tôi khóc lóc, la hét, run rẩy vì sợ hãi, song chỉ một phần giây sau, lại có thể khiến tôi gần như tin rằng hấn chẳng phải kẻ gây ra những chuyện đó. Hấn có thể ôm ấp và khiến tôi cảm thấy an toàn. Sao có thể thế được? Chắc tôi khờ khạo hơn mình tưởng.

Dần dần, khi nhìn vào tấm màn, tôi được chứng kiến một khung cảnh đã rất lâu không được nhìn thấy. Bình minh xuất hiện một cách hoành tráng, chuyển màu những tấm màn sang tông nhạt hơn. Tim tôi đập nhanh và nổi trông đợi cuộn trào khắp cơ thể. Cảm giác giống như buổi sáng ngày Giáng Sinh vậy.

Tôi chậm chậm với lên bàn tay của Caleb, nhẹ nhàng dời nó khỏi ngực mình. Hấn lau bầu gì đó, và trong một giây, tôi hoàn toàn bất động vì kinh hãi. Hấn khàn khàn thở dài, và rồi, trước sự nhẹ nhõm đến choáng váng của tôi, lật người lại. Tôi đã thoát khỏi hấn. Càng ngạc nhiên hơn, tôi đã được giải phóng khỏi sợi thừng vàng hấn đã buộc quanh cổ tay. Ngăn mình không nghĩ quá nhiều về chuyện đó, và có lẽ là quá nhanh chóng nữa, tôi trượt xuống giường và bò về phía ánh sáng.

Kéo tấm màn ra, chỉ một chút xíu thôi, nhưng khi ánh mắt trời dội vào mắt, nó khiến đầu tôi đau nhức. Tôi nhắm nghiền mắt lại. Đã quá lâu rồi! Tôi chậm chậm mở mắt. Lần này, tôi nhìn thấy điều mà linh hồn mình khao khát được thấy suốt một thời gian rất dài. Tôi thấy ánh sáng; thứ ánh sáng đẹp đẽ, ấm áp, an toàn. Nước mắt gần như không thể kiềm lại nổi. Trong một giây, tôi có cảm giác mọi chuyện xảy ra cho đến lúc này chỉ là một giấc mơ, và giờ khi mặt trời đã mọc, tôi có thể tỉnh giấc khỏi nó. Tôi sẽ không bao giờ ngủ nữa. Lũ quái vật sẽ không quay trở lại. Kéo màn ra thêm chút nữa, tôi có thể nhìn thấy một khoảng sân rộng. Có một chiếc bàn gập dù lớn, chậu kiểng, cây cảnh và ghế phơi nắng; không thật chút nào. Tôi áp lòng bàn tay lên mặt kính, cảm nhận sự ấm áp của ánh mặt trời cùng không khí lạnh lạnh của buổi sớm trên da thịt mình, nhưng tất cả thật quá đổi hư ảo.

Tôi quay nhìn lại hình dáng đang say ngủ của Caleb, hơi thở hấn nặng nề. Chắc còn lâu hấn mới thức dậy. Tim tôi đập như sấm rền trong lồng ngực. Cơ hội trốn thoát của tôi đây rồi. Tâm trí của tôi gào thét, nếu cô làm chuyện này mà bị hấn bắt được thì chết chắc đấy! Cô bị điên sao! Nhưng đồng thời nó cũng nói: Nếu cô không thực hiện ngay lúc này, cô có thể không bao giờ có được cơ hội khác nữa. Tôi quyết định rồi. Tôi sẽ chạy trốn.

Đóng lại bức màn phía sau lưng, tôi lặng lẽ nhìn quanh tìm cách mở cửa. Quan sát khung cảnh bên ngoài, tôi chẳng thấy gì nhiều nhận cả, không nhà cửa, hay đường sá, hay con người. Song tôi không để điều đó ngăn cản mình. Những ngón tay tôi lần theo mặt kính, tìm đường mở cửa sổ, nhưng chẳng thấy hay cảm nhận được bất kì điều gì. Tôi làm điều tương tự với bức tường và cũng không tìm được gì cả. Hồi hộp và kích động, tôi liếc nhìn trở lại căn phòng. Caleb vẫn

đang say giấc nồng. Tôi đẩy mạnh mặt kính nhưng chẳng ích gì, CHẾT TIỆT! Tôi có thể thấy mặt kính nằm trên đường ray, vậy nên nó phải trượt mở được. Nghĩ đi! Chỉ cần nghĩ thôi! Tôi không thấy được chỗ cửa mở, nhưng nó phải mở được bằng cách này hay cách khác chứ, nên có lẽ...khóa cửa sẽ nằm ở nơi không thể nhìn thấy. Tôi nhìn chăm chăm lên đỉnh cánh cửa, thất vọng khi nhận ra bản thân chắc chắn không thể với tới trên đó.

Cơ hội duy nhất của tôi đang nằm trong góc phòng, một chiếc ghế da lớn. Trông nó rất nặng. Tôi gần như gào lên. Quay nhìn lại Caleb. Làm thế quái nào mình có thể di chuyển được nó mà không đánh thức hắn chứ.

Tôi rón rén tiến về phía đối thủ vô tri khó hạ gục của mình và đẩy nó một cái thật mạnh. Chiếc ghế gây ra âm thanh sột soạt nho nhỏ trên mặt thảm và tôi lập tức nhìn về phía chiếc giường. Hắn vẫn tiếp tục ngủ. Nhưng chẳng có cách chết giẫm nào giúp tôi di chuyển chiếc ghế mà không đánh thức hắn cả.

Tôi liếc nhìn quanh phòng và cố không ngất xỉu vì lượng máu đột ngột rút cạn khỏi mặt. Treo trên cánh cửa chiếc tủ đứng là áo vét của Caleb, và ló ra từ bên dưới nó là bao súng đeo vai. Có thể nào không? Ôi Chúa ơi, làm ơn hãy là nó được chứ? Tôi đưa tay nhón lấy lần vải mềm rồi giở nó lên. Đó là khẩu súng to lớn ghê gớm nhất mà tôi từng thấy, đúng hơn là khẩu duy nhất – nhưng dù gì nó vẫn đáng sợ. Cảm giác buồn nôn kéo đến. Một phần trong tôi muốn quên hết mọi chuyện đáng chết kia đi và quay trở lại giường. Người ta thường bảo sao nhĩ: hèn nhất chính là phần tốt đẹp của sự dũng cảm? Mặc xác nó! Tôi với tay lấy khẩu súng. Cái thứ khốn kiếp này nặng cả tấn ấy.

Chiếc tủ mở ra và trong một giây, tôi vô cùng kinh ngạc trước số lượng những công cụ gây đau đớn giấu trong đó. Roi ngắn, roi da, dây xích và nhiều thứ lạ lẫm khác từ bộ phim Real Sex tôi từng xem qua trên đài HBO ở nhà Nicole. Đó là dương vật giả có gai đó à? Suýt chút nữa thì tôi ngất xỉu. Hắn định dùng thứ này với tôi sao? Tên khốn bệnh hoạn. Vậy mà...

Tôi bắt gặp một cặp còng tay, thật ra là rất nhiều cặp, không có viền lông trên đó. Thế có nghĩa chúng là đồ thật đúng không? Vì nếu không phải thì xấu hổ lắm. Tôi sẵn sàng nắm lấy cơ hội. Choàng áo khoác của Caleb lên người, tôi lập tức bị choáng bởi kích cỡ của nó. Đặt khẩu súng xuống mặt ghế, tôi bắt đầu cuộn tay áo lên.

“Em đang làm cái quái gì vậy?” Giọng nói giận dữ của Caleb ngay tức khắc khiến tôi đông cứng tại chỗ. Mắt chúng tôi giao nhau, của tôi thì mở to và kinh hãi, của hắn thì lạnh lùng và tàn độc. Tôi với lấy khẩu súng khi hắn bật dậy khỏi giường. Nhưng tôi đã nhanh hơn. Chỉ một lần.

“Đừng có động đây! Một bước cũng không,” giọng tôi the thé, gần như rất hoảng hốt. Tôi có thể bắn hắn chỉ vì sợ và tôi nghĩ hắn hiểu, bởi ngay sau đó hắn không tiến tới nữa. Tim tôi đang đập quá nhanh, tầm nhìn thì mờ mịt. Giữ bình tĩnh đi Livvie. Giữ bình tĩnh ngay đi.

“Bỏ súng xuống, Mèo Con,” hắn thì thầm, như thể tôi là kẻ sợ sệt nhiều hơn vậy. Chết tiệt, có lẽ tôi như thế thật. Đây chắc chắn không phải lần đầu hắn bị dí súng vào mặt, nhưng chắc chắn là lần đầu tôi đe dọa mạng sống của ai đó. Tôi muốn khóc. Tôi không muốn phải làm vậy. Tôi không muốn làm hắn bị thương. Giờ không còn lựa chọn nữa đâu Livvie. Là cô hoặc hắn thôi. Chuyện này thật đáng ghét. Tôi có cảm giác mình giống mấy đứa con gái đàn độn trên phim vậy, chĩa súng vào kẻ sẽ giết mình, tay run rẩy, còn tên sát thủ thì vẫn tiếp tục bước đến gần hơn, song cô ta lại không chịu giết hắn. Sau đó cô ta chết. Sau đó tôi sẽ chết.

Tôi hít vào một hơi thật sâu và cầm súng chắc hơn, lờ đi sức nặng của nó, lờ đi sự co rút nơi cẳng tay khi cố giữ nó đứng tầm. Đặc biệt là lờ đi mồ hôi ẩm ướt ở hai lòng bàn tay, khiến báng súng trở nên trơn trượt. “Làm ơn đi, Caleb,” tôi gần như cầu xin, “đừng nhúc nhích. Hãy để tôi

đi và đừng khiến tôi giết anh, vì tôi sẽ làm. Thề có Chúa, tôi sẽ làm đấy.”

Hắn rất điềm tĩnh, quá điềm tĩnh. “Sẽ không có ai giết ai cả, Mèo Con. Nhưng tôi không thể thả em được. Hãy đặt nó xuống và tôi hứa tôi sẽ không làm gì hại đến em cả.” Tôi không thể ngăn mình bật cười. Tôi đang giữ súng, nhưng hắn lại là người bắt giữ tôi. Dù vậy, tiếng cười của tôi vẫn rất cuồng loạn.

Tâm trí tôi lang thang đến nơi đặc biệt của riêng mình. Và có lẽ, được truyền cảm hứng bởi khẩu súng to lớn ghê gớm trong tay, đã triệu hồi được Harry Bắn Thiu. “Tôi biết anh đang nghĩ gì,” tôi nghiền nghẹn nói. “ ‘Liệu nó bắn được sáu hay chỉ năm phát?’ Chà, để nói thật cho anh biết, trong tình trạng phấn khích này, tôi gần như không đếm được nữa. Nhưng vì đây là khẩu Magnum 44, loại súng lục mạnh nhất thế giới, sẽ bắn nát đầu anh, nên anh phải tự hỏi mình một câu: Anh có thấy may mắn không? Sao, có không hả, chàng trai?” Về mặt Caleb thật vô giá, nó ở đâu đó giữa quan tâm sâu sắc (cho sự tỉnh táo của tôi) và giận dữ (vì sự ngu ngốc của tôi).

“Mèo Con,” hắn bắt đầu. Tôi lên đạn, bằng cả hai tay vì không thể xoay sở làm được với chỉ một tay. Trong suốt quá trình đó, ngón tay tôi khế ấn lên cò súng, và lần đầu tiên, tôi nhìn thấy sợ hãi thật sự lướt qua gương mặt của kẻ bắt cóc mình. Hắn nuốt xuống. Tôi dờn ngón tay khỏi cò súng, nhẹ nhõm vì mình đã không làm gì ngu ngốc, hoặc trong trường hợp của tôi là ngu ngốc hơn. Với lấy chiếc còng tay, tôi ném nó về phía hắn. Hắn bắt lấy nó mà không hề rời mắt đi. “Súng chưa được nạp đạn đâu, Mèo Con.”

Tim tôi chấp chới. “Thật nhảm nhí, Caleb ạ. Đừng bắt tôi tìm ra ai trong số chúng ta đang bị bọm.” Hắn mỉm cười, chỉ thoáng qua thôi. Nếu không hiểu hắn rõ như tôi, thì chắc chắn bạn sẽ bỏ lỡ bản chất của sự việc. Không hiểu tại sao tôi lại đi nhìn xuống quần soóc của hắn. Tên khốn tởm lợm đang cương cứng. “Còng tay anh vào giường đi, và đừng bắt tôi nói lại lần nữa.”

Lần này, nụ cười của hắn hiện ra rất rõ ràng, thậm chí là tự mãn nữa. “Mèo Con, nếu đó là điều em muốn, chỉ cần yêu cầu thôi là được mà.” Thật sao? Hắn sẽ để tôi còng hắn vào giường sao? Livvie! Tập trung đi.

“Im lặng đi và làm theo lời tôi nói.” Tôi đang tỏ ra cay độc. Hắn cau mày và trong một giây, tôi quên mất ai là người đang thắng thế. Khối kim loại nặng trịch trơn trượt trong lòng bàn tay ướt mồ hôi đã nhắc nhở tôi. “Ngay bây giờ!” Hắn bước tới chiếc cột giường gần tôi nhất, nhưng vẫn cách xa vài mét, rồi còng hai cổ tay mình với nhau. “Chặt hơn nữa,” tôi đang mất kiên nhẫn, lo lắng. Hắn làm theo và tôi thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Tôi hạ súng xuống, dành một phút để cho sự hồi hộp lắng xuống, tầm nhìn rõ ràng hơn và chất adrenaline tan đi. “Thấy tốt hơn chưa, Vật Cứng?” hắn thì thầm, vẫn với vẻ đùa cợt. Như bị thôi miên, tôi bước tới hai bước và tát hắn mạnh đến độ bàn tay đau nhói. Ngay lập tức, hắn chồm tới, hai bàn tay định tóm lấy hông tôi, còn chân thì chắn ngang qua cổ chân. Tôi ngã ngửa ra đất, khẩu súng văng ra phía sau. Hắn không thể với tới tôi bằng đôi tay bị còng nữa, nhưng lại đang cố gắng lôi tôi vào giữa hai chân mình. Tôi trườn lui về sau bằng tất cả sức mạnh, không muốn để bị bắt. Lúc thoát ra được, tôi va vào chiếc ghế phía sau. “Em sẽ phải trả giá cho chuyện đó, Mèo Con ạ,” Caleb hỗn hển nói. Bên mặt phải của hắn hằn lên dấu tay đỏ rằn.

Tôi giữ giữ tay, “Tôi đã trả giá rồi. Đó chỉ là chút tiền thừa thôi.”

Vài phút sau, tôi cuối cùng cũng đẩy được chiếc ghế đến đủ gần cửa sổ. Tôi leo lên đó và dò dẫm phần gờ. Làm ơn hãy để suy nghĩ của mình là đúng. Trái tim gào thét bên tai và tôi nhắm mắt để chống lại nỗi nghi ngờ. Cuối cùng, tôi cảm nhận được một chốt bật nhỏ và tim tôi như ngừng đập hoàn toàn. Liếc nhìn lại Caleb. Về giận dữ đã rời bỏ gương mặt hắn, nhưng dấu tay thì vẫn còn đó. Tôi thì thầm một lời cầu nguyện câm lặng, bước xuống và trượt mở cánh cửa.

Giọng nói của Caleb vang lên từ phía sau, “Mèo Con,” hẳn nghe có vẻ lo lắng hoặc buồn bã gì đó, “Đừng để tôi tìm được em.” Đó là lời đe dọa sao? Tôi sẽ không ở lại để tìm hiểu đâu.

Không hề quay nhìn lại. Tôi chạy với tất cả mọi sức mạnh mà đôi chân tập hợp được. Hai buồng phổi như bị thiêu đốt khi bàn chân tôi nện thành thịch trên nền đất đầy cát bụi. Giờ vẫn còn sớm, mặt đất vẫn chưa ấm lên. Tôi muốn hét lên kêu cứu, nhưng lại không chắc mình ở đủ xa để Caleb khỏi nghe thấy, thế nên tôi chỉ miệt mài chạy. Ở phía trước, tôi trông thấy một người đàn ông đeo tạp dề, đang đẩy một xe trượt đầy thùng gỗ thừa vào một tòa nhà.

“Giúp tôi với!” Người đàn ông nhìn về phía tôi, vẻ mặt bối rối và lo lắng. Khi chạy tới nơi, tôi lao vào vòng tay anh ta, cố đẩy cả hai vào trong.

“Chuyện gì thế? Có chuyện gì xảy ra với cô?” anh ta hỏi bằng tiếng Tây Ban Nha.

Tôi đẩy anh ta mạnh hơn nữa, cho đến khi chúng tôi suýt ngã lên chiếc xe trượt trên đường vào trong tòa nhà. Nhịp thở trở nên gấp gáp trong khi tôi cố bình tĩnh lại và giải thích bằng tiếng Tây Ban Nha rằng, tôi là công dân Mỹ, bị bắt cóc và giam giữ trái ý muốn. Tôi bảo với anh ta mình đã trốn thoát được, nhưng kẻ bắt cóc lại ở không xa lắm và tôi cần gặp cảnh sát ngay lập tức.

“Người đàn ông này là ai?” anh ta hỏi “Người đàn ông bắt cô là ai?” Trông anh ta cũng hoảng loạn hết như tôi vậy, anh ta mở cửa nhìn về phía tôi đã đến.

“Tránh khỏi cánh cửa đi!” Tôi hét lên. “Caleb! Tên hắn ta là Caleb, làm ơn, hãy gọi cảnh sát đi. Tôi đang ở chỗ quái quỷ nào vậy?” Cuối cùng, người đàn ông kia đóng cửa và chốt khóa lại.

“Mexico.”

“Mexico!”

“Phải, Mexico,” người này thật dễ khiến kẻ khác cáu tiết.

Mexico chết giẫm. Tôi biết mà!

“Em nói đúng mẹ nó rồi,” một giọng nam lạo xạo phát ra từ trong góc. Chắc anh chàng mặc tạp dề là người pha chế rượu, rồi tôi nhìn về phía người đàn ông vừa lên tiếng. Trông gã ta rất nhếch nhác; không phải kiểu nhếch nhác vì nghèo khó và lười biếng, mà là kiểu nhếch nhác đến từ cách sống tởm lợm. Giờ chỉ mới sáng sớm, vậy mà gã ta đã ở trong quán rượu rồi, dân lái mô tô người Mỹ. Gã nhìn tôi chăm chú, nốc một ngụm bia rồi liếm phần bọt dính trên ria mép. Đột nhiên, tôi nhớ ra cách ăn mặc của mình. Bên dưới chiếc áo khoác của Caleb, tôi gần như khóa thân. Bắt chéo hai cánh tay, tôi bước lùi một bước ra phía sau mép quầy rượu.

“Anh làm ơn giúp tôi nhé? Tôi cần liên lạc với cảnh sát.” Gã uống thêm ngụm nữa trong khi lắc đầu.

“Em không muốn đến chỗ cảnh sát đâu cưng, tin tôi đi. Mấy tên Mexico bắn thủ đó lừa đảo như quỷ ấy. Bọn chúng sẽ chỉ bán em lại cho kẻ em vừa trốn khỏi thôi. Cách tốt nhất em có thể làm là cố vượt qua lại biên giới và để người của mình giúp em.” Tôi nhìn người pha chế rượu.

“Es la verdad,” anh ta nói. Đó là sự thật.

Cáu tiết, tôi hét lên, “Vậy thì anh giúp tôi đến chỗ biên giới chết giẫm đó đi!” Người pha chế nháy nhồm và lật đặt lui vào căn phòng phía sau. Gã lái mô tô đứng dậy, chộp lấy cốc bia và nốc cạn, trước khi dẫn mạnh nó xuống bàn rồi dùng mu bàn tay chùi miệng.

“Khỉ gió thật em yêu à, em đâu cần cái kính như vậy.” Gã bước tới chỗ tôi, lướt tay dọc theo mặt quầy, cố ý quan sát tôi bằng ánh mắt xấu xa. “Tôi chắc chúng ta có thể làm gì đó mà.”

“Mẹ kiếp anh,” tôi nói và nhìn hắn với vẻ kinh tởm.

Gã bật cười khùng khục. “Tôi đang nghĩ đến kiểu thỏa thuận khác nàng búp bê ạ, một món tiền chuộc chẳng hạn. Phí tìm kiếm thì sao?” Hắn lại nhìn tôi từ trên xuống dưới lần nữa. “ Dĩ nhiên, tôi luôn sẵn sàng thỏa hiệp.”

Ngay lúc đó, một tiếng ầm lớn vang lên từ chỗ cánh cửa, và kẻ đứng phía bên kia nó rõ là đang không vui mấy. Gã lái mô tô nhìn tôi, nhận ra ngay sự hoảng loạn và đẩy tôi ngồi xuống phía sau quầy rượu. “Ngồi yên ở đây và đừng có hé một lời nào nếu cô muốn sống sót qua chuyện này!” Hành động theo bản năng là chính, tôi co tròn lại như một bào thai bên dưới quầy tính tiền. Gã lái mô tô chạy vào căn phòng phía sau rồi nhanh chóng quay lại với vài kết rượu. Trước khi tôi kịp hiểu chuyện, gã đã đặt chúng xuống đất rồi đẩy vào dưới quầy, ngay bên cạnh tôi. Trong khi đó, tiếng động cửa ầm ầm vẫn tiếp tục vang lên nơi cánh cửa quán rượu.

“Đừng nhúc nhích,” gã nói lần cuối. Chộp lấy chiếc cốc trên quầy rượu, gã bắt đầu rót đầy bia vào đó khi một tiếng rầm lớn phá ta cánh cửa gỗ. Tôi suýt nữa thì tiểu ra quần.

“Này này!” gã lái mô tô bật cười to, nói. Tim tôi nện điên cuồng trong lồng ngực, hai mắt nhắm nghiền trong khi tôi cố tưởng tượng bản thân đang ở một nơi khác.

“Cô ta ở đâu rồi?” Caleb ra lệnh, điềm tĩnh và lạnh lùng.

“Ai ở đâu hả anh bạn?”

“Đừng có giả ngu lúc này đồ chó, hoặc tao sẽ thổi bay cái đầu khi gió của mày đấy!”

“Chà, nghe không hay ho chút nào đâu. Nghe này anh bạn. tôi chỉ đang trông quán rượu giúp Javier thôi.”

“Và Javier đâu?”

“Anh ta có chút vấn đề ở nhà với bà già mình, tôi đích biết cũng đích quan tâm. Tôi chỉ đang tận hưởng lượng bia miễn phí trong lúc anh ta vắng mặt thôi.”

“Có chuyện gì với mấy cái thùng gỗ bị rơi bên ngoài vậy hả?”

“Anh chưa bao giờ vội vàng rời khỏi một nơi à?” Sự im lặng điếc tai ngập tràn căn phòng. “Hơn nữa, nếu anh đến đây tìm anh ta cùng một khẩu súng săn chết giẫm, thì anh ta chắc chắn có lý do để vội rời đi rồi.” Gã nói với giọng cười khùng khục đáng ghét. Im lặng hơn nữa. Tiếng bước chân Caleb tạo ra âm thanh chậm chậm, đều đều khi chúng tiến đến gần quầy rượu. Tôi quả thật đã tè ra quần vào thời điểm đó. Không phải khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong đời tôi đâu, đảm bảo đấy.

“Mày bảo tên mày là gì nhỉ?” Caleb hỏi.

“Tôi chưa nói; nhưng anh có thể gọi tôi là Tí Hon.”

Caleb bật cười cụt lủn, lạnh lùng.

“Tí Hon à? Vậy thì, Tí Hon.” Tôi nghe thấy tiếng Caleb lên đạn khẩu súng trường rất rõ ràng. “Tao sẽ hỏi mày một, lần, nữa, và rồi tao sẽ xuyên một lỗ qua ngực mày. Cô gái ở đâu?”

Tí Hon đằng hắng lớn tiếng, “Được rồi, anh bạn, nghe này... có vẻ như anh vừa đánh mất ai đó rất quan trọng với mình, và tôi thề rằng nếu tôi biết cái chốn quái quỷ người đó đang ở, tôi sẽ nói cho anh biết, nhưng tôi không biết. Tôi chỉ ở đây uống bia, còn Javier thì vội vã bỏ đi. Nếu biết chuyện quái gì, tôi sẽ ở yên đây sao. Tôi chả biết gì về nàng chồn cái của anh hết. Nên chân thành mà nói,” tôi nghe thấy tiếng gã rút súng ra và lên đạn. “Lấy khẩu súng chó chết của mày ra khỏi mặt tao, trước khi tao dùng súng của mày để trang trí lại quán rượu của Javier!”

Sự im lặng theo sau đó như đê nghiêng không khí quanh. Mồ hôi rỉ xuống mặt tôi, khiến đôi mắt đang nhắm nghiền cay xè. Móng tay tôi cắm vào phần da thịt nơi cánh tay. Chắc chắn có ai

đó sẽ chết trong khi tôi trốn đằng sau mấy kết bia nòng nước tiểu này. Thành linh, Caleb bật cười sảng sặc. Tôi cắn mạnh môi để ngăn mình hét lên. Tí Hon nhanh chóng tham gia vào trò đùa đó, và tôi lo rằng gã sẽ bán đứng mình.

“Được rồi, Ngài Tí Hon, nói cho anh biết. Tôi sẽ coi như anh không biết tôi đang nói về cái gì, và tin rằng nếu anh tình cờ chạm mặt một cô gái bán khỏa thân hay kể mấy câu chuyện hoang đường, thì tôi sẽ là người đầu tiên anh liên lạc. Ở tòa nhà lớn đầu đường ấy. Cứ hỏi gặp Caleb. Không ai khác nữa.”

“Được rồi anh bạn. Chúng ta đặt mấy thứ này xuống được chưa?” Im lặng. Trong một lúc lâu, tôi chẳng nghe thấy gì cả. Rồi tiếng bước chân Caleb cứ xa dần, xa dần quây rệu. Trước khi tôi kịp thấy nhẹ nhõm, giọng Caleb đã vang lên cách đó vài mét, “Nhưng nếu anh nói dối tôi, tôi sẽ tìm anh đấy. Và nếu tôi biết được anh làm gì đó với tài sản của tôi – tôi sẽ giết anh.” Và rồi hắt đi mất.

“Cô ta đâu rồi Caleb?” Tông giọng của Rafiq vô cùng giận dữ, đầy kiềm nén. Caleb biết rất rõ nó. Đó chính là tông giọng mà Rafiq từng dùng lúc nói chuyện với Caleb vào buổi đầu, khi hắn vẫn còn là một cậu bé khó bảo. Hắn không thích nó, một chút cũng không.

Bây giờ là đầu giờ tối, và cô gái thì vẫn biệt tăm biệt tích. Lúc này có lẽ cô ta đã chạy xa hàng trăm dặm rồi. Làm thế quái nào mà hắn lại để cô ta đi vậy? Thật chẳng giống hắn chút nào khi hành động bốc đồng và ngu ngốc như thế. Đầu tiên là thất bại trong việc nắm chắc vũ khí. Sau đó là để cho cô ta trốn thoát giữa đêm hôm khuya khoắt. Và bây giờ là lôi kéo những nhân tố vô danh nhúng tay vào.

“Tôi không biết cô ta ở đâu, Rafiq. Nếu biết thì lúc này tôi đã bắt cô ta lại rồi.”

“Vậy sao?” Một câu hỏi chứa đầy hàm ý. Rafiq bắt đầu nghi ngờ hắn từ khi nào? Caleb đã cho ông lý do để làm vậy từ khi nào? Câu trả lời cho hai câu hỏi trên dĩ nhiên là ngay lúc này. Thế nên Caleb cũng đáp lại với cùng vẻ giận dữ và kiềm nén. “Tôi biết tầm quan trọng của cô ta, Rafiq. Tôi biết tại sao mình ở đây.”

Để hủy hoại Vladek. Hắn thấy hơi lạc lối. Từ đâu và từ khi nào hắn lại đánh mất mục tiêu đó vậy? Từ khi nào sự tập trung của hắn lại bị dao động? Thật lạ là hắn không thấy tội lỗi chút nào. Ngay lúc đó, hắn đã nghĩ họ có thể tìm cách khác để tiếp cận Vladek. Cái khó ló cái khôn mà. Dù vậy, hắn vẫn không hiểu tại sao mình lại để cô gái đi. Hắn đã biết cô ta ở gần đó, có thể là đang trốn cùng với tên pha chế rượu, cử chỉ của gã lái mô tô đã nói cho hắn rất nhiều điều. Vậy thì tại sao? Tại sao đột nhiên hắn lại sẵn sàng đánh mất mọi thứ để đổi lại con số không tròn trĩnh.

“Thông thường thì ta sẽ đồng ý với cậu, Caleb ạ,” Rafiq nhẹ nhàng nói. “Nhưng cậu lại không hề có thói quen mắc sai lầm lật vặt, chứ đừng nói là chuyện trọng đại thế này. Cậu dễ dàng quên những gì ta đã làm cho cậu thế sao? Ta đã tìm ra cậu. Đã che chở cho cậu. Đã giúp cậu trở thành người mà kẻ thù của cậu phải khiếp sợ. Cậu có cần ta nhắc nhớ nơi mà cậu sẽ phải sống nếu không có ta can thiệp không?” Quai hàm của Caleb siết chặt dữ dội.

“Không, dĩ nhiên là không.” Caleb không thể nào quên việc Rafiq thích gọi nhắc hắn như thế nào. “Vậy tôi có thể nhắc cho ngài nhớ là chính tôi đã giết chóc vì ngài không?” Hắn đã định khiến nó nghe như một lời đe dọa, vậy mà lúc thốt ra thì lại giống lời van xin quái dị. Hết như một đứa trẻ đang xin phép bố mẹ vậy. Có một khoảng lặng rất dài ở phía bên kia đường dây, và nó càng kéo dài bao nhiêu thì Caleb lại càng lo lắng bấy nhiêu. “Tôi đã khiến ngài thất vọng, Rafiq. Tôi sẽ sửa chữa.” Bằng mọi giá hắn sẽ tìm ra cách.

“Ta xin lỗi vì đã nghi ngờ cậu, khoya,” Rafiq đáp, dịu giọng lại. “Ta biết cậu đã hi sinh nhiều thế nào. Chỉ là...”

“Tôi hiểu Rafiq.” Hắn khựng lại một chút. “Tôi sẽ báo cho ngài ngay khi tìm được cô ta.” Caleb gác máy trước khi nghe thêm bất kì điều khác. Hắn cần phải suy nghĩ, và càng nói chuyện với Rafiq lâu bao nhiêu, hắn lại càng nghĩ về những điều sai trái bấy nhiêu, dẫu hắn chẳng biết những điều đúng đắn là gì. Hắn không phải kẻ thích vật lộn với những khác biệt nhỏ nhặt.

Caleb ấn mấy ngón tay lên trán để cố xoa dịu áp lực ở đó. Có phải hắn đang phản bội người duy nhất hắn tin tưởng không? Thực tế nặng nề cuối cùng đã xâm chiếm. Bỗng dưng hắn biến thành kẻ nào thế này? Chắc chắn không phải người trọng lời hứa rồi.

Cơn thịnh nộ dâng lên như mặt đấng nơi lồng ngực hắn. Chính là cô ta. Kể từ khi để mắt tới cô

ta, hẳn chẳng nhận được gì ngoài rối loạn và mâu thuẫn. Hẳn đã cho phép bản thân cảm nhận... điều gì đó. Và cô ta đã trả ơn bằng cách chĩa vào mặt hắn khẩu súng của chính hắn. Những ngón tay của Caleb chạm vào bên mặt trái. Vẫn còn đau, theo rất nhiều nghĩa. Hắn ấn lên má mình, muốn cảm nhận cơn bỏng rát sít sao và ngứa ngáy ngay bên dưới bề mặt đó. Hắn nên tìm cô ta. Mang cô ta về. Kiểm soát cô ta, và trong quá trình đó có cả hắn nữa. Đó có phải lý do duy nhất anh muốn bắt cô ta lại không? Hắn nghĩ đến cơ thể mềm mại, mịn màng của cô ta áp vào mình, cánh tay choàng quanh giữa người hắn.

Hắn đã để cô ta đi, hẳn làm vậy trong trạng thái mù mẫn, nhưng hẳn đã để cô ta đi. Và tất cả những gì hắn có thể nghĩ tới đó là cô ta chẳng hề quay nhìn lại. Cô ta chỉ bỏ chạy...khỏi hắn.

Caleb gần như chẳng muốn tìm kiếm cô ta, nhưng hắn không thể dừng lại cho đến khi tìm được. Hắn sẽ không thất bại lần nữa.

Sự tập trung và tính khách quan đã thay thế nỗi bồn khoăn và rối loạn. Đến lúc phải ghé thăm tên pha chế rượu rồi.

Sau khi Caleb rời khỏi quán rượu, tôi đã không hề di chuyển khỏi nơi ẩn nấp bên dưới quầy bar trong suốt hơn một giờ đồng hồ. Ít ra tôi nghĩ là vậy, khả năng cảm nhận thời gian của tôi thật sự đã kém đi. Nhiều tuần liên tục bị bắt làm con tin trong phòng tối sẽ gây ra điều đó. Cuối cùng, gã hà mã tự gọi mình là Tí Hon đã kéo tay tôi lôi dậy rồi lắc lắc cho đến khi tôi thôi cuồng loạn.

Khi đã bình tĩnh lại, tôi hỏi, “Sao anh lại giúp tôi?”

Gã chỉ cau mày với tôi. “Bởi vì trông cô có vẻ rất cần đến sự giúp đỡ. Và cô là người Mỹ.”

Gã dắt tôi ra bên ngoài, nơi mà người pha chế rượu, Javier, đang chờ trong một chiếc xe tải nhỏ cũ kĩ, rỉ sét màu lam nhạt không rõ nguồn gốc. Tôi sợ không dám chui vào xe. Làm sao biết họ định đưa tôi đi đâu, hay định làm gì một khi đã đưa tôi đến nơi họ muốn. Tôi chỉ biết Tí Hon bảo rằng tôi sẽ được an toàn và gã sẽ giúp tôi mà thôi. Nếu có nhiều lựa chọn hơn, tôi sẽ tránh cái gã lái mô tô nhếch nhác đó càng xa càng tốt. Sự thật là thế này: tôi không có lựa chọn nào tốt hơn, và gã biết điều đó. Vậy nên tôi chui vào chiếc xe tải.

Chúng tôi chỉ lái xe khoảng mười lăm phút trước khi dừng lại trước một ngôi nhà xi-măng tạm bợ. Khỉ thật. Nỗi sợ của tôi chưa bao giờ nguôi ngoai, thậm chí còn tăng thêm vài bậc, nhưng lúc nhìn quanh, tôi buộc mình phải quan sát, trông chừng. Sẵn sàng để bỏ chạy. Lưới thép giăng quanh ngôi nhà, và thật ra còn có vài con gà đi lang quanh, mổ những mẩu thức ăn vương vãi trên nền đất. Không khí nồng mùi oi bức và phân súc vật. Dù thế, ngôi nhà cũ kĩ, tồi tàn này vẫn mang đến cảm giác “đầm ấm”. Có một chiếc xe đạp ba bánh của trẻ con nằm lật nghiêng bên cạnh nhà, phần ghế ngồi rách bươm đang bị một chú gà mổ vào.

“Chúng ta đang làm gì ở đây?” Tôi hỏi. Cảm thấy thật ngu ngốc, nhưng đầy hi vọng. Mong sao chúng tôi sẽ sớm khởi hành đến biên giới. Bằng một phép màu hoặc sự can thiệp của Chúa Trời. Tôi cần tìm được một chiếc điện thoại. Đặt hết hi vọng vào số phận và vào một người lạ. Tôi mệt mỏi vì phải gặp hết người này đến người khác rồi.

“Cô cần phải thay quần áo. Hơn nữa, Javier có điện thoại, chúng ta có thể dùng để lập kế hoạch.”

Tôi thấy thật vui mừng trước sự tồn tại của chiếc điện thoại kia, nhưng rồi những lời còn lại của gã dần ngấm vào, “Kế hoạch gì?” Cảm giác không yên bên trong tôi – tăng gấp đôi. Nỗi khiếp đảm nhanh chóng kéo đến.

Tí Hon khịt mũi, “Như người ta nói, cung ă: không ai cho không người khác cái gì cả. Và vì em chẳng có gì quý giá nên tôi thích thứ thực tế hơn...tôi nghĩ em biết tôi đang nói đến cái gì.”

Tim tôi đập nhanh quá mức cho phép, nện thình thịch theo một nhịp điệu ngắt quãng khó nghe bên tai: bùm-bùm-bùm. “Chúng ta đang nói đến bao nhiêu tiền mặt?” Tôi không muốn nói ra gia đình mình túng thiếu đến mức nào. Lại càng không muốn phải trả bằng thân xác.

“Với một thứ nhỏ bé đáng yêu như em à? Tôi nghĩ em đáng giá ít nhất là một nghìn đô la đối với một kẻ nào đó.” Tôi gần như nôn thốc nôn tháo khi dạ dày đột ngột vặn xoắn trước lời gã nói. Gia đình tôi làm gì có ngần ấy tiền chứ. Người duy nhất tôi biết có thể có số tiền đó chính là Nicole, nhưng nó đâu phải của riêng cậu ấy để cho không phải không? Nó thuộc về bố mẹ cậu ấy, mà tôi thì gần như chẳng biết họ. Nicole lúc nào cũng cô đơn trong ngôi nhà to lớn đó. Nỗi tuyệt vọng đâm xuyên qua tôi. Trốn thoát, chỉ để đung phẩy chuyện này. Tôi nhìn chằm chằm gã Tí Hon. Cảm giác mọi thứ hiện ra rồi biến mất. Chiến đấu hay bỏ chạy. Tôi sẽ làm cả hai.

“Còn nếu tôi không...” Tôi thì thầm trong hơi thở, không muốn biết câu trả lời chút nào, nhưng vẫn phải hỏi vì cần thiết. “đáng giá như thế với ai đó thì sao?”

Gã nhìn xuống tôi và mỉm cười, “Ồ, tôi nghĩ em đáng giá ít nhất là bao nhiêu đó với chàng Caleb của em.” Gã lướt mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới, chằm chằm, đầy dâm dật, rồi mỉm cười nhả nhỏ. “Phải vậy không cung?” Tôi nuốt xuống cơn buồn nôn. Người pha chế rượu đâu rồi? Anh ta đi đâu mất rồi? Có quan trọng không?

Gã tóm lấy tôi, bàn tay đầy thịt, vuốt mồ hôi ghì siết lấy cánh tay tôi, rồi kéo theo sau gã trong lúc tôi vùng vẫy để thoát thân. Tôi sẽ khiến chuyện này trở nên khó khăn. Gã cười sảng sặc trong suốt thời gian đó, và tôi biết mình đang tự làm đau bản thân, chứ không phải gã.

Bên trong ngôi nhà được gìn giữ kĩ lưỡng hơn bên ngoài. Thậm chí còn có cả khung tranh treo trên những bức tường xi măng nữa, hầu hết đều là tranh tôn giáo. Ở ngay trước mặt tôi, phía bên kia chiếc sofa nhỏ bọc nhựa, là bức ảnh Chúa Giê-su trên thập tự giá, vẻ mặt đầy đau đớn, lệ máu chảy dài trên mặt khi người ngược nhìn lên thiên đàng, hỏi tại sao Chúa trời lại bỏ rơi mình. Tôi cũng muốn hỏi câu hỏi đó. Tôi đã rời bỏ tên Ác Quỷ mình hiểu rõ để đi theo một tên khác lạ hoắc lạ huơ, và điều đó sẽ khiến tôi phải trả giá – hi vọng là chỉ một nghìn đô la, song có khả năng còn hơn thế nữa.

“Điện thoại đâu rồi?” giọng tôi khàn khàn, gần như bật khóc. Hít vào nỗi tuyệt vọng và không khí oi nồng. Tôi cầu mong gia đình Nicole sẽ chịu giúp mình. Thậm chí tôi còn không chắc lần đánh cược này lớn đến cỡ nào, liệu họ có chịu tin tôi chứ đừng nói gì đến việc giúp tôi. Họ sẽ gọi cảnh sát chứ? Hay là ngắt máy?

Tí Hon chỉ tay về phía cuối chiếc sofa, nơi chiếc điện thoại quay số cũ kĩ đang nằm, cầu nối sinh mệnh của tôi, đang chờ tôi thực hiện cuộc gọi quan trọng nhất đời mình.

Không quá khó để tìm ra nơi tên pha chế rượu đang sống, chỉ cần chờ những người khách quen đến quán rồi vẫy vẫy vài tờ đô la Mỹ mệnh giá lớn là xong. Tất cả mọi cư dân thuộc những đất nước già cỗi đều hiểu rõ giá trị của đồng đô la. Tiền Mỹ đại diện cho cuộc đời Mỹ, một cơ hội để theo đuổi tương lai mình xứng đáng hơn là bị sắp đặt. Đó là một tương lai đáng để cướp cạ, giết chóc và bán linh hồn để có được. Caleb không thể ngăn được sự khinh bỉ khi nhận thấy tìm được cô gái dễ đến thế nào. Hắn đã bảo cô ta đừng để hắn tìm thấy, và hắn nghiêm túc khi nói vậy. Một lần nữa, cô ta lại không chịu lắng nghe.

Thay vào đó, Caleb đã thành công trong việc xác định mục tiêu của mình. Cảm giác chiến

thẳng trào dâng trong hắn. Nhưng còn có một thứ khác nữa. Sự mâu thuẫn. Luôn là mâu thuẫn mỗi khi dính đến cô ta. Hắn sẽ làm gì khi nhìn thấy cô ta? Đánh đập à? La hét ư? Đét mông cho đến khi cô ta bật khóc và cầu xin lòng khoan dung, hay phủ lên cô ta những nụ hôn cũng sẽ dẫn đến kết cuộc như thế? Với cô ta thì hắn không bao giờ biết được cả, không cho đến khi khoảnh khắc đó chiếm trọn lấy hắn, điều khiển hắn.

Caleb sai bước trở lại khu điền trang, không hề gấp gáp giành lấy phần thưởng. Bỏ qua sự thắng lợi và cơn giận dữ, hắn chẳng thích thú gì chuyện phải làm tiếp theo. Hi vọng tên pha chế rượu không có gia đình. Hi vọng Mèo Con của hắn sẽ đi theo mà không chống đối. Hi vọng sẽ chẳng có ai phải bị giết. Song, hắn nghi ngờ tất cả viễn cảnh đó. Vậy nên hắn chỉ bước đi. Không gấp gáp.

Trong lúc lắng nghe tiếng đất cát lại xạo dưới ủng mình, hắn nhìn ra khung cảnh của thị trấn. Cách đó không xa là một thành phố. Cô ta đang ở ngoài kia, bên dưới một trong những ngôi nhà được dựng lên từ cát, đất sét và vôi, vĩa mồ hôi dưới mái tôn rỉ sét. Có hàng trăm ngôi nhà như thế, trải dài trước mắt hắn đến tận đường chân trời, nhưng chả hề gì. Thành phố có thể rộng lớn, nhưng nó lại bé nhỏ theo một khía cạnh quan trọng nào đó. Nghèo đói thường dẫn đến tuyệt vọng, và tuyệt vọng dẫn đến sự thối nát, mà thối nát thì sẽ cho hắn một nơi trú ẩn an toàn. Không cần biết đêm nay ra sao, Caleb chắc chắn sẽ không quay về với hai bàn tay trắng.

Gót ủng của hắn nghiêng trên nền đất với một tiếng rắc. Cô ta đã không hề quay nhìn lại. Không hề. Cô ta chỉ bỏ chạy khỏi hắn mà thôi. Cơn giận dữ của hắn trào dâng. “Tôi có thấy may mắn không à? Có đấy, Mèo Con, tôi cảm thấy vô cùng may mắn.” Hắn sai bước nhanh hơn. Tốt nhất là nên tấn công trong lúc cơn giận còn nghi ngút khói và đam mê vẫn lạnh như băng.

Mặt trời đánh gục đôi vai tôi dù bây giờ chỉ mới là đầu giờ tối. Bụi đất bao phủ từ đầu đến chân và lấp đầy miệng tôi khi chúng tôi xé toạc con đường trên chiếc mô tô của Tí Hon. Javier đã cho tôi mượn váy của vợ anh ta để thay ra. Thật không may, cô ấy là một phụ nữ có hơi đầy đặn, nhưng dù sao bộ đầm này vẫn đỡ hơn là chiếc váy ngủ. Nó có màu đen, như thế lại tốt. Tôi trùm nó lên chiếc váy ngủ rồi mặc áo khoác của Caleb vào. Chút an ủi ít ỏi nếu so với điều có thể xảy ra với tôi ngay lúc này.

Nicole đã nhận được thông tin cần thiết. Hoặc ít nhất cậu ấy đã hứa sẽ ghi nhận. Khoảnh khắc giọng nói của cậu ấy vang lên, tôi đã òa khóc vì nhẹ nhõm và vui sướng. Cậu ấy cũng khóc. Qua đường dây yếu ớt đầy sạn, tôi lắng nghe giọng nói móp méo của Nicole giải thích rằng cậu ấy không bao giờ nghĩ tôi bỏ đi mà không có cậu. Cậu ấy cũng nói rõ rằng mẹ tôi chẳng hề có niềm tin như thế nơi tôi.

Sự thật là bà ấy đã đổ hết trách nhiệm cho Nicole vì sự biến mất của tôi, bà yêu cầu cảnh sát hãy lôi cậu ấy đi thẩm vấn và buộc cậu ấy nói ra nơi tôi đang ở. Khi việc đó không hiệu quả, vì chẳng có dấu hiệu gian dối nào (sách vở của tôi không bao giờ được tìm thấy) và vì tôi đã mười tám tuổi, bà ấy đã thu gom hết tất cả vật dụng của tôi và quăng chúng trên bãi cỏ trước nhà Nicole. Mẹ tôi đã chửi mắng Nicole, gọi cậu ấy là một con điếm và là một cô tiểu thư nhà giàu vị kỷ. Tim tôi chùng xuống bụng, xóa sạch mọi niềm vui mới chớm. Có lẽ Caleb nói đúng. Dù vậy, Nicole vẫn trấn an tôi rằng cậu ấy sẽ sửa chữa mọi chuyện, sẽ gọi cho mẹ tôi và giải thích. Tôi bảo cậu ấy đừng bận tâm. Bà ấy chẳng hề quan tâm gì tới tôi hết. Ở một mặt nào đó, ngay lúc này đây, tôi thật sự đếch quan tâm. Tôi chỉ muốn sống. Tôi muốn thoát khỏi chốn địa ngục này.

Thứ tôi cần là tiền mặt, thật nhiều tiền mặt. Chính xác là một trăm ngàn đô. “Khỉ gió thật

Livvie! Làm sao mình lấy được ngàn ấy tiền đây? Bố mẹ mình hiện giờ đang ở trên du thuyền rồi.” Không phải điều tôi cần nghe. Tôi nhìn lên chỗ Tí Hon và Javier, một người mang vẻ mặt đầy mong đợi, người còn lại thì đang bận dán mắt lên cánh cửa. Ước gì chỉ có Javier trong quán rượu, trông anh ta dễ chịu hơn nhiều, nhưng nói đi phải nói lại, anh ta cũng đã để mặc cho tôi bị bắt đi.

“Mình cần số tiền đó, Nick. Làm ơn đi,” tôi nói, giọng cao vút, gần như là đang rít. “Mình không biết gã sẽ làm gì mình nữa.” Điều đó khiến cậu ấy im bật, và khi Nicole đang nói dở gì đó với tôi thì Tí Hon giật lấy ống nghe, nói rõ ràng chuyện sẽ xảy ra với tôi nếu cậu ấy không chấp thuận. Những ngày này, mỗi lần bước tới đâu, tôi đều trở thành tài sản của một kẻ nào đó.

Gã nhìn xuống tôi. Đáng ra tôi nên gọi cảnh sát mới phải, tôi nghĩ khi nhìn lại hần. Nhưng nhớ đến việc mẹ tôi đã thất bại trong việc giúp tôi thế nào, thì chuyện gọi cảnh sát cũng coi như công cốc thôi. Đặc biệt là ở một đất nước nghèo nàn, đầy rẫy nạn buôn ma túy như Mexico. Tôi có một sự lựa chọn giữa tệ, tệ hơn và cực kì tồi tệ. Không giống được chọn lựa chút nào cả.

“Chúng ta phải đi – ngay bây giờ.”

Tôi chẳng màng hỏi là đi đâu. Chúng tôi lái xe đi, quá nhanh để cân nhắc đến chuyện nhảy xuống, song tôi vẫn còn một tia hi vọng mỏng manh rằng cái kế hoạch phải gió này sẽ hiệu quả, rồi tôi sẽ được tự do. Khi xe máy của Tí Hon chậm lại, tim tôi đập nhanh hơn.

Chúng tôi đang đi thẳng về phía Chihuahua. Nicole sẽ gặp chúng tôi ở đó vào tối mai cùng với số tiền. Cậu ấy sẽ làm chuyện đó thế nào, tôi chẳng biết nữa. Tệ hơn là tôi không biết liệu cậu ấy có thể làm được không. Chỉ biết cậu ấy đã bảo với Tí Hon rằng cậu ấy sẽ mang tiền đến đó. Còn nếu cậu ấy nói dối cũng chẳng hề gì, tôi sẽ có thêm chút thời gian nữa. Nhưng đầu tiên, chúng tôi cần phải dừng chân để họp mặt với số còn lại trong “băng đảng” của Tí Hon. Tôi không hề thích thú gì khi phải gặp thêm những kẻ như Tí Hon, nhưng như mọi khi, tôi chẳng có lựa chọn, cũng chẳng có tiếng nói. Tôi kéo áo khoác của Caleb chặt hơn quanh mình.

Chầm chậm, mùi hương của hần lan dần lên mũi, lôi kéo suy nghĩ của tôi hướng về hần. Chuyện gì sẽ xảy ra đây? Liệu hần có đang tìm tôi không? Và tại sao ý nghĩ đó lại khiến cảm giác khiếp đảm lẫn mong chờ trào dâng trong tôi? Mong chờ gì chứ? Trong một giây, tôi ước gì mình đã cứ nằm đó bên cạnh hần, cho hần một cơ hội để tử tế. Có lẽ cuối cùng hần sẽ thả tôi đi. Tôi chớp mắt liên tục. Cô đã làm đúng, Livvie. Chuyện này sẽ được thôi, sẽ được thôi.

Lúc chúng tôi dừng xe trước ngôi nhà tồi tàn, tôi nghe thấy rất nhiều giọng nói đang cười cợt, la hét hay huyền thuyên trong khi tiếng nhạc rock rất lớn ngập tràn không khí. Tôi lao đảo và suýt nữa thì té ngã lúc leo xuống xe. Tí Hon bật cười trong khi tiến về phía cửa.

“Cẩn thận đấy, cô gái nhỏ, em không muốn chiếc xe đó đè lên mình đâu.” Tôi không nghĩ chuyện này có gì buồn cười.

Gã mở cánh cửa dẫn vào nhà và để cho một thứ còn choáng ngợp hơn cả tiếng nhạc thoát ra, mùi cần sa. Tôi đứng bên ngoài, hối hận với mỗi quyết định đã đưa mình đến đây, và rồi tôi bước qua ngưỡng cửa. Mọi cuộc trò chuyện ngưng bật. Chín dân lái mô tô, một trong số đó là phụ nữ trẻ, quay sang nhìn tôi chằm chằm. Tôi cứng người trước biểu hiện thiếu thốn rành rành ra đó, hầu hết bọn họ đều trông rất nhếch nhác, một vài người còn có vẻ bị khuấy động nữa.

“Mọi người, đây là Jessica,” Tí Hon giới thiệu tôi, nghe rất vui vẻ và hình như đang thầm đếm tiền trong đầu. Tôi đã quyết định dùng tên giả, chẳng vì lý do nào khác hơn chuyện tôi không muốn bất kì ai biết tên thật của mình. “Không ai lộn xộn với cô ấy nhé,” hần nhìn tôi đầy dâm dật, “trừ khi cô ấy thích được lộn xộn.” Vẫn là sự im lặng, ngoại trừ âm thanh bài hát November

Rain phiên bản dài hơn âm âm dội ra từ mấy chiếc loa thùng dở tệ. Tôi thu người sâu hơn vào trong chiếc áo khoác của Caleb, thêm một làn hương dịu êm nữa của hắn, thêm một quyết định đáng hối hận nữa. Toàn bộ chuyện quỷ quái này chệch đi theo hướng vô cùng trớ trêu. Tí Hon quay sang tôi, hoàn thành nốt màn giới thiệu, “Jessica, đây là Joker, Smokey, Casanova, Stinky, Boston, Abe, Hog, Kid và nàng chồn cái của anh ta, Nancy.”

Có kẻ phải gió nào quan tâm không? Tôi thì chắc là không rồi. Tôi chỉ nhìn tất cả bọn họ với vẻ vô định, không hướng về ai cả.

Nancy vừa ném cho tôi một ánh nhìn cạnh khóe, nhưng thể tôi vừa mở lời chào bằng cách gọi cô ta là đồ lẳng lơ vậy.

Tôi không nói gì cả. Lớn lên trong nghèo túng ở LA đã dạy tôi đôi điều. Bạn không được tỏ ra yếu đuối, nhưng cũng không được tỏ vẻ ngang tàng, bằng không có người sẽ xem điều đó như một sự thách thức. Rồi họ sẽ kiểm chuyện lộn xộn cho xem. Tôi lia mắt quan sát xung quanh, chỉ thoáng dừng lại ở vài cặp mắt rồi tiếp tục nhìn vô định, không hề đáp lời, vẻ mặt hờ hững và gặt đầu sơ sài thể hiện mình đã biết rồi. Ước gì Caleb đã dạy tôi điều gì đó hữu ích hơn là cách tránh bị đét mông. Tôi gần như bật cười, cảm thấy điên loạn trong một giây, cố không nói ra điều mình đang nghĩ. Tôi sẽ không phát hoảng, không khi bản thân đang cần phải cảnh giác.

“Nancy, sao em không đưa Jessica đây đi kiểm chút gì đó để ăn trước khi chúng ta thu dọn và khởi hành nhỉ. Anh muốn chúng ta tới được Chihuahua trước khi đêm xuống.”

Nancy đảo mắt với Tí Hon rồi nhìn tôi trong một giây trước khi lên tiếng, “VẬY thì đi thôi.”

Nancy và tôi đi dọc theo một hành lang hẹp dẫn vào một căn phòng nhỏ khác. Bên trong đó, vài chiếc giường hơi cùng mấy chồng quần áo nhỏ, dường như có công dụng làm ga giường và gối, dàn hàng trên sàn nhà. Cô ta tức giận đá văng đám quần áo cản đường và tiến thẳng về phía góc phòng, đến chỗ một chiếc giường chất đầy quần áo, son phấn, keo xịt tóc và bao cao su còn nguyên vỏ bao. Tôi quay nhìn đi, không nói gì cả.

“Nghe này cô gái. Tốt hơn là cô nên trả tiền cho chỗ thức ăn này hoặc mua để thay vào đi, vì tôi không có dư tiền để bao người nào hết.” Tôi không đáp, chỉ thấy hơi sốc một chút. Chẳng có gì để bàn về chuyện phụ nữ nên hỗ trợ nhau hay về sự cảm thông cả. Nhưng rồi tôi nhận ra thể là yêu cầu quá nhiều. Caleb đã dạy tôi rằng không nên trông đợi được đồng cảm, kể cả khi hắn đã thể hiện điều đó hết lần này đến lần khác. Hay ít ra có thể coi đó là đồng cảm nếu xét đến khởi nguồn của nó. Tôi phải thôi suy nghĩ về tên con hoang đó mới được.

Cô ta đưa cho tôi một chiếc quần bò được cắt ngắn và một cái áo da bó sát có dây đan chéo buộc ở phía trước. Tôi không thể ngăn mình cau mày trước kiểu quần áo trông-như-điểm đó. Đột nhiên lồng ngực tôi nhận phải một cú đập trực diện và một đồng nhỏ đồ ăn vạt rơi xuống chân tôi. Tôi nghiêng rặng trèo treo. Còn cô ta đáp lại bằng một nụ cười khinh khỉnh. Đồ quỷ cái. Tôi nhặt túi khoai tây chiên và hai thanh protein lên. Phải, tôi chắc chắn sẽ báo đáp cô ta vì chỗ đồ ăn “cao lương mỹ vị” này. Cô ta tiếp tục giữ vẻ mặt cân cân khi đá thêm mấy đám quần áo vào góc phòng.

“Sao, cô định đứng đó hay sẽ ngồi xuống ăn đây?”

Tôi nhìn cô ta hoài nghi. Rồi nhiều tiếng nói rất lớn vọng tới từ căn phòng bên kia.

“Anh điên mẹ nó rồi hả?!?”

Thêm nhiều giọng nói nữa vang lên.

“Đem con chồn cái đó về đây là một sai lầm đấy anh bạn.” ai đó nói.

“Lạy Chúa tôi, Tí Hon, anh nên trả cô ta về khi còn có thể đi,” một người khác nữa lên tiếng.

“Anh trở thành một tên ẻo lả từ khi nào vậy?” Tí Hon nói.

“Có chuyện gì vậy?” Nancy phóng ánh nhìn như dao găm về phía tôi. Còn tôi thì dán mắt xuống sàn. Cô ta tóm lấy khuỷu tay tôi, siết chặt rồi đẩy tôi ra khỏi phòng một cách dễ dàng, trước khi rời đi để tham gia vào cuộc tranh cãi kia. Lúc Tí Hon kể lại toàn bộ câu chuyện, tiếng la hét càng tăng thêm. Lời qua tiếng lại kéo dài khoảng bốn mươi lăm phút, và rồi hầu hết đều quyết định sẽ rời đi để tránh “Cơn Mưa Đá”.

Nancy quay trở lại, vô cùng cáu tiết. Tôi tìm một góc để trốn trong lúc họ thu dọn đồ đạc, không muốn người khác nhìn thấy và bắt đầu chửi bới mình. Họ thu xếp rất nhanh chóng, hầu như chỉ vứt bừa mấy bộ quần áo vào balô – mà rõ ràng đó là tất cả những gì họ có. Tôi quan sát, không cảm thấy gì cả, chỉ biết được những cái tên mình chả quan tâm. Tôi muốn...tôi cũng không chắc mình muốn gì nữa. Sợ hãi và kinh hoàng đã khiến tôi kiệt quệ, lấy đi toàn bộ năng lượng và hi vọng. Tuyệt vọng thế chỗ cho hi vọng. Lần nữa. Rồi lần nữa.

“Coi nào Kid, đi thôi anh.” Tôi nghe Nancy gọi. Ngược mắt lên, tôi nhìn vào cặp đôi đang gây gổ. Cái cách cô ta bám lấy người đàn ông cho tôi biết anh ta chính là tên bạn trai.

“Em biết anh không thể làm vậy mà, anh sẽ không bỏ Tí Hon một mình. Hơn nữa, anh chả sợ tên khốn chết giẫm nào hết. Cứ để hấn tới, Tí Hon sẽ xử tên đàn đó một lần và mãi mãi.”

Họ tranh cãi. “Cưng à, em xin anh, đi thôi anh.”

Sau vài giây căng thẳng, Kid đáp, “Không”.

“Tốt thôi,” cô ta chậm chậm nói, giận sôi sùng sục. Và rồi Nancy lao ra khỏi phòng.

Khi mọi chuyện đã kết thúc, chỉ còn Joker, Nancy, Abe và Kid ở lại đồng hành cùng Tí Hon và tôi. Phải thừa nhận họ không phải những người đàn ông tử tế nhất, còn Nancy thì tôi đã biết rõ là một con mụ khó ưa rồi, nhưng ít ra sáng mai tôi sẽ được về nhà. Họ đã quyết định sẽ ở lại qua đêm.

Đã khuya lắm rồi, tôi không biết là mấy giờ, nhưng trời rất tối. Tôi ở nguyên trong góc một lúc lâu, trong khi họ ngồi vòng quanh uống bia và cười nói lớn tiếng. Tôi đã ngồi đó nhiều giờ đến độ nghĩ rằng họ có lẽ đã quên mình luôn rồi. Không ai ngủ nghê cả, còn tôi thì không thể tiêu hóa bất kì thứ gì.

Tôi chỉ biết chờ đêm xuống, và ngồi đó trong góc tối, lắng nghe thời gian tíc tắc trôi. Nhưng trôi đến đâu, tôi không biết nữa.

Tổng tiền. Cô ta đã bị bắt cóc tổng tiền. Gia đình của Javier túm tụm lại trong một góc, bản thân Javier chỉ là một cơ thể mềm rũ, gần như không còn thở nhưng vẫn sống. Tên khốn kiếp sẽ được chia một phần tiền chuộc nếu hấn ta giúp bán đi thứ thuộc về hấn.

Hấn liếc nhìn về phía họ và lập tức nhận ra vẻ van xin đáng thương trên gương mặt người phụ nữ. Mèo Con sẽ nhìn hấn như thế mỗi khi hoảng loạn trước điều mà hấn sẽ làm tiếp theo. Theo một cách nào đó, hấn mừng tượng ra ánh nhìn đó đã dịu đi. Khi tiếp tục nhìn vào người phụ nữ, vợ của Javier, có gì đó bên trong hấn quặn thắt và hấn phải quay đi. Thật tốt vì hấn đã quyết định đi một mình. Cũng thật tốt khi vợ và con của Javier đã ở nhà cùng hấn ta. Họ chính là lý do Javier còn sống sau đêm nay. Hấn sẽ không bao giờ giết một người đàn ông trước mặt con cái anh ta, nhưng Jair và những kẻ còn lại sẽ rất vui lòng làm việc đó.

Caleb bước về phía chiếc bàn thấp và nhặt lên một chiếc bút chì ngắn cũn cùng một mẫu giấy nằm gần điện thoại. Mèo Con đã dùng chiếc điện thoại đó, hôm nay. Cô ta đã chạm vào tất cả

những thứ này, nhưng hiện tại lại chẳng có chút dấu hiệu nào của cô ta cả. Hẳn nghĩ về mùi hương của cô ta, vẫn còn vương trên gối nơi giường ngủ của hắn, và cả vài sợi tóc nữa. Lúc đó hắn đã thấy rất tức giận, còn bây giờ...

Hắn thả bút chì và giấy xuống cạnh bên Javier. “Direcciones. ¡Ahora!” Hướng đi. Ngay lập tức. Javier thối phì phì và bật khóc, nước dãi lẫn với máu nhỏ xuống từ khoe môi run rẩy khi hắn cố gắng viết ra. Caleb quan sát với vẻ bình thản. Tổng tiền. Nếu bọn chúng không bắt giữ cô ta vì tiền chuộc, nếu bọn chúng không quan tâm đến luật pháp, đến việc quay về Mỹ, vậy thì chúng có thể đang làm gì cô ta vào lúc này chứ? Con thịnh nộ tràn dâng và hắn cố đấu tranh với thôi thúc được đá Javier. Cảm xúc chỉ được dùng để kiểm soát, sống sót và thành công. Rõ ràng là hắn đang phải học lại bài học mà hắn nghĩ mình đã nắm rất vững.

Caleb nhặt mẩu giấy đầy máu lên. Chỗ ở của gã lái mô tô không xa lắm, song hắn cũng biết mình không thể đơn độc xông vào. Hắn phải quay về ngôi nhà để triệu tập Jair cùng vài kẻ khác, còn cả vũ khí nữa. Bọn lái mô tô đó có vũ trang. Thật kinh ngạc khi nhận ra hắn không phải đang quan tâm đến sự an toàn của mình. Mà là cô gái đó, đứa con gái ngu ngốc chết giẫm. Hắn phải mang cô ta về.

Caleb không thể chờ để gặp bọn lái mô tô.

Tôi đứng dậy và chạy thẳng vào nhà tắm để nôn ói. Tiếng cười cợt của bọn họ vang lên phía sau, và Kid đã bảo họ quả là lũ khốn. Hai cánh tay tôi vòng lấy phần trên của bồn cầu, dám chắc đã dính phải nước tiểu, nhưng với cái dạ dày trống rỗng và tình trạng say khới bình hút, tôi thật sự không thể cho ra được gì cả.

Họ đang cười vào mũi tôi. Lũ khốn. Lẽ ra tôi không nên mất cảnh giác. Lẽ ra tôi không nên tin ai cả. Lẽ ra tôi nên chạy khỏi Tí Hon, và chắc chắn không nên ngủ quên trong nhà tắm. Nhưng việc cố gắng nôn và nôn khan đã rút kiệt sức lực, khiến tôi vô cùng mệt mỏi. Và say thuốc nữa.

Ban đầu thì rất bình thường, da thịt tôi trở nên ấm nóng hơn và cảm giác rất thuyết. Những đợt sóng râm ran truyền khắp cơ thể và tôi vươn người thư giãn. Mọi suy nghĩ loãng đi và rất ảo diệu, như thể không còn gì đúng với bản chất của nó nữa, như thể tôi đang rơi, nhưng rơi cũng tốt, thế nên tôi cứ xuôi theo. Tôi cảm thấy được bao bọc. Rồi sự êm dịu trở nên thô ráp hơn, còn cảm giác ấm áp thì lại quá nóng và khó chịu. Tôi giật nảy, cơ thể trở nên rối ren. Cái đầu ong ong của tôi. Hai mắt tôi bắt đầu giãn giãn, nhưng lại không thể mở lớn hết cỡ được, rồi đột nhiên, tôi có cảm giác kì quặc là hai nhũ hoa của mình đang bị kéo qua lớp vải đầm bởi thứ gì đó cùn nhưng rất chắc.

Theo bản năng, tôi đẩy thứ áp lực đó ra bằng tay. Khi nhận ra đó là một người, tôi quơ quào hai cánh tay uể oải và yếu ớt, rồi sau đó cố chống trả, cố hét thật to, nhưng đầu tôi có cảm giác nặng trĩu và lưỡi thì đơ ra trong miệng. Khi cảm thấy một khuôn miệng đặt lên ngực mình, mút mạnh hơn nữa, tiếng kêu the thé thoát khỏi môi tôi. Cuối cùng tôi cũng thoát khỏi trạng thái lơ mơ. Và tôi tỉnh dậy.

“Suyt, cô không muốn đánh thức tất cả dậy đâu.” Là một giọng nói rất nữ tính – Nancy. Chuyện...quái...gì...đang diễn ra vậy? Tôi định hét lên nhưng một bàn tay đã bịt miệng tôi lại. Nó quá nặng và to để thuộc về Nancy. Tôi cố hét lớn hơn, vượt ra khỏi bàn tay kia. Và rồi, tôi nghe một giọng nói khác. Ba người. Nhưng là ai? Trời quá tối để nhận ra.

“Nhanh lên anh bạn, cô ta đang tỉnh lại kìa.” Tôi quật tay điên cuồng, kinh ngạc khi một đôi tay phụ nữ chop lấy chúng rồi ghim chặt xuống. Vải áo bị xé và ngực tôi đột nhiên trần trụi. Gã

đàn ông phía trên tôi nhanh chóng mút ngực tôi vào miệng, cào xước tôi với hàm râu lởm chởm. Bàn tay kia của gã kéo kéo váy tôi, cố đẩy nó lên cao. Tôi quấy đạp điên dại, nhưng hắn đã len được vào giữa hai chân tôi, lồng ngực trần áp lên ngực tôi.

“Đừng có e thẹn, cưng à, tôi biết em là gì mà. Em là một con điếm, phải không?” Và rồi gã bật ra tiếng cười the thé chói tai tiết lộ danh tính của mình – Joker.

“Lật cô ta lại,” gã đàn ông còn lại lên tiếng.

“Tôi không thể, anh bạn, nếu tôi di chuyển tay, cô ta sẽ hét lên.”

“Đừng có ảo tưởng như vậy, anh bạn, tôi sẽ cho anh làm trước, chuyển cô ta qua đây.”

Hai mắt mở to và đã hơi quen với bóng tối, tôi kinh hãi nhìn Joker tóm lấy chiếc áo nằm gần đó của gã rồi nhét vào miệng tôi, trong khi Abe đẩy tôi vào vòng ngực của Joker để tôi gối giàng chân trên người gã. Hai cánh tay tôi, không hề phản kháng được, bị ghim cao trên lưng tôi. Tôi kêu khóc và gào thét thảm thiết, tiếng khóc vang đến những đôi tai vô tâm.

“Sao cô lại để cho họ làm chuyện này?” Tôi hét vào mặt Nancy, và tôi cá cô ta vẫn hiểu dù miệng tôi đang bị nhét áo. Trông cô ta có vẻ hoang mang, nhưng dường như biểu hiện đó nảy sinh từ giận dữ và phẫn khích nhiều hơn. Hai mắt cô ta mở lớn, cuồng loạn. Cô ta cũng thích thú việc này hết như đám đàn ông vậy.

Joker nằm ngửa ra trên sàn và giữ chặt hai tay tôi, trong khi tôi bị bẻ cong người ở một tư thế cực kì không thoải mái. Đầu óc tôi rất tỉnh táo, vụt lóe lên hàng loạt những cảnh tượng chẳng hề giúp ích gì trong việc tìm phương cách để thoát khỏi tình huống này. Phía sau tôi, Abe kéo tuột quần xuống và ấn “cậu nhỏ” của gã vào người tôi, tìm kiếm lối vào.

“Trời ạ, em thật tuyệt cưng à.” Tôi né gã xa hết mức có thể và kéo căng hai cánh tay đến mức muốn trật khớp. Sự kháng cự chỉ khiến tôi bị đẩy gập người nhiều hơn.

Cuối cùng, tôi phun được mẩu vải ra khỏi miệng, và bằng một chuyển động nhanh chóng, tôi cắn vào vai Joker mạnh đến độ máu của gã dường như phụt thẳng vào miệng tôi. Gã rú lên khiến đầu tôi bung bung. Giây tiếp theo, tôi bay thẳng qua không khí, xương sườn đập vào bồn cầu.

“Cái đêch gì thế? Cái đêch gì? Cái đêch gì?” Abe kêu gào liên tục trong khi Joker tiếp tục la hét và chửi rủa.

“Đồ quỷ cái chết tiệt!” Joker hét lên. Hắn túm lấy tóc tôi, và rồi tôi nghe thấy âm thanh răng rắc lúc nắm đấm của hắn giáng lên mặt tôi. Máu của tôi và hắn khiến tôi gần như mắc nghẹn.

“Ôi trời đất ơi, anh làm cái quái gì thế!” cuối cùng Nancy la lên.

Song cô ta lại chẳng thể làm gì để ngăn đồng bọn mình đá vào mạng sườn tôi liên tiếp. Hơi thở tắc nghẹn, và tất cả những gì tôi nghe thấy là Rắc. Rắc. Rắc.

Tiếng la hét và kêu gào phát ra từ nhà tắm hắn đã dọa tất cả những người có mặt trong nhà, bởi ngay sau đó cánh cửa bật mở.

“Ôi chúa ơi!” Kid hét lên.

“Đồ điên độn chết giẫm, mày đã làm gì vậy hả!” Tí Hon la lớn. Rồi tôi không còn nhớ gì nữa bởi cơ thể run rẩy, và tôi lịm dần đi.

Máu. Rất nhiều máu. Nó hòa với lớp bụi dày trên mặt đất, tạo thành một hỗn hợp bên trong khuôn miệng của cậu bé. Cậu kêu khóc. Cậu chưa bao giờ bị đánh mạnh đến vậy. Bên trên cậu, người đàn ông lạ mặt lại tiếp tục la hét, nhưng cậu không hề hiểu. Những từ ngữ tuôn ra quá nhanh để cậu kịp ghép nối chúng với nhau, song nếu không như thế, cậu cũng chưa bao giờ nghe qua thứ ngôn ngữ đó trước đây. Cậu muốn về nhà.

Cậu bé nhắm mắt lại và trong một giây, cậu đã ở đó. Được kéo vào vòng tay mẹ và được bà hôn vào cổ, khiến cậu bật cười khúc khích. Cậu chính là “Anh Chàng Bé Nhỏ Điềm Trai” của bà. Đôi chân nhỏ nhắn quấy đạp khi cậu bật cười the thé, nhưng mẹ đã ôm cậu rất chặt, bà sẽ không để cậu ngã. Những giọt nước mắt làm mắt cậu bỏng rát. Mọi thứ đều bỏng rát.

“Sukat!” người đàn ông nói. Cậu bé biết từ đó, gã luôn dùng nó mỗi khi cậu kêu khóc hay gào thét. Cậu bé buộc mình phải im lặng, cố gắng thở bằng mũi và nuốt hết lượng máu chảy ra ngược vào họng. Cậu không còn đói nữa. Bụng cậu lúc này đã đầy ứ máu rồi.

Cơn đói đã đưa cậu vào hoàn cảnh này. Mỗi buổi sáng, Narweh đều đặt một lượng ít ỏi bánh mì không men và nước trên một chiếc bàn nhỏ trong phòng, rồi nhìn cậu bé với vẻ độc ác trước khi rời đi. Có sáu người cả thảy; hai cậu bé Anh quốc, một Tây Ban Nha, hai Ả Rập và cậu.

Đầu tiên, các cậu chia đều khẩu phần cho nhau, nhưng khi ngày dần trôi và cơn đói thấm vào, bữa ăn trở thành một trận chiến mà kết cục sẽ có một hoặc hai đứa no bụng, và một cái mũi máu cho những đứa dám thách thức. Cậu bé thường là kẻ chiến thắng trong những trận chiến như thế, song có những lần chiến lợi phẩm của cậu bị cướp đi khi những đứa khác chung tay với nhau. Ngày hôm đó chính là một ví dụ.

Khi ngửi thấy mùi đồ ăn, cậu đã không kiềm lòng được. Đã hai ngày trôi qua kể từ bữa ăn thắng trận. Nước quá nóng còn bánh mì thì nguội lạnh, song cậu đã ngấu nghiến chúng rất nhanh chóng. Không đủ. Chiếc đĩa trên bàn có rất nhiều thứ, cậu nghĩ đã ngửi thấy mùi thịt gà. Cậu còn quá nhỏ để nên tất cả các loại thịt đều là “thịt gà” với cậu. Ngồi ở chiếc bàn nhỏ, cậu bốc miếng thịt lên. Nó nóng bỏng trong miệng, nhưng cậu không quan tâm, cảm giác râm ran thỏa mãn ngấm vào môi, lưỡi và cổ họng cậu vẫn không đủ để khóa lấp vị ngon của miếng thịt trộm được.

Cậu đã đã không để ý đến cú đánh đó. Một giây trước miệng cậu còn đầy ắp thịt gà ngon lành, giây sau đã đầy máu và đất. Cậu thậm chí còn không biết mình vừa bị đánh bằng thứ gì. Cậu thật sự không biết tại sao mình bị như thế, chỉ biết mình sẽ không bao giờ tái phạm nữa.

“Ghabi! Kéleb!” (“Đồ đần! Đồ chó!”)

Thứ gì đó nóng và ướt đập vào một bên mặt cậu. Lúc này mắt cậu thực sự như bị thiêu đốt. Đôi tay nhỏ bé cố dụi dụi chúng nhưng chỉ khiến vấn đề tồi tệ hơn. Cậu hét lên, âm thanh òng ọc trào ra khỏi cổ họng đầy máu. Ấy vậy mà, trong cơn đau đón bữa vậy, cậu vẫn có thể nếm được vị thơm ngon của thức ăn trượt trong miệng mình. Cậu nuốt xuống. Hai mắt nhắm nghiền để chống lại cơn đau bỏng rát từ gia vị, cậu kéo mẩu thức ăn ra khỏi tóc, xuống mặt, để đưa vào miệng. Cảm giác bỏng rát tăng lên gấp đôi bởi những vết cắt trong miệng cậu. Song cậu rõ ràng vẫn quá đói để để ý đến việc đó.

Kéleb (Đồ chó), gã đàn ông tiếp tục mắng, sau đó túm gáy cậu rồi lôi xềnh xệch trên sàn trong khi cậu cố vùng vẫy để bò đi bằng tay và gối.

Cậu bé kêu khóc.

La hét.

Cầu xin được gặp mẹ.

Bà ta không bao giờ đến. Cậu hận bà ta.

Không khí đặc quánh. Gần như có thể sờ thấy, Ngập tràn sự phẫn khích đầy ám ảnh dành cho những chuyện sắp xảy ra. Cô ta ở không xa lắm. Những ngón tay hằn siết chặt hơn quanh bánh lái của chiếc SUV. Vuốt ve hay bóp cổ cô ta đây? Hẳn vẫn chưa biết nữa. Chỉ biết rằng hẳn muốn chạm tay vào cô ta. Hẳn siết lấy bánh lái và nhấn ga mạnh hơn. Jair bắn cho hẳn ánh nhìn sừng sốt từ bên ghế phụ. Mẹ kiếp hẳn.

“Sao mà cô ta thoát được?” Jair truy vấn. Caleb nhìn gã bằng ánh mắt mà hẳn hi vọng có thể giết chết gã ngay trên ghế ngồi. Jair chỉ mỉm cười. “Cô ta chắc là tuyệt lắm. Tôi đang mong được ném thử sau khi Rafiq phát hiện ra cô ta đã bị hủy hoại.”

Caleb không nói gì, thay vào đó tập trung kiểm soát cơn thịnh nộ đang lan tràn khắp huyết mạch. Đây là thời điểm then chốt. Hẳn vẫn chưa biết mục đích Rafiq dùng Jair để làm gì, vậy nên phản ứng lại chỉ tô vẽ thêm cho những điều không có thật. Lòng trung thành của Caleb vẫn vẹn nguyên, kể cả khi sự kiên định của hẳn đã dao động trong tíc tắc. “Chạm vào cô ta đi và tôi sẽ cắt phăng tay của anh,” hẳn nghiêng rằng nói. Ngu ngốc. “Chúng ta tới rồi.”

Caleb đậu chiếc SUV cách mục tiêu của bọn họ một quãng. Căn nhà không hề khó để nhận diện. Nó là căn duy nhất sáng đèn và bật nhạc ồm ồm. Thế nhưng, hẳn vẫn không muốn liều lĩnh đánh mất yếu tố bất ngờ. “Tấn công kẻ thù lúc chúng không phòng bị, hành động khi chúng không ngờ tới.” Một trong những kế sách đầu tiên nhất trong Binh Pháp của Tôn Tử.

Chiếc xe thứ hai chở anh em họ của Jair dừng lại ngay phía sau rồi tắt máy. Ba người đàn ông ra khỏi xe và ngay lập tức bước đến thùng xe sau của chiếc SUV để lấy vũ khí. Bàn tay Caleb lần tìm khẩu súng lục S&W Model 29 cùng với hộp đạn Magnum 44 của nó; vậy là đủ để bắn thủng cánh cửa. Hoặc một khuôn mặt. Gì cũng được. Hẳn nhìn Jair, kiềm nén thôi thúc bắn vào đầu gã và kết thúc mọi chuyện, song cố dằn lòng lại. Jair vẫn còn vài giá trị lợi dụng.

Caleb nhìn khẩu súng lục. Đã khá lâu rồi hẳn không dùng tới nó, nhưng cảm giác quen thuộc đã luồn lách qua những ngón tay của hẳn, chạy dọc lên cánh tay, ngấm xuyên qua lồng ngực và buộc tim hẳn tăng tốc. Đầu hẳn ngập tràn chất adrenaline, và xích xuống ba bước chân là nơi đang cương cứng lên trước ý nghĩ giết chóc và giành lại thứ thuộc về mình.

Jair kiểm tra khẩu AK-47 của mình và Caleb quan sát cách gã vuốt ve thứ vũ khí đó. Hẳn hiểu Jair theo một cách hiếm thấy nhất. Sự khát máu và thấu hiểu lẫn nhau đó, bất kì sự tương đồng nào giữa họ đều khiến hẳn thấy kinh tởm. Jair khịt mũi rồi nhổ nước bọt xuống nền đất gần chân Caleb. Caleb rút vũ khí ra, kiểm tra chức năng của nó và quan sát Jair. Ngón tay của cả hai đều đặt sẵn lên cò súng. “Sao?” Jair thách thức, khi Caleb không nói gì, Jair tiếp tục, “Đi giành lại con điểm của anh thôi.”

Hẳn không e ngại. Sợ hãi chỉ dành cho những ai còn có mục đích sống. Caleb đã vượt qua nỗi sợ hãi từ lâu rồi. Khi quét ánh nhìn từ Jair sang đám anh em họ của gã, hẳn để cho tất cả họ nhìn rõ điều đó. Hẳn cho họ thấy sự trống rỗng bên trong, và từng người đều quay đi, che giấu nỗi sợ của chính mình. Jair nhếch mép khinh khỉnh. Caleb quay lưng về phía họ, dấu hiệu cho thấy ai là người nắm quyền kiểm soát hoàn toàn, cũng là mệnh lệnh xuất phát.

Thùng xe đóng lại với một tiếng “kịch” nho nhỏ, nhưng với Caleb nó chẳng khác nào tiếng nổ lớn, một linh cảm cắt xuyên qua người hắn. Hắn không hề nhìn lại. Jair và người của gã cuối cùng cũng bước theo. Tiếng bước chân lao xao trên nền đất đầy sỏi đá của họ vang vọng trong không khí tĩnh mịch trước bình minh. Ở phía trước, ánh sáng dần chan hòa hơn, tiếng nhạc cũng lớn hơn, và cuối cùng Caleb nghe thấy nhiều giọng nói. Những giọng nói lớn, giận dữ và kích động. Có gì đó không ổn. Có gì đó rất rất không ổn, và một lần nữa, cảm giác lạ lùng đó lại xuất hiện - khuấy đảo và lan tràn. Tim hắn chấp chới. Bước đi trở nên ngập ngừng và hắn dừng chân để lấy lại kiểm soát. Hít vào một hơi thật sâu, êm dịu. Thêm lần nữa. Và lần nữa. Một giọng nói, của nữ giới, vô cùng giận dữ truyền đến từ phía xa. Trước khi kịp nhận thấy - hắn đã chạy đi. Những người còn lại lặng lẽ theo sát phía sau.

Caleb dừng lại ngay khi vừa đến đủ gần để không ai bên trong nhận thấy bọn họ ở đó. Hắn nấp bên dưới một khung cửa sổ nhỏ.

“Mấy người là một lũ đàn chết giẫm! Bây giờ chúng ta phải làm cái quái gì với cô ta đây hả?” một người đàn ông hét lên ở bên trong. Tim Caleb đập ầm ầm trong lồng ngực, và hắn nghĩ mình gần như bị điếc trước thứ âm thanh như sấm nổ bên tai đó. Hắn cố kiểm soát nhịp thở của mình. Bọn chúng đã làm gì cô ta?

“Đồ quỷ cái chết giẫm này đã cắn tôi, anh muốn tôi phải làm gì chứ!” một người đàn ông khác đáp. Caleb cẩn trọng ngước đầu lên và nhìn qua cửa sổ. Hắn nhận ra gã lái mô tô ở quán rượu, kẻ đã tự gọi mình là Tí Hon. Gã là tên con hoang khốn kiếp, và trông gã càng giống thế hơn khi liên tục đi đi lại lại trong căn phòng khách nhỏ xíu trong đôi boots mô tô ngu ngốc. Gã cào tay qua mái tóc dài nhóp nhép rồi nói tiếp, “Mấy tên khốn kiếp các anh đã làm cái đêch gì trong đó? Tôi đã bảo là không được phang phạp gì cô ta rồi mà.”

Một ả tóc vàng mảnh dẻ xuất hiện từ phía sau hai tên đàn ông đang cãi nhau. Bọn rác rưởi đường phố, Caleb nghĩ, quá nhiều phấn son và quá ít quần áo, cả đôi khát nữa, lúc nào cũng ham muốn thứ gì đó. Và khó đoán. “Bọn tôi chỉ đùa vui chút thôi mà Tí Hon. Cô ta mới là kẻ phát điên đó chứ.”

Tí Hon chỉ tay – không có gì ngoài vẻ đe dọa trong mắt gã. “Cô đừng có mà nhúng mũi vào, đồ quỷ cái. Tôi biết cô đang làm gì trong đó.”

Caleb cố ước lượng có bao nhiêu tên trong nhà thông qua quan sát và lắng nghe. Ngôi nhà không lớn lắm, nhưng đủ rộng để âm thanh vang vọng trong không gian trống hoác. Còn cô gái đâu? Phải mất đến từng ounce tự chủ mới giúp Caleb ngồi nguyên tại chỗ. Hắn cần phải biết mình đang chống lại cái gì. Nếu cô gái còn sống, hắn cần bảo đảm mình sẽ đến được chỗ cô trước khi cuộc xả súng diễn ra. Nếu. Nếu cô còn sống...nếu. Hắn ấn lên còn súng. Có một điều hắn vô cùng chắc chắn, nếu bất kì ai trong bọn chúng gây tổn thương cho cô...

Kẻ với mái tóc thẳng đuột, râu rươi đã làm gì đó với cô. Gã đã tổn thương cô, có thể là đã cưỡng hiếp cô...giết chết cô. Caleb nuốt xuống sự khô khốc trong cổ họng. Hắn sẽ giết tên đốn mạt đó và sẽ bắt ả tóc vàng phải xem, để ả ta thấy trước viễn cảnh của những điều sắp xảy ra.

“Mẹ kiếp anh, Tí Hon,” ả tóc vàng vật lại, “Đổ lỗi cho Abe và Joker ấy, bọn họ chính là người không thể giữ yên “cậu nhóc” của mình trong quần. Không.Phải.Tôi.”

Caleb cắn má trong cho đến khi nếm thấy máu. Những người phía sau hắn dịch chuyển chân trên mặt đất, chờ đợi Caleb ra hiệu tấn công.

“Đây là lối vào duy nhất,” Jair thì thào, phá tan những suy nghĩ giết chóc của hắn. “Bên trong có bao nhiêu tên?”

“Hai tên đàn ông và một phụ nữ trong phòng khách, ở phía sau có ít nhất một tên nữa. Có thể

sẽ có thêm những tên khác nữa.” Đến lúc rồi. Cô gái có thể đã chết hoặc đang hấp hối, và Caleb không có thời gian để chờ cho số tên còn lại xuất hiện.

“Có năm chiếc mô tô ở ngoài này,” Jair chỉ ra.

Caleb gật đầu. “Hai chiếc đã biến mất. Jair, Dani, hai người xông qua cửa, rồi chúng tôi sẽ theo ngay phía sau. Tôi sẽ đi thẳng ra phía sau cùng với Khalid để tìm cô gái.” Hắn liếc sang Jair và gã mỉm cười. “Khi đã bắt đầu, hãy khiến chúng cảm nhận đau đớn. Tôi không muốn giải quyết mau lẹ.”

“Lần này tôi và anh cùng nhất trí đây.” Nụ cười càng mở rộng hơn. “Tôi thích khía cạnh này của anh đấy Caleb.”

Vốn tiếng Anh của Narweh chỉ bao gồm những từ và cụm từ đơn giản – có, không, ngủ, đến, và tình dục. Hình thức giao tiếp chủ yếu của gã chính là dùng gậy đánh đám bé trai cho đến khi hiểu thì thôi, dù lắm lúc gã còn làm nhiều thứ tệ hơn thế nữa.

Có những chuyện cứ tiếp diễn mãi, những chuyện mà Kéleb buộc mình không được nghĩ đến. Mỗi khi biết nghe lời, cậu sẽ được thưởng thức ăn, quần áo hoặc quà cáp từ nhiều gã đàn ông khác nhau, và mặc dù cậu ghê tởm việc mình làm để nhận được những phần thưởng như thế, cậu vẫn cố hết sức để chịu đựng. Mỗi khi chống cự, những trận đòn giáng xuống sẽ vô cùng tàn bạo, đến độ cả một người đàn ông trưởng thành cũng không chịu được.

Cuối cùng, sau nhiều năm, Kéleb cũng lớn lên, cao to và đẹp đẽ. Cùng với những điều đó, sự ngạo mạn và nhanh trí cũng sớm xuất hiện theo. Cậu rành rẽ tiếng Ả Rập hơn tiếng Anh, dù vậy những cậu bé người Anh đã giúp cậu giữ lại vốn kiến thức căn bản. Cậu sớm chọn được những kẻ hành hạ cho riêng mình, khiến họ chống lại nhau với lời hứa hẹn về tình cảm thật sự, dù cậu không có khả năng trao đi điều đó. Vẫn là một đứa trẻ trong mắt nhiều người, và bị đối xử hơn cả tàn tệ, cậu chỉ hiểu được một điều duy nhất - sống sót.

Mỗi đêm, khi nằm rúc vào gần những người đồng cảnh ngộ trên mặt sàn trần của nhà thổ nơi họ bị nhốt, cậu dần dần quên đi mình đã từng là đứa bé trai thế nào. Tệ hơn đó là cậu không quan tâm nữa. Cậu là Chó. Tất cả chỉ có vậy thôi. Bản năng. Cơn đói.

Cậu lúc nào cũng thấy đói. Đói thức ăn, chỗ ở, sức mạnh, nhiều hơn nữa... luôn luôn nhiều hơn. Thậm chí cậu còn học được cách khao khát sự đau đớn. Thế có nghĩa là cậu vẫn hít thở, vẫn sống sót. Nếu cậu có thể chịu được đau đớn, điều khiến phản ứng của mình trước nó, khiến nó làm việc cho cậu thay vì chống lại cậu, như vậy cậu sẽ được tự do. Và hơn bất kì thứ gì khác, Kéleb khao khát sự tự do.

Narweh biết điều đó. Bằng cách nào đó luôn biết. Đó chính là lý do mà những đứa bé gái và bé trai khác được gọi bằng nhiều cái tên hấp dẫn để thu hút khách hàng, trong khi cậu bị gọi là Chó. Việc đó nhằm hạ thấp phẩm giá của cậu, kéo cậu đến một nơi cậu không còn là con người. Nhằm khiến cậu cảm thấy hèn hạ hơn con người. Chuyện đó không hề hiệu quả. Khi Narweh nhìn vào mắt cậu, Kéleb cương quyết không cụp chúng xuống. Và đến một ngày, Narweh đã chịu đựng quá đủ.

Kéleb biết mình sắp bị trừng phạt. Cậu quỳ trên mặt đất và không hề sợ hãi. Narweh thích đánh đập cậu, còn cậu thì đã không còn cố chống lại nữa. Cậu quá kiêu hãnh để làm vậy.

Cậu nghĩ rằng khi bị bắt cởi quần áo. “Vậy là để cưỡng hiếp à?” cậu nói bằng thứ tiếng Ả Rập hoàn hảo. “Bạn bè ông có biết ông rất thích phang phập đám chó không.” Gương mặt Kéleb rung lên trước cú tát trời giáng, nhưng cậu chỉ im lặng, hai nắm tay siết chặt bên hông. Cậu tự

do, Kéleb nhắc nhở bản thân.

Ngước đôi mắt điềm tĩnh và kiên định lên nhìn vào ánh mắt điên cuồng của Narweh, cậu cúi bỏ tấm áo thobe. Đôi mắt của Narweh vẫn giữ nguyên vẻ độc ác, nhưng lúc này, ẩn sau cơn giận còn có cả dục vọng cuộn xoáy. Kéleb gần như mỉm cười. Phải, cậu chính là một con thú đẹp đẽ. Thêm một cái tát nữa và Kéleb buộc mình quay đi nơi khác, nhưng không phải nhìn xuống đất, không bao giờ.

Có tiếng ồn vang lên từ phía sau, cậu muốn nhìn nhưng sẽ không cho gã dê tiện đó niềm thỏa mãn khi châm chọc sự hiếu kỳ của mình. Không cần đợi lâu, sự bí ẩn đó đã sớm hé lộ. Một tấm gương. Narweh đã đặt một tấm gương ngay trước mặt cậu. Trong đó, cậu nhìn thấy dáng vẻ nao núng của mình. Thế này là quá nhiều, cậu không thể chứng kiến chuyện này. Thế nhưng cậu vẫn khẳng khái không nhìn xuống sàn.

“Thế nào rồi?” Narweh giễu cợt, “Không phải mày rất thích ngắm nghía sự đẹp đẽ của mình sao? Phù phiếm; toàn bộ dòng giống chúng mày đều là tai họa. Đó chính là lý do chúng mày nghĩ mình xứng đáng với mọi thứ, trong khi chúng mày chả xứng có cái gì hết, không gì hết. Chết chóc là tất cả những gì chúng mày xứng đáng.”

Kéleb căng người chống lại mọi thôi thúc trào dâng trong cơ thể. Cậu ra lệnh cho mình phải bất động, cậu có thể chịu được chuyện này. Cậu có thể chịu được bất kì chuyện gì.

Narweh quỳ xuống phía sau và Kéleb ngừng hít thở. Gì cũng được trừ chuyện này. Làm ơn. Gì cũng được. Cậu nhắm mắt lại. “Nhắm lại đi, rồi tao sẽ khiến mày không bao giờ làm thế được nữa.” Lần đầu tiên trong một thời gian dài, Kéleb gần như bật khóc thút thít.

Giở tấm áo thobe của cậu lên rồi phun nước bọt vào bàn tay, Narweh chuẩn bị tiến vào bên trong cậu và chẳng gì có thể ngăn được việc đó. Là thế hoặc chết. Kéleb đào sâu vào quyết tâm được tự do trong lòng mình. Cậu hít vào một hơi thật sâu rồi giữ lại khi gã tiến vào một cách man rợ, quyết không thốt ra dù là âm thanh nhỏ nhất. Nhưng tấm gương...tấm gương đã buộc cậu phải nhìn thấy điều cậu đã cố vờ như không có thật. Cậu không hề tự do. Từ phía sau cậu bé trong gương, Narweh mỉm cười với cậu. Kéleb nhìn xuống đất.

Chuyện đã không kết thúc nhanh chóng. Narweh không chỉ đơn giản muốn sử dụng cậu như trước đây, ném cậu ra đất rồi động dục với cậu như một con thú hoang, hết đấm rồi đến tát cậu. Hành động của gã rất từ tốn. Gã muốn Kéleb cảm nhận từng giây thôi thúc muốn đánh trả và từng giây sau đó nữa, khi cậu nhận ra mình không thể. Một tiếng nức nở cuối cùng cũng thoát ra và cậu bị buộc phải nhìn vào cậu bé trong gương. Cậu đã...vỡ nát.

Kéleb ghét cậu bé đó, ghét sự yếu đuối của mình. Trong cơn giận dữ, cậu vụt tay đập vỡ tấm gương và ném nó ra đất. Nhào đến chỗ những mảnh kính vỡ, cậu gỡ mình ra rồi xoay sang kẻ tra tấn. Narweh bật cười to. Kéleb lao về phía gã, những ngón tay đổ máu do siết chặt mảnh gương vỡ.

Mặc cho kích thích cơ thể hiện tại, Kéleb vẫn chỉ là một cậu bé, vẫn gầy tong, cao lêu nghêu và vụng về. Sức mạnh của cậu chẳng là gì so với Narweh. Khi cậu lao tới gã, Narweh đã tung cước vào bụng rồi quăng cậu qua đầu, xuống nền đất. Tầm nhìn của cậu mờ đi còn hơi thở tắt nghẹn.

Narweh nhanh chóng đứng dậy, lợi dụng ngay thời cơ. Bàn chân gã đập liên tiếp vào xương sườn, vùng kín và lồng ngực của Kéleb. Kéleb lăn người nằm nghiêng, tìm kiếm không khí và bàn chân của Narweh. Không tìm thấy cả hai điều trên, cậu ngất đi khi bóng tối xâm chiếm không gian.

Lần tiếp theo khi mở mắt, một tiếng thét câm lặng vụt thoát ra khi da thịt cậu như bị cắt xẻ.

Trước khi kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, cậu lại bị đánh lần nữa rồi lần nữa. Cậu cố nhúc nhích tay chân, cố bỏ chạy, cố chống cự, nhưng lại bị trói chặt. Ngọn lửa ướm át nháy múa trên lưng cậu và ngay lập tức, cậu biết đêm đó mình sẽ chết. Roi da lại vụt xuống, thêm một mảng thịt bị xé toạc. Lần này, Kéleb đã hét lên.

Một sự thôi thúc không giống bất kì điều gì Caleb từng cảm nhận ào ạt chảy trong huyết mạch hắn, trước âm thanh giận dữ của tiếng súng và tiếng gõ nổ tung thành từng mảnh vụn. Tạch-tạch-tạch-tạch. Kít. BÙM. Cánh cửa bị đá tung. Tiếng bước chân dồn dập - của họ. Tiếng la hét hoảng hốt và giận dữ - từ bên trong.

Jair là kẻ xông vào đầu tiên, tiếng kêu xông trận của gã khiến con mồi của họ thậm chí còn choáng váng hơn nữa. Đến khi Tí Hon nghĩ đến việc hành động, gã đã bị báng súng của Jair phang vào mặt. Máu bắn khắp bức tường phía sau Tí Hon khi gã ngã xuống đất. Vững máu đầu tiên, nhưng không phải cuối cùng.

Ả đàn bà thét lên rồi phóng về phía tiền sảnh, gọi to kẻ nào đó có tên là Kid. Caleb lập tức lao theo ả. Sau lưng hắn, hai người em họ của Jair đang đập một gã lái mô tô còn lại trong phòng khách với Tí Hon.

Ả đàn bà đang la hét gọi ai đó. Có hai cánh cửa trước mặt Caleb. Một ở bên phải đang sáng đèn, một ở ngay đằng trước, đóng kín. Caleb bắn hai phát vào cánh cửa trước mặt hắn. Cánh cửa bật mở và Caleb nằm rạp xuống đất. Tách-tách-Bùm! Tiếng súng lục vang lên trong không gian hạn hẹp của tiền sảnh. “Ngon thì tới đây thằng khốn!” gã đàn ông ở cuối sảnh hét lên. Tách-tách.

Caleb ngẩng đầu và ngấm vào xương chậu của gã lái mô tô. Hắn muốn tránh vùng trung tâm, nhưng không thể liêu ngấm vào đầu gối và bắn trượt được. Rồi hắn nổ súng. Gã lái mô tô rú lên trong đau đớn khi bị viên đạn bắn trúng. Gã thả rơi khẩu súng đã lên đạn rồi giữ chặt nơi bụng dưới, máu bám đầy những ngón tay run lẩy bẩy và cơn sốc khiến gương mặt gã méo mó. Phía sau Caleb, Khalid bật cười rúng động khi phóng qua đôi chân giang rộng của Caleb để canh chừng cánh cửa thứ hai. Caleb thở phụt ra. Hắn cần phải cứng rắn để chuẩn bị cho những gì sắp nhìn thấy.

Hắn nhồm dậy trong tư thế cúi khom người rồi ôm lấy bức tường gần cánh cửa nhất. “Chuyện này có thể vô cùng đơn giản,” hắn nói lớn. “Bạn bè của các người không giúp được các người đâu.” Hắn dừng lại, để những lời đó ngấm vào. “Chúng tôi chỉ muốn cô gái thôi.”

“Mẹ kiếp chúng mày!” Là giọng của ả đàn bà. Ả ta đang hoảng loạn. Khó đoán. “Tao sẽ giết con chó cái này, thề có chúa tao sẽ làm đấy.” Tim Caleb nảy lên. Cô ta còn sống.

“Để cô ấy lên tiếng đi!” Caleb hét trả. Có tiếng thở nặng nề, chống đối. Tiếng kêu la hoảng hốt.

“Tôi...tôi,” bây giờ là giọng của đàn ông, ngập ngừng, “Tôi nghĩ cô ta bị sốc hay sao đó rồi. Nghe này anh bạn, bọn tôi chẳng dính dáng gì đến chuyện này hết. Tôi thề đấy.” Giọng của gã đàn ông vỡ ra vì hoảng loạn. “Chỉ cần...đi đi và bọn tôi sẽ để cô ta lại đây cho các anh.”

Caleb nhìn Khalid. Gã đang ở trong tư thế sẵn sàng tấn công, trông chờ cuộc giết chóc. Hiện tại, chỉ cần một giây thôi là mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp, và Khalid chẳng bận tâm chuyện cô gái còn sống hay đã chết. Chỉ có Caleb là bận tâm thôi. Sự thật là, với Jair, chết rồi vẫn tốt hơn. Rafiq sẽ đổ lỗi cho Caleb, còn Jair cùng đám anh em họ của gã sẽ vô cùng thích thú màn đối đầu sau đó.

Caleb nhanh chóng xem xét những lựa chọn mình có. Cơ hội hai tên kia có vũ khí là bao

nhiều? Cánh cửa ở cuối hành lang là cửa phòng ngủ, và ngôi nhà thì không hề rộng lớn chút nào. Ai lại mang vũ khí vào phòng tắm chứ? Caleb đưa ra hành động quyết định.

Mọi chuyện diễn ra như một thước phim quay chậm. Tiếng bước chân của Khalid khi gã lao đến chộp lấy khẩu súng ngắn nằm cạnh tên lái mô tô đang chảy máu. Tiếng thét rợn tóc gáy của gã tóc vàng khi vũ khí của Caleb xuất hiện qua góc cửa. Tiếng kêu la của gã thanh niên, khi hắn siết lấy lồng ngực vấy máu của mình và lê lết về góc xa nhất của phòng tắm. Gã tóc vàng lao mình vào Caleb, túm tóc và quần áo của hắn trong lúc la hét vào tai hắn như một nữ thần báo tử. Một cú đẩy mạnh và gã ngã sòng xoài lên bồn cầu, hỗn hển thở vì cú va chạm khiến không khí bị ép khỏi hai buồng phổi của gã.

Caleb biết mình nên nổ súng, hạ gục gã là xong, nhưng hắn lại quá tê liệt để làm bất kì chuyện gì. Cảnh tượng trước mắt đã đưa hắn quay về nơi mà hắn đã cố quên từ lâu. Tehran. Máu. Roi da. Cường bức. Máu. Roi da. Cường bức. Những hình ảnh đứt đoạn vùn vụt hiện ra trong kí ức của hắn. Hai nắm tay hắn siết chặt tấm trái giường. Tiếng kêu khóc. Máu. Rất nhiều máu. Hắn gần như có thể nghe thấy tiếng roi vụt xuống da thịt mình, thứ âm thanh lạnh lẽo, ướt át nó tạo ra khi va chạm với máu thịt. Tiếng thét của hắn xé toạc không gian và trong một giây, hắn tin rằng cuối cùng mình cũng đã chết. Cuối cùng. Rồi chiếc roi lại tiếp tục vụt xuống lần nữa. Và lần nữa.

“Chuyện.Gì. Đã.Xảy.Ra.” Cả người hắn rung lên với cơn thịnh nộ đã từ lâu hắn không còn cảm thấy kể từ cái đêm hắn hạ sát Narweh. Caleb nhìn vào đôi mắt của tên nhóc run lấy bầy đang ôm Mèo Con vào ngực, kẻ đang cố lên tiếng nhưng bất thành. “Mày là ai?”

“Kid,” tên nhóc xoay sở thốt ra.

Kid nói gì đó, nhưng lại chẳng mạch lạc chút nào. Caleb giương súng lên và chờ đợi. “Chuyện gì...đã xảy ra?” hắn hỏi lần nữa qua hàm răng nghiến chặt.

“Làm ơn,” Kid van xin, đôi mắt xanh lam để lộ quá nhiều cảm xúc, “không phải tôi đâu, tôi đã cố ngăn họ lại...họ...” Tên nhóc nuốt xuống và ôm Mèo Con chặt hơn. Ngón tay Caleb gần như đã siết cò. Hắn không muốn nhìn cô. Nếu hắn nhìn...

“Họ cái gì!”

Kid rúm người. Khẩu súng vẫn đang nhắm thẳng vào đầu tên nhóc. “Họ đã cố cưỡng bức cô ta được chưa! Họ đã cố. Nhưng, n-n-n-nhưng không được. Cô ta chống cự và...và...” Nước mắt trào khỏi đôi mắt của Kid. Sợ hãi. Sợ hãi vì gã sắp phải chết. Kid quay đi và đưa hai cánh tay về phía Caleb. “Làm ơn.” Kid thì thào.

Caleb quan sát tên nhóc. Kid. Cái tên rất hợp. Mặt gã lảng lẩy như trẻ con, môi hơi quá đầy, như của hắn vậy. Có điều gì đó tai ác cắm rễ bên trong hắn. Hắn sẽ để tên này sống, và cả gã tóc vàng. Dù chẳng bao lâu nữa bọn chúng sẽ ước hắn đã không làm thế. Caleb cuối cùng cũng nhìn vào Mèo Con. Gương mặt cô bầm tím và vấy máu. Hai mắt cô nhắm nhưng môi vẫn cử động, run rẩy dữ dội hết như phần còn lại trên cơ thể vậy. Đầu cô ngoẹo sang bên trái, hai cánh tay duỗi thẳng trên tay Kid. Bên dưới chút nữa, đôi chân đang giang ra của cô vẫn vện vết thâm tím và dấu ửng ở những nơi mà rõ ràng là đã bị giẫm lên. Caleb nuốt xuống. “Khalid,” giọng của hắn đều đều, “lấy chăn đắp cho cô gái đi. Cô ta đang bị sốc. Sau đó đem hai đứa này ra cho tôi.”

Khi Caleb xoay người, Dani đang đứng cùng Khalid trong tiền sảnh. Hai gã đàn ông tiến vào lúc Caleb rời đi, và chưa gì hắn đã nghe thấy tiếng gã tóc vàng chống cự lại họ. Caleb cho phép những kí ức xưa cũ tràn về khi sai bước về phía phòng khách, hòa lẫn với hình ảnh Mèo Con bầm dập và run rẩy trên sàn phòng tắm. Đó là tất cả động lực hắn cần để làm chuyện tiếp theo.

Khi tiến vào phòng khách, hắn thấy Jair đang đứng phía trên Tí Hon, kẻ đang nằm úp mặt

xuống sàn với hai cánh tay bị trói sau lưng. Caleb đẩy Jair lùi ra rồi nắm lấy một túm tóc nhờn bóng của gã lái mô tô và kéo. Trong một giây, dường như Jair đã muốn đẩy lại Caleb, nhưng khi ánh mắt họ giao nhau, mọi chuyện đã rõ ràng, Caleb không phải kẻ dễ gây chuyện và Tí Hon sắp học được điều đó. “Jair. Dao.”

Tí Hon vùng vẫy và chửi rửa thế nên Caleb phải ngồi giạng chân trên lưng gã để giữ gã nằm yên. Giây phút con dao được đặt vào lòng bàn tay Caleb, một đợt sóng endorphin cùng giận dữ tràn xuống dọc xương sống của hắn. “Tao đã cảnh báo mày rồi, đồ khốn!” Hắn trở nên mù quáng. Con khát máu xâm chiếm tầm nhìn của hắn. Caleb giơ dao lên một góc bốn lăm độ rồi đâm thẳng xuống nơi cổ và vai phải của gã Tí Hon giao nhau. Tí Hon bật thét lên thảm thiết, và chất endorphin bên trong Caleb tiết ra nhiều hơn nữa. Hắn rút dao ra, khiến máu bắn tung tóe lên tay, ngực và cổ. Đầu óc hắn quay cuồng còn mũi thì phập phồng. Hắn lại đâm dao xuống lần nữa, lần này là ở phía sau cổ, cắt đôi tủy sống.

Tên đồng bọn của Tí Hon chỉ biết hét và hét và hét, khiến Caleb như say với sức mạnh cùng sự thỏa mãn đàn ông nguyên thủy. Jair và người của gã hò reo ăn mừng, mong chờ tới lượt mình. Ở phía sau, ả phụ nữ thốt ra những âm thanh the thé rồi rạc khi cầu xin Caleb dừng tay. Caleb lại nhấc dao lên và một lần nữa đâm sâu xuống. Tí Hon không còn lên tiếng được nữa. Máu gã chảy ào ạt còn cơ thể nát bươm dưới lưỡi dao của Caleb.

Khi xác của Tí Hon rũ ra trong gọng kiếm của Caleb, đầu gã chỉ còn gắn với phần mình bởi vài phân ít ỏi cơ, xương và gân, suy nghĩ của Caleb dần dần rõ ràng trở lại. Lúc thu vào hình ảnh căn phòng đầy máu và tiếng gào thét của những kẻ sắp bị trừng phạt, ý nghĩ của Caleb quay lại với Mèo Con. Cô đang bị thương. Cô cần hắn. Caleb buông Tí Hon ra và nhìn xác gã rơi phịch xuống đất như một đồng thệ bị bỏ đi.

Hắn đứng dậy, thân thể ướt đẫm máu của Tí Hon, tay cầm con dao bám đầy máu đông. Mắt hắn bắt gặp mắt của tên nhóc đang than khóc có tên Kid, và từ từ tiến đến. Kid bắt đầu la hét trước cả khi Caleb tới nơi. Hắn ấn mũi dao dưới chiếc cằm mịn màng như con nít của tên nhóc, “Kid. Tao sẽ đem mày và con chồn cái nhãi nhép kia qua đó với tao, và khi Mèo Con tỉnh lại, cô ấy sẽ kể cho tao nghe chuyện đã xảy ra. Nếu cả hai đứa chúng mày có liên quan tới chuyện đó, thì tao sẽ làm nhiều thứ ghê gớm hơn nữa. Hiểu chưa?” Kid nhắm mắt lại và nước mắt chảy thành dòng xuống mặt. Có gì đó ở vẻ mặt của gã, sự trẻ trung và yếu đuối khiến Caleb muốn tát gã ngã xuống đất, và hắn làm theo ý mình.

“Jair,” giọng nói của Caleb rất lạnh lùng, “giữ lại tên ẻo lả và con nhóc này. Giết hết đám còn lại rồi đốt trụ căn nhà đi.” Caleb bỏ dao xuống và không hề quay nhìn lại khi tiến về phía phòng tắm.

Gã đàn ông ban nãy vẫn còn đang chảy máu và quần quai trên sàn nhà, nhưng khi nhìn thấy Caleb tiến tới, gã cố nằm thật yên, trở nên vô hình. Con thịnh nộ của Caleb lại dâng lên. Đây là một trong số những gã đàn ông đã tổn hại cô ấy. Hắn muốn quay lại chỗ con dao và chơi trò thọc huyết tên cường hiếp này, nhưng lại không có thời gian. Mèo Con cần phải đến bệnh viện.

Hắn chậm chậm tiến lại gần cơ thể đang run rẩy của cô, đột nhiên ước rằng người mình không dính đầy máu. Cô thút thít rồi khóc to khi được hắn bao bọc trong vòng tay. Tim hắn chao đảo và phải cố lắm hắn mới không ôm siết cô vào ngực.

Hắn bế cô lên và bước đi nhẹ nhàng hết mức có thể ra khỏi ngôi nhà, tiến vào vùng sáng bên ngoài. Hắn nhìn xuống cô, quan sát ánh mặt trời rọi lên gương mặt rướm máu. Cô đã bớt run rẩy phần nào, còn chân mày thì khẽ nhíu lại. Trong một khắc, hắn lại thấy cô của ngày hôm đó, một cô gái e thẹn nhìn hắn với vẻ tôn thờ. Vị cứu tinh của cô. Tôi đã phụ lòng em.

Caleb hôn lên trán và thì thầm vào tai cô, “Đừng lo, Mèo Con, tôi hứa sẽ khiến mọi chuyện khác hơn.”

Tôi đang chìm xuống, rất nhanh. Tôi cố mở mắt nhưng thế giới xung quanh chỉ là sự mờ mịt, ảo ảnh. Không có thật.

Có thể là thật không?

Quanh tôi toàn là ánh sáng chói lòa và những giọng nói bị bóp nghẹn, song tôi lại không thể nhắc đầu dậy để xem chúng phát ra từ đâu. Một người đang ông mặc áo trắng xuất hiện trong tầm nhìn và lên tiếng. Đặc vụ Mulder? Tôi đang ở trong một tập phim Hồ sơ X sao. Không, thật vô lý. Nhà khoa học? Bác sĩ? Tên điên cầm dao mổ? Tôi không thể nghe ra ông ta đang nói gì, nhưng gương mặt ông ta dường như đầy vẻ cam đoan, hứa hẹn giả tạo, lời lẽ sáo rỗng nhằm xoa dịu tôi. Rồi có một đường hầm ánh sáng màu lam vây lấy tôi. Tôi muốn nói gì đó, hoặc ngồi dậy, nhưng đầu đốn dữ dội quá. Hai mắt nặng nề nhắm lại, và tôi chìm trở lại thình lạng.

Có những lúc tôi cứ nửa tỉnh nửa mê nhưng lại không thể nhớ được gì cả. Thời gian không hề rõ ràng. Chẳng phải hiện tại, hay tiếp theo, hay sau đó.

Chỉ có đau đốn. Đau nhiều hơn, Đau ít hơn. Đó là điều duy nhất bất biến.

Tôi đang chìm xuống.

Sâu hơn.

Sâu hơn.

Sâu hơn.

Không có đáy, chỉ có sâu hơn nữa – vĩnh viễn.

Tôi đang khóc sao? Tôi không chắc nữa.

Hẳn là vì tôi đang bị thiêu đốt.

Tôi đang chìm xuống và bị thiêu đốt.

Mẹ đã đúng. Tôi sẽ xuống địa ngục.

Liệu một người có thể gây ra lỗi lầm lớn đến độ không thể được tha thứ không?

Tôi đoán là có.

Tôi không muốn bị thiêu cháy. Tôi không muốn rơi xuống mãi, bị kéo xuống mãi.

Vĩnh viễn - thật khó mà tưởng tượng được.

Phải có kết thúc cho sự đau khổ chứ. Tôi không đáng bị thế này.

“Không phải tất cả lỗi là ở tôi đâu!”

Tôi cũng đã tin hẳn nữa. Hẳn nói rồi sẽ ổn thôi. Một nụ hôn. Một cái chạm tay. Vài nụ hôn nữa. Vài cái chạm tay nữa. Tôi không biết phải làm gì. Không biết phải nói gì. Không phải tất cả đều là lỗi của tôi!

Tha thứ cho tôi.

Tha thứ cho tôi.

Đồ quỷ cái...tha thứ cho tôi.

Tôi đang chìm xuống. Vẫn bị thiêu đốt.

Vĩnh viễn.

Tôi mở mắt. Lần này là thật. Bóng tối. Chỉ có một ngọn đèn mờ mờ ở góc phòng. Giật mình, tôi thử di chuyển và cả cơ thể đau đến rúm lại vì căng sức. Trong một giây, tôi tưởng mình vẫn còn đang mơ. Cả người tôi bỏng rát. Tôi đặt tay lên xương sườn và nhận ra dải băng quấn quanh giữa người mình. Hít thở thôi cũng đau đón nữa. Tôi cứ liên tục nghe thấy tiếng vo ve khe khẽ bên tai và nhận ra nó xuất phát từ bên trong mình. Cứ mỗi lần xoay đầu, tôi đều nhìn thấy những đốm nhỏ nháy múa và ánh sáng thì nhức nhối kinh khủng. Tay và mắt tôi lần theo những vết thương. Cánh tay bên trái của tôi đang nằm trên băng đeo quàng qua cổ, còn mũi thì bị băng kín. Hai mắt tôi sưng húp và việc chớp mắt dường như chán phèo, một bài tập vô ích nhưng lại cần thiết. Nhẹ nhàng, tôi chạm vào mặt mình lần nữa, cẩn thận gỡ lớp băng quanh mắt xuống.

Có một bóng đen, mang dáng dấp đàn ông, đang ngồi im bất động trong góc. Tôi nheo mắt nhìn và rướn người tới trước. Mặc xác cơn đau. Caleb đang ngồi bất động một cách kì quái trong bóng tối với tôi.

“Cố đừng cử động,” hần lên tiếng, chỉ lớn hơn thì thầm một chút. Sau đó nghiêng người ra ánh sáng. Thôi thúc đầu tiên đó là di chuyển, nhưng cơn đau đã ngăn tôi lại, và cả Caleb nữa, dáng vẻ nguôi ngoai của hần. Trông hần thật khắc khổ, như thể vừa quay về từ địa ngục vậy. Tôi cũng thế. Những mảnh ghép lơ lửng trôi đến, vài mảnh sắc nét, số khác thì mờ hồ. Từng giây của thời điểm đó lại tái hiện, nhanh, chậm rồi lại nhanh.

Vậy là hần đã đưa tôi trở lại.

Nhận thức kia lan tràn khắp người tôi. Liệu tôi có thấy nhẹ nhõm? Hay kinh hoàng? Tôi không thể gom góp được bất kì cảm xúc nào cả. Chỉ có...tê dại. Trống rỗng và run rẩy.

Hần đứng lên khỏi ghế và tiến về phía tôi. “Đừng sợ. Giờ em đã ổn rồi.” Tôi đâu có sợ. Tôi không hề ổn và sẽ chẳng bao giờ ổn hết. “Mặt em bị thâm tím, nhưng không có gì bị gãy cả. Vai em bị trật khớp, và em có vài chiếc xương sườn bị nứt chứ không gãy. Rồi em sẽ lành lại, nhưng tôi e tất cả những gì mình có thể đề nghị em là nghỉ ngơi và uống thuốc để giảm đau.” Lời hần nói chẳng tạo nên khác biệt nào. Tôi vẫn còn sống. Và vẫn ở cùng Caleb. Khi hần đứng dậy, tôi không hề thấy nao núng, chỉ quan sát hần tiến về phía mình. Còn gì để sợ nữa? Tôi còn gì để mất nữa chứ?

“Tôi đang ở đâu?” Tôi gần như không nhận ra giọng nói của mình nữa. Nó khàn đục và lạo xạo, khô khốc và nứt nẻ hệt như cổ họng tôi vậy.

“Một nơi khác hơn,” hần đáp. Mơ hồ. Thuần túy.

Hần ngồi cạnh tôi trên giường. Giường đẹp, phòng đẹp, tôi nghĩ, tập trung vào những thứ đơn giản mà bộ não mù mịt của mình có thể chịu được. Tôi thật sự đểch quan tâm. Hần nắm lấy tay tôi. Những ngón tay rụt lại, khe siết và căng lên. Hần gật gật rồi thu tay về.

Có máu dính trên tóc hần sao? Máu. Khắp mọi nơi. Tôi nhắm mắt và khóa chặt chúng bên ngoài. Chỉ muốn ở trong tình trạng tê liệt. Khiến chuyện này kết thúc. Tôi đã sẵn sàng nhận về bất kì lời lẽ cay độc nào hần chuẩn bị cho mình. Sẵn sàng nghe hần bảo tôi đã ngu ngốc ra sao khi nghĩ rằng đã thoát được hần. Lời chế nhạo nhằm vào cô đấy, đồ ngu, tôi biết ngay mà. Sẵn sàng đợi hần đe dọa tôi bằng việc cưỡng bức hay cái chết. Làm cho xong đi. Làm ơn.

“Tôi xin lỗi, Mèo Con,” hần thì thầm. Hần đang xin lỗi ư? Ở Caleb, cảm giác tội lỗi là điều gần như không bao giờ xảy đến, và là thứ cuối cùng tôi mong đợi. Mặt tôi cùng lúc thể hiện vẻ khịt mũi-giễu-cợt-buồn-cười-khóc lóc, khiến tôi thấy đau vô cùng. Suýt nữa tôi đã bật cười. Sẽ bật cười nếu hít thở không đau đón đến vậy. “Vì những gì bọn chúng đã làm với em.”

Phải rồi, hần xin lỗi, nhưng không phải vì đã bắt cóc tôi khỏi nhà. “Tốt.” Nhà. Gia đình tôi. Mọi

chuyện xảy ra đều là vì tôi muốn quay về với bà mẹ rác rưởi của mình. Kể cả khi bà ta không hề muốn tôi ở đó. Chưa bao giờ. Bất kể bao nhiêu lần tôi đã nói xin lỗi. Hai mắt tôi đau nhói. Không thể tin được tôi vẫn còn rơi nước mắt vì bà ta. Tôi căm ghét bà ta. Tôi căm ghét bà ta, vì đã yêu bà ta quá nhiều, còn bà ta thì rõ ràng không cảm thấy như thế.

Caleb hắng giọng rồi nuốt xuống. “Tôi đã bắt bọn chúng trả giá.”

Bọn chúng. Một đám người, mà có thể còn tồi tệ hơn cả Caleb nữa. Tôi lại cảm thấy run rẩy lần nữa, song nghe được những lời đó từ miệng Caleb khiến tôi thấy thỏa mãn đôi chút. “Ừ thì,” tôi nói về giả dối, “anh thích chuyện đó mà.” Một thoáng cười hiện ra trên môi hắn, và vì một lý do nào đó, nó khắc vào lòng tôi theo một cách nguyên sơ nhất. Đời tôi là một trò đùa, với hắn, với mẹ tôi, với bọn lái mô tô khốn nạn đó! Một trò đùa tàn nhẫn, thương tâm và tôi đã rất sẵn sàng cho thời điểm mấu chốt. Sẵn sàng để đời mình, trò đùa đó, kết thúc. Ngay lúc này, tôi chỉ cần ai đó. Tôi cần cảm thấy không bị vùi dập và đơn độc. Nuốt nghẹn những lời sẽ khiến mình hối hận sau đó, tôi chỉ nói, “Caleb...”

“Gì vậy?”

Tôi nhìn hắn chăm chăm, không chắc chắn, tự hỏi bước tiếp theo sẽ là gì và thấy kinh hoàng hơn bao giờ hết. Hắn tiếp tục nhìn tôi, vẻ dò hỏi, gương mặt trông như chiếc mặt nạ do dự méo mó. Nếu chiếc mặt nạ đó là thật, tôi gần như sẽ thương xót cho hắn. Cảm thấy tiếc thương cho bản thân sẽ tốt hơn, nhưng tôi muốn mình mạnh mẽ, kể cả khi tôi chỉ muốn chui xuống một cái lỗ cho xong. Làm cho xong đi. “Tôi không biết anh đã dự tính cho tôi những gì. Tôi biết...tôi biết nó...” tôi dừng lại, dành một giây để bình tĩnh và sắp xếp suy nghĩ, những lời đó phải được nói ra. Nếu không phải lúc này thì sẽ là không bao giờ cả. Tôi để cho những tia đau nhói kích lệ mình. “...Tôi biết nó sẽ không thể nào là tốt được. Bất kì điều gì anh đang dự tính. Nhưng liệu anh có thể cho tôi một đặc ân không?”

“Ồ?”

Tôi chớp mắt, “Nếu việc đó tồi tệ gần giống những gì bọn khốn đó đã làm với tôi... Tôi mệt mỏi vì phải sống sót qua những chuyện kinh khủng chỉ để sa vào những chuyện kinh khủng hơn rồi. Vậy nên, nếu tất cả những gì anh dự tính cho tôi là tra tấn hành hạ nhiều hơn nữa, thì tôi thà chết còn hơn. Chỉ cần cho tôi một đặc ân thôi và đừng...tôi không muốn chết từ từ.”

Hắn giật lùi như thể vừa bị tôi tát. Hoặc không. Tôi đã từng tát hắn hai lần trước đây, nhưng hắn chưa bao giờ mang vẻ như lúc này. Thành linh, hắn không còn quá dò hỏi hay do dự nữa – mà trông vô cùng giận dữ! Nhưng đồng thời cũng có vẻ...bị xúc phạm. “Đó là điều em nghĩ sao?” hắn nói, giọng bức tức và gắt gỏng. “Em nghĩ tôi sẽ...” Hắn đứng lên rồi đi đi lại lại. Tôi chẳng thể làm gì ngoài nhìn.

“Anh muốn tôi phải nghĩ sao hả, Caleb?” Tôi hỏi một cách cay nghiệt. Mặt tôi nóng bừng còn mũi thì đau và sưng vù. Hít thở cũng đau. “Anh bắt cóc tôi, đánh đập tôi, làm...những chuyện tồi tệ không tả nổi với tôi.” Cảm giác bỏng rát nơi ngực tôi như lan rộng, đó chính là tất cả nỗi tức giận và tuyệt vọng cuộn cuộn bên trong tôi, giờ đang trào ra khỏi bề mặt. “Tôi phải trông chờ gì ở anh đây?” Tôi nhại lại trọng âm khác thường của hắn “ ‘Đừng để tôi tìm được em.’ Chẳng phải anh đã nói vậy sao?”

Cuối cùng, hắn cũng dừng lại ở giữa phòng, hai mắt lóe lên rồi dịu lại. “Em là một cô gái ngu ngốc, rất ngu ngốc, Mèo Con ạ.” Lần này tôi bật cười. Rất to, cuồng loạn, cười quên cả đau dù nó đang xé toạc từng tế bào trong cơ thể. Hắn chưa bao giờ nói gì thực tế hơn vậy cả. Tôi là một cô gái ngu ngốc, rất ngu ngốc! Ngu ngốc vì nghĩ mẹ sẽ chịu tha thứ cho mình. Ngu ngốc vì tưởng mình có thể trở thành gì đó khác. Tên lái mô tô bắn thủ chết giẫm đó đã gọi tôi là gì nhỉ? Con

điểm! Cái móc đó theo tôi đi khắp mọi nơi. Và tôi đã làm gì để bị gán như vậy chứ? Chưa đủ! Vẫn thuộc phạm vi trình nữ. Một con điểm cố chống lại bản chất của mình. Vì cái gì chứ? Phải, tôi là một cô gái ngu ngốc, rất ngu ngốc. Tôi cười, cười, cười và cười cho đến khi cuối cùng... giọng khản đi. Tiếng cười của tôi chuyển thành tiếng gào khóc của mất mát, đau khổ và tuyệt vọng đen tối.

Cuối cùng, tôi nhận ra hắn ta đang ở cạnh mình, hai cánh tay bao bọc lấy tôi. Mặc kệ đi. Tôi lúc nào cũng tìm kiếm sự che chở từ những người khiến mình tổn thương nhiều nhất. Mẹ tôi. Bố tôi. Caleb. Như một con chó bị ngược đãi cầu xin tình yêu từ người chủ tàn bạo. Đó là tất cả những gì tôi biết. Ấy vậy mà đôi tay hắn vẫn có cảm giác thật an toàn, ấm áp, dành riêng để che chở cho tôi. Vòng tuần hoàn của tổn thương sẽ không bao giờ kết thúc, bởi tôi không thể nhận ra sự khác biệt cho đến khi đã quá muộn màng.

“Tôi đã bắt chúng trả giá.” Hắn thì thầm lần nữa, giọng lạnh lùng và ngắn gọn, nhưng những lời đó chẳng có nghĩa gì với tôi cả, dù tôi ngờ rằng chúng vô cùng quan trọng với hắn. Chỉ có vòng tay của hắn là quan trọng, chỉ cần cảm giác cứng rắn, vững chãi của da thịt hữu hình bao lấy tôi là đủ. Cái ôm của hắn làm thay tất cả mọi điều mà đôi môi hắn không thể hoặc sẽ không làm được, chúng bảo rằng, em được an toàn và tôi sẽ bảo vệ em, thậm chí còn giống đang quan tâm tới tôi nữa, dầu có hỗn loạn bao nhiêu, song mọi thứ đều hỗn loạn cả. Trái qua tất cả, đôi môi hắn chỉ liên tục lặp lại, “Tôi đã bắt chúng trả giá,” và tôi cảm thấy điều gì đó khác lạ nhưng vẫn rất thật, thật hơn bất cứ thứ gì.

Tôi ghét nhưng đồng thời cũng không ghét hắn, tôi không còn hiểu được gì nữa, tệ hơn cả chính là bản thân tôi.

Tôi khóc lóc một hồi lâu, nhận lấy sự khuây khỏa trong vòng tay để chịu đầy giả dối của hắn. Ảo ảnh, mộng tưởng, rất có ích. Tôi không bao giờ muốn rời ra. Tôi muốn ở lại đây vĩnh viễn, ôm chặt lấy vòng ngực hắn, những ngón tay hắn vuốt tóc tôi, nhịp tim hắn đập bên tai tôi: em-được-an-toàn, tin-tôi-đi, yêu-em. Yêu. Tôi có muốn hắn yêu mình không? Có. Tôi muốn ai đó yêu thương mình. Và tình yêu có là gì nếu một người không liều mạng để cứu bạn? Caleb đã cứu tôi. Vậy có được tính là hắn yêu tôi không? Một phần trong tôi muốn nghĩ thế. Muốn tin vào suy tưởng lãng mạn không hề có thật. Tôi muốn tin vào sự dối trá. Nhưng hơn thế - tôi muốn nó không phải là một lời nói dối.

Sau một lúc, tôi buộc mình phải lùi ra. Càng ở lại lâu bao nhiêu, tôi càng hoài nghi lòng quyết tâm trốn thoát của mình, mà vậy thì thật nguy hiểm. Tôi bị giăng xé không ngừng, giữa những xúc cảm đang tiếp tục đấu tranh với nhau. Caleb rất nguy hiểm. Không chỉ bởi vì hắn to lớn hơn, mạnh mẽ hơn và tàn bạo hơn tôi nghĩ. “Tôi xem gương được không?” tôi thận trọng hỏi, sụt sịt mũi. Không liên quan đến chuyện điệu dàng gì cả. Tôi chỉ cần nhìn xem mình đã đến gần với việc mất mạng thế nào. Một liều thuốc đắng ngắt của thực tế để lay tôi tỉnh khỏi những mộng tưởng.

Hắn chậm chậm, miễn cưỡng, tôi chắc chắn là vậy, buông tôi ra. Kể cả khi đã cố đặt khoảng cách giữa hai chúng tôi, những ngón tay hắn vẫn dịu dàng lau nơi khóe mắt sưng vù của tôi, và vẻ mặt hắn nói lên rằng tổn thương, đau đớn cùng nồng cận chẳng hề gì cả. Lời hắn nói phản ánh lại tình cảm tôi đọc được trên mặt hắn. “Không cần thiết. Thiệt hại không phải vĩnh viễn.”

“Tệ đến thế hở?” Tôi hỏi, nhưng ánh nhìn trong mắt hắn thay đổi, trở nên cứng rắn hơn, lạnh lùng hơn, và nó nói lên tất cả những gì tôi cần biết. Bọn chó-chết đó đã làm rất nhiều chuyện với tôi. Tay tôi bị bẻ ngoặt ra sau lưng. Đau đớn. Cười cợt. Vật đàn ông áp sát vào tôi, tìm đường vào bên trong.

“Không cần thiết,” hắn lặp lại một cách cương quyết. “Thiệt hại không phải vĩnh viễn.” Hắn

khựng lại, sự do dự kì lạ khác với cách xử sự kiên định và tự tin thường thấy. “Tôi đã bắt chúng trả giá.” Caleb không phải loại người hay lưỡng lự hoặc đa nghi. Vậy mà trong giây phút đó, tôi có cảm giác hẫng lại như thế. Có nhiều điều hẫng muốn nói nhưng lại thôi. “Tôi biết em đã trải qua nhiều chuyện vượt sức chịu đựng.” Hẫng vói ra và nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, nhìn vào mắt tôi, “Nhưng hãy hứa với tôi em sẽ không bao giờ làm vậy nữa.” Tôi khẽ xoay đầu tránh đi. Hẫng đang bảo tôi, chứ không phải yêu cầu, không được bỏ chạy khỏi hẫng lần nữa. Không cần nói ra, hẫng đang trừng phạt tôi, cho tôi biết điều đó bằng cách để tôi tùy nghi hành động, là tự tôi đã lún sâu hơn vào rắc rối. Quả là một viên thuốc đắng nghét ... bởi hẫng đã đúng.

“Vâng, Caleb.” Tôi khựng lại, “Vâng, thưa Chủ Nhân,” tôi lơ dờ thì thầm, cảm thấy trống rỗng một lần nữa. Caleb cau mày nhưng chỉ gật đầu. Tôi không biết điều gì đáng sợ hơn, rằng trong khoảnh khắc đó, tôi có ý như vậy thật hay rằng Caleb đã trông chờ nó.

Những ngón tay hẫng tiếp tục mơn man nơi quai hàm tôi. Hẫng ngập ngừng, dăm chiêu và cẩn thận không gây đau đớn hay khó chịu. Tôi không thể chịu được. Ở gần hẫng lúc nào cũng gây rối bời cả. Một cuộc xung đột giữa điều tôi nên làm và điều tôi muốn làm.

Tôi nghĩ về đời mình, lịch sử tồn tại của mình, một quá khứ chỉ toàn xoay quanh mẹ, người đã đưa tôi đến với thế giới này. Về cái cách mà những mong muốn đã dẫn tôi đến với khoảnh khắc này. Hết như cách mà những nhu cầu của bà đã đưa bà đến với số phận của mình vậy. Mặc dù đã cố hết sức để không giống bà, tôi vẫn có cảm giác mình đang dần trở thành bà. Thật không công bằng, và khi tôi nhìn vào Caleb cùng những ngón tay đang nhảy múa trên môi tôi thật dịu dàng và thân mật, tôi tái khẳng định lần nữa, đời có thể là bất kì điều gì ngoài công bằng.

Tôi đẩy tay hẫng ra, không thô bạo, nhưng đủ cương quyết để thể hiện thái độ cự tuyệt sự động chạm của hẫng, và kì lạ thay, tôi biết rằng, trong một góc tâm trí mình, đó cũng chính là sự cự tuyệt hoàn toàn của tôi nữa.

Có gì đó nguyên sơ lóe lên trong mắt Caleb trước khi hẫng điều chỉnh nét mặt mình trở về chiếc mặt nạ dửng dưng. Hẫng ngồi thẳng dậy, lưng tựa lên tấm ván đầu giường. Khoảng cách một bước chân giữa hai chúng tôi tựa như một đại dương vậy. Sự im lặng, giây phút bình yên đáng sợ trước khi bão tố kéo đến. Hẫng có dự tính cho tôi. Và vẫn chưa nói cho tôi đó là gì.

“Caleb...”

“Không phải đâu, em biết đó.” Hẫng hẫng đã đọc được vẻ bối rối trên mặt tôi và mong chờ nó, bởi ngay lập tức hẫng đã nói tiếp, “Trong khi ngủ. Em đã nói không phải tất cả đều là lỗi ở em, điều đó đúng đấy – em chẳng có lỗi gì ở đây hết. Nó...Chỉ là không phải thôi.”

Có một nút thắt chặt cứng nơi cổ họng tôi. Mặc dù đã rất cố gắng, tôi vẫn không thể nuốt nó xuống được. Nó đã mắc kẹt ở đó, bóp nghẹn tôi. Những ngón tay Caleb trượt trên tấm trải giường về phía chân tôi, sau đó khựng lại rồi rút về vị trí cũ. Tại sao hẫng không thể cứ là một tên khốn độc ác, vô cảm để tôi biết rõ được vai trò của hẫng và của tôi chứ? Tại sao hẫng cứ liên tục biến đổi từ lạnh lùng và khó tha thứ, sang dễ chịu và ấm áp?

“Bọn chúng đã làm gì với em hả, Mèo Con? Em nói với tôi được không?” Mi mắt hẫng khép lại và tôi tự hỏi hẫng đang che giấu điều gì. Có phải là vì tôi? Không có lý chút nào. Hẫng đã tra tấn, giam cầm, đánh đập và cưỡng ép tôi vào những hoàn cảnh vượt ngoài sức tưởng tượng kia mà. Còn bây giờ, bây giờ hẫng có cảm giác...gì đó với tôi sao?

Một giọng nói trong đầu gọi nhắc rằng, mặc cho mọi chuyện hẫng đã làm với tôi, sẽ luôn có điều gì đó giống như lòng nhân từ hiện hữu. Phải, tôi vẫn còn sống, và hẫng vẫn chưa cố làm những gì bọn thú vật kia đã làm. Với bọn chúng, tôi không phải một con người. Tôi hiểu rõ giới

hạn cuối cùng giữa điều Caleb đang làm cùng tôi, và điều hắn đã có thể dễ dàng gây với tôi. Hắn luôn kiểm soát bản thân. Luôn giải thích lý do tại sao mình lại làm cái này hay cái kia. Hắn đã hôn và vuốt ve tôi, trao cho tôi những khoái cảm.

Tôi cũng thật với hắn như hắn với tôi vậy, và ngay lúc đó, tôi nhận ra mình thực sự có ý nghĩa nào đó với hắn. Trong bất kì khả năng nào có thể của hắn, tôi có một ý nghĩa nhất định. Sự phi lý trong suy nghĩ đó khiến bụng dạ tôi quặn thắt. Giờ khi đã biết được cảm giác kinh hoàng thật sự là thế nào, tôi hiểu mình chưa bao giờ cảm thấy nó với Caleb. Kể cả khi hắn tổn thương tôi, khi hắn khiến tôi thấy nhục nhã, hắn vẫn ở đó để xoa bóp cho tôi, ôm ấp tôi - chịu trách nhiệm với tôi. Hắn sẽ không bao giờ làm những điều bọn khốn kiếp kia đã làm. Tôi biết là thế. Nhưng liệu có quan trọng không? Tôi không biết nữa. Có lẽ chẳng có gì thật sự quan trọng hết.

Tôi đã rất cố gắng để là gì đó, là ai đó. Tôi đã cố khiến cuộc đời mình có ý nghĩa. Song, khi ngồi đây vào giây phút này, lẻ loi, trống rỗng và vẫn bị giữ làm con tin, tôi biết mình sẽ không bao giờ viết được một kịch bản, một quyển sách hay đạo diễn một bộ phim cả. Tôi có cảm giác mình sẽ không bao giờ trở thành điều gì đó tốt đẹp hơn thứ mà người ta đoán tôi sẽ trở thành. Bất kì chuyện gì tôi làm cũng không quan trọng. Trước đây không. Sau này cũng không. Nói theo một cách khác, tôi đã vô cùng ngây ngô, song hi vọng và mơ mộng có vẻ không bao giờ là tồi tệ cả.

Cuối cùng, tôi trả lời câu hỏi của hắn. “Không còn quan trọng nữa, Caleb.” Giọng tôi nghe vỡ vụn, mệt mỏi. “Chẳng có gì quan trọng hết.”

Hắn im lặng trong vài giây nhưng tôi có thể thấy hắn đang tức giận. Nhưng tôi cũng thế mà. Kể cả trong trạng thái tê liệt, tôi vẫn sục sôi. Tôi quan sát hắn. Những thay đổi khó thấy vào lúc đầu đã hoàn toàn hiện ra rõ ràng trước mắt tôi. Giờ tôi phải nhìn hắn như thế nào đây? Liệu hắn có biết tôi đã thấy rõ hắn rồi không? Tệ hơn nữa là, liệu hắn có thể nhìn sâu bên trong tôi hay không? “Cả tôi và em đều biết sự thật. Những gì bọn chúng đã làm với em rất quan trọng.” Không có chút giận dữ nào trong giọng nói của hắn, chỉ có sự chắc chắn. “Mọi thứ đều quan trọng. Mọi thứ đều cực kì riêng tư. Em biết điều đó rõ như tôi thôi. Đừng có cư xử thất bại như vậy, cả hai ta đều biết như thế không giống em chút nào.”

Tôi định bật cười, nhưng nó đã tắt ngấm trong cổ họng và phát ra như một tiếng kêu tắt nghẹn rời rạc. “Sao anh biết được chứ?” Hắn chưa từng cho tôi một câu trả lời đầy đủ trước đây, và lời hắn nói dường như chỉ mang phân nửa sự thật, nhưng ở một mặt kì lạ nào đó, tôi có cảm tưởng đó là vì hắn không biết phải trả lời thế nào. Nói theo cách khác đó là hắn muốn trả lời tôi. “Anh không hề hiểu tôi. Không hề biết những điều đơn giản nhất, kể cả tên tôi cũng không.”

Im lặng lâu hơn nữa. Tôi nhìn hắn chăm chú, chờ đợi cơn thịnh nộ, mong muốn nó xuất hiện. Tôi cần phải gây sự với người mà tôi biết sẽ không thực sự làm hại mình. Tôi cần phải chửi bới. Trong khoảnh khắc đó, tôi biết Caleb đã đúng, đầu hàng không giống tôi chút nào, bất kể tôi muốn thế bao nhiêu. Hắn vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, hai mắt nhắm kín. Mái tóc vàng đẹp đẽ của hắn nhuộm sắc nâu đỏ, đường chân tóc hắn bám đầy máu. Tôi rùng mình. Tôi đã bắt chúng trả giá. Những lời lẽ dễ chịu, hay ho làm sao, điều tôi chưa từng nghe từ bất kì ai trừ Caleb.

Cơ thể hắn khẽ dịch chuyển, những bắp cơ cử động nhưng hắn vẫn bất động hoàn toàn. Vẻ mặt hắn lạnh lùng, ảm đạm nhưng không hướng vào tôi. “Em nói đúng. Tôi không biết tên thật của em. Nhưng tôi cũng chẳng hề biết tên thật của mình, và việc đó chưa bao giờ ngăn tôi nhận rõ mình là ai hoặc mình muốn gì.”

Lời hắn nói là điều cuối cùng tôi mong đợi. Tôi ngồi đó, chết lặng và bối rối. Hắn đang nói cho tôi nghe một chuyện rất quan trọng, song tôi lại không biết phải làm gì với thông tin đó, hay

liệu nó có xoa dịu nỗi đau của mình hay không. Tôi hiểu đó là chuyện rất ít người biết, và qua vẻ mặt của hắn, tôi biết nó vô cùng hệ trọng. Tim tôi đập nhanh hơn khi nhận ra hắn đang mở lòng với mình theo một cách nào đó. Tôi muốn biết làm sao hắn lại trở thành con người đang ngồi cạnh tôi đây. Caleb. Đó không phải tên thật của hắn. Hắn không hề biết tên thật của mình.

Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy Caleb? Ai đã làm thế này với anh? Và tại sao bây giờ anh lại làm chuyện đó với tôi? Tôi nhìn gương mặt hắn, những đường nét cứng rắn nhưng lại không để lộ ra thái độ thường thấy. Song tôi vẫn cảm nhận được nó.

Ở một thời điểm, trong toàn bộ những kiến thức thu thập được từ phim ảnh và các bài phát thanh, tôi nhận ra sự mãnh liệt của loài người và lý do mình bị thu hút bởi thế giới tưởng tượng đó. Từng tác phẩm đều gắng thể hiện thân phận con người, trong mọi mặt tốt, xấu và tồi tệ nhất. Ban đầu, nó chỉ là phiên bản mở rộng cuộc đời của chính tôi, phản chiếu lại một cách lạ kì trong thế giới 'hư cấu' đó.

Mỗi câu chuyện đều muốn, không – là cần – phải tiết lộ sự mong manh, mối ràng buộc kết nối con người ta vào những điều họ làm và những người họ nghĩ đến trong đầu. Những câu chuyện đó có chút thật và đôi khi kinh khủng, song con người vẫn chỉ là con người, các phần nhỏ không thể nào nói lên hết được toàn bộ câu chuyện. Tôi đã nhìn thấy nhiều phần khác nhau của người đàn ông mang tên Caleb này. Toàn bộ con người của hắn sẽ ra sao, không được che chở và dễ tổn thương ư? Người đàn ông này là ai mà có thể làm thế này với tôi, với bất kì ai, và vẫn có thể sống tốt? Còn tôi là loại người nào đây, khi có thể nhìn thấy chút lương thiện bên trong hắn vẫn còn cứu rỗi được? Sao tôi lại thử làm vậy chứ? Nhưng rồi, quan trọng hơn cả, tại sao hắn lại cố?

Hắn chờ đợi. Tôi chờ đợi. Tôi muốn thúc giục, muốn đào sâu hơn, nhưng hiểu rằng làm thế chỉ đẩy hắn ra xa hơn mà thôi. Hắn đã đưa ra lời thách đấu. Hắn sẽ chỉ cho đi khi được nhận lại, và nếu muốn biết nhiều hơn nữa, tôi sẽ phải là người khiến hắn chịu ơn mình. Có lẽ càng biết nhiều về nhau bao nhiêu, chúng tôi càng xích lại gần bấy nhiêu, và có thể, biết đâu được, tôi sẽ thuyết phục được hắn ngừng việc tổn hại mình.

Đầu hàng, hắn từng nói thế. Hắn đã muốn tôi đầu hàng. Không chỉ về thể xác. Mà cả tinh thần. Tôi sẽ cố. Tôi sẽ cố vì hắn. Chứ không phải vì tên đàn ông tàn bạo, khó hiểu đang ngồi cạnh tôi, không phải vì Caleb. Tôi sẽ cố vì người lạ mặt điển trai bên dưới đó. Người tôi đã gặp trên vỉa hè vào cái ngày định mệnh kia - người đàn ông vô danh. Tôi sẵn sàng cố gắng tìm hiểu anh ấy, từng chút một, còn điều xảy đến sau đó, cứ để số phận quyết định. Tôi là người mở lời trước vì hắn ta không làm thế. Có lẽ vì hắn không thể.

“Một phần trong tôi thực sự thấy mừng – vì đã thoát khỏi cuộc đời cũ.” Tôi có thể thấy hắn ta rất ngạc nhiên trước sự chuyển hướng của cuộc trò chuyện giữa hai chúng tôi; và cảm giác thật tuyệt khi khiến hắn bất ngờ. “Không phải thế này tốt đẹp gì hơn, nhưng ít ra anh muốn tôi quay lại...tôi không nghĩ mẹ mình sẽ như anh.” Tôi liếm đôi môi khô khốc và buộc mình tiếp tục. “Bà ta nghĩ rằng tôi đã tự mình sa vào chuyện này. Rằng tôi đã bỏ đi...rằng tôi là một con điếm. Nhưng lúc nào bà ta chẳng nghĩ vậy chứ.” Khối ghen nơi cổ họng tôi trôi xuống thay vì đi ngược lên. Ngạc nhiên làm sao, các cơ bắp của tôi thả lỏng ra. Thật tuyệt khi nói ra được hết tất cả. Tôi từng kể nhiều chuyện trong quá khứ cho Nicole nghe, nhưng thế này rất khác. Caleb rất mạnh mẽ. Hắn ta sẽ không nao núng. Chẳng hiểu sao tôi lại biết hắn có thể chịu đựng được sức nặng mà không thấy khó chịu với cảm giác nặng nề và khó chịu đi kèm với nó, hết như Nicole vậy. “Bà ta ghét bản thân mình, và tôi lại là một phần của bà, hiển nhiên rồi.”

Hai mắt Caleb chậm chậm mở ra, chân mày cau lại, chăm chú lắng nghe. Tôi tiếp tục nói, “Năm tôi mười ba tuổi, mẹ bắt gặp tên bạn trai của mình đang hôn tôi. Hay đúng hơn là bà phát hiện chúng tôi đang hôn nhau. Gã nhỏ tuổi hơn bà, là một kẻ nhập cư đang tìm kiếm thẻ

xanh. Mẹ tôi thì lại đang tìm một người đàn ông không thể rời bỏ bà.”

“Tên gã là Paulo.”

“Tôi chưa bao giờ muốn gây rắc rối cho mẹ cả. Tôi chỉ muốn giống những đứa con gái khác, mặc những thứ họ hay mặc, làm những điều họ hay làm. Nhưng bà lại quá khắt khe.

“Tôi kiểu như...,” nước mắt tôi trào ra, “Tôi khá là...thích thú cái cách gã nhìn tôi. Đám con trai ở trường chẳng bao giờ nhìn tôi cả, anh biết đấy. Lúc nào tôi cũng mặc mấy cái đầm dài thượt, xấu xí hết. Nhưng Paulo...gã nhìn tôi như thể tôi là tạo vật đẹp đẽ nhất gã từng thấy vậy.”

Phía bên kia tấm trải giường, những ngón tay Caleb chậm chậm lướt đến chỗ tôi. Trước khi hắn kịp rút lại, tôi ngập ngừng lật ngửa lòng bàn tay trên giường. Không nói một lời, những ngón tay hắn đan vào tay tôi. “Chuyện gì xảy ra tiếp theo?” Giọng hắn thô ráp, pha lẫn chút cảm xúc tôi không phân biệt được.

“Mẹ tôi đang ngủ. Tôi thì ở ngoài phòng khách để xem TV. Khi đó trên kênh Cinemax đang chiếu một bộ phim của Shannon Tweed.” Caleb không hề nhận ra tên nữ diễn viên của dòng phim khiêu dâm hạng nhẹ nổi tiếng nhất mọi thời đại. Nó khiến tôi gần như mỉm cười. Có gì đó rất ngây ngô trong chuyện đó. Sự ngây ngô bên dưới lớp mặt nạ giả dối của Caleb.

Hắn siết tay giục tôi kể tiếp. Tôi có cảm giác như đã có người theo phe mình, và sự mỉa mai của chuyện đó vẫn chưa thoát khỏi tôi. Mẹ đã không hề tin tôi, nhưng tôi biết, tôi biết, Caleb sẽ tin. Bởi vì tôi đã nói đó là sự thật.

“Có...một cảnh nóng. Tôi thì ở một mình, vậy nên tôi...bắt đầu chạm vào ngực mình. Tôi biết xem cảnh đó là sai trái, nhưng...mọi điều tôi làm đều sai hết.” Tôi siết bàn tay mạnh mẽ của Caleb trong tay mình khi nỗi lo lắng tăng lên và sự nhục nhã xưa cũ đe dọa sẽ xé nát phần còn lại trong con người tôi.

“Paulo đã bắt gặp tôi. Lúc đó gã đang mặc một chiếc quần con nhỏ xiu và tôi có thể thấy gã đang cương cứng vô cùng. Tôi chưa từng thấy qua chuyện đó trước đây. Họ không đưa mấy thứ đó lên phim.” Nước mắt chảy nhiều hơn nữa xuống mặt tôi, che mờ tất cả. Tầm nhìn của tôi chìm ngập trong những kí ức như màu nước.

“Tôi đã cố đứng dậy đi ngủ nhưng gã đã ngăn tôi lại. Gã đang say. Tôi có thể ngửi thấy mùi bia trong hơi thở của gã khi gã ấn tôi trở xuống trường kỷ. Gã đã đặt tay lên áo dây của tôi. Tôi bảo gã hãy dừng lại. Nhưng...gã nói rằng nếu tôi không chịu hôn gã thì gã sẽ mách với mẹ chuyện tôi đã làm.” Tôi vô thức bật khóc nức nở.

“Không sao đâu, Mèo Con, em không cần phải kể thêm nữa.” Cơ thể Caleb ở sát bên tôi, hơi ấm của hắn bao trùm lấy tôi, song hắn chỉ đơn giản nắm lấy tay tôi mà thôi.

“Không! Tôi phải kể hết chuyện đã xảy ra...tại sao bà ta không còn yêu thương tôi nữa.” Tôi nhắm nghiền hai mắt, nguyên rửa chính mình bằng nỗi đau thể xác lẫn tinh thần. Tôi muốn hắn ta biết câu chuyện này của tôi. Tôi muốn hắn làm điều hắn luôn làm sau mỗi lần tôi dốc lòng tâm sự. Tôi muốn hắn xóa tan đi mọi nỗi đau.

“Gã đã hôn tôi. Đó là nụ hôn đầu của tôi. Gã có vị bia, nhưng thế cũng không quá tệ. Vì một lý do nào đó, tôi luôn luôn yêu thích mùi vị của rượu. Gã hôn tôi và đầu óc tôi quay cuồng. Khi gã bảo tôi mở miệng ra... tôi đã làm theo. Sau đó mọi chuyện khác đi. Tôi không còn thích thú nữa. Lưỡi của gã nhóp nhép và cứ liên tục di chuyển trong miệng tôi như một con rắn, ra rồi vào. Thật ghê tởm. Tôi đã cố dứt ra nhưng hắn không cho.”

“Mẹ tôi đi vào và bắt gặp. Paulo nhảy dựng. Cái thứ cương cứng chết giấm của gã gồ lên trong

chiếc quần lót lỗ bịch kia. Nhưng bà ta lại không điên tiết với gã. Bà ta điên tiết với tôi. Bà nhìn vào TV rồi nhìn lại chúng tôi. Tôi đã cố giải thích nhưng bà chỉ nói, ‘Đó là chuyện may làm mỗi khi tao đi ngủ sao Livvie? May mặc mấy thứ quần áo điểm dàng rồi cố dụ dỗ bố may sao?’

“ ‘Gã không phải bố của con.’ Tôi đã nói thế, nhưng vấn đề không nằm ở đó. Tôi đã cố giải thích rằng gã mới là kẻ đã hôn tôi. Không phải do tôi yêu cầu. Tôi không thật sự muốn gã làm vậy. Paulo không nói gì cả. Cứ như gã biết toàn bộ mọi chuyện là về chúng tôi, về tôi và mẹ tôi.”

“ ‘Cứ cư xử như một con điểm đi và may sẽ bị đối xử y như thế, Livvie ạ.’ Đó là tất cả những gì bà ta nói với tôi.”

Tôi khóc lóc một hồi lâu sau khi lặp lại lời mẹ đã nói. Chúng thường vang lên trong đầu tôi mỗi khi tôi nghĩ tới việc chống lại mẹ nhiều năm sau cái đêm đó. Caleb ngồi im không nói gì. Tay hắn hờ hững nắm lấy tay tôi. Tôi muốn nhìn hắn nhưng lại không dám. Tôi không thể chịu được ánh nhìn ghê tởm của hắn sẽ hướng về phía mình. Hay ánh nhìn thương hại.

“Sau đó Paulo bị trục xuất. Nhưng mẹ không bao giờ chịu tha thứ cho tôi. Bà thôi quan tâm tới tôi, chỉ tập trung vào các em trai và em gái khác của tôi...đặc biệt là các em trai tôi. Cứ như tôi chỉ là một bóng ma trong chính ngôi nhà của bà vậy. Sống ở đó, nhưng không tồn tại.”

“Tôi đã cố để nhận lại được sự quan tâm của bà. Tôi đã là một đứa con hoàn hảo chết tiệt. Không hẹn hò, không đi chơi. Đạt điểm tốt. Ăn mặc những loại trang phục đơn giản nhất. Nhưng...”

Giọng nói của Caleb đâm xuyên qua những kí ức của tôi, “Nhưng bà ta đổ lỗi cho cô vì đã phá hủy hạnh phúc của bà.”

Tôi gật đầu. Tình trạng tê liệt cuối cùng cũng quay lại.

Cánh tay tôi được chậm chậm nhấc lên và rồi tôi cảm thấy đôi môi mềm mại của Caleb áp lên mu bàn tay mình. “Dù gì đi nữa, Livvie, tôi chưa bao giờ nghĩ em là một con điểm. Và em chính là...điều đẹp đẽ nhất tôi từng thấy.”

Tôi ngẩng mặt lên nhìn hắn. Chúa ơi, hắn thật đẹp. Quá đẹp bởi đây là lần đầu tiên tôi thật sự nhìn hắn, và dù khoảnh khắc này kéo dài bao lâu đi nữa, tôi cũng sẽ nhận lấy nó. Hắn mỉm cười dịu dàng và tôi biết hắn đang che giấu rất nhiều điều. Gương mặt tôi là một mớ hỗn độn gồm ghiếc, vậy mà hắn vẫn nghĩ tôi xinh đẹp. “À thì...có lẽ đó chính là vấn đề của tôi...quá xinh đẹp.” Nụ cười của hắn xui xuống khiến tôi ước mình đã ngậm chặt miệng. Tôi cố xoay sở để chữa lỗi. “Này, bây giờ anh đã biết tên tôi rồi.”

Hắn khẽ mỉm cười và chậm chậm rút tay khỏi tay tôi. Hơi ấm giữa hai chúng tôi nhanh chóng tan đi. Nước mắt tôi một lần nữa lại dâng lên ừng ực khi hắn đứng dậy, “Em sẽ luôn là Mèo Con với tôi...Livvie ạ.”

Đến lượt tôi mỉm cười yếu ớt. Lời của hắn, như mọi khi, có thể mang đến hai nghĩa.

Hắn đi vòng qua giường để sang phía bên trái của tôi. Cúi người xuống chiếc tủ đầu giường, hắn mở ngăn trên cùng ra. “Đây là thuốc giảm đau.” Hắn giơ một ống tiêm lên rồi tháo nắp xuống.

“Nó là gì vậy?” Tôi hỏi, khiếp sợ trước mũi kim nhọn hoắt.

“Tôi đã nói em rồi.”

“Nếu tôi không muốn tiêm thì sao?”

Lúc này trông hắn có vẻ khá thích thú. “Trong một lúc nữa, khi liều thuốc cuối cùng tan đi, em sẽ muốn nó đấy.”

“Nó sẽ khiến tôi ngủ à? Tôi không muốn ngủ.”

“Không.” Bản năng mách bảo tôi rằng hắn đang nói dối. “Nó chỉ khiến em chịu được cơn đau dễ dàng hơn thôi.”

“Còn anh?” Tôi đột nhiên thấy lo lắng. Và xấu hổ.

“Còn tôi thì sao?”

“Anh có bỏ tôi lại đây một mình không?”

Khoảng lặng kéo dài khiến tôi tự hỏi mình đã tưởng tượng nhiều bao nhiêu trong vài phút vừa qua. “Nếu em muốn, tôi sẽ ở lại.”

Caleb nhìn chăm chăm, nhưng tôi không nói gì cả. Tôi không thể để mình thừa nhận cảm giác dễ tổn thương mà tôi đang cảm thấy lúc này. Mẹ đã để tôi ra đi. Tôi đã thoát khỏi bà, nhưng vẫn chưa tự do.

“Mèo Con?” Giọng hắn trầm tĩnh, đôi mắt xanh ngập tràn cảm xúc không thể nói thành lời, nhưng ánh nhìn cùng giọng điệu lại hướng về nơi nào đó xa xăm. Hắn đột ngột lắc lắc đầu, giật mình tỉnh khỏi trạng thái mơ màng ngán ngủ. Hắn đã đi đâu vậy?

Sau một giây ngập ngừng, tôi lên tiếng bằng giọng khàn khàn, “Tôi không muốn ở một mình.”

“Tôi sẽ ở lại,” hắn dịu dàng nói.

Mặt tôi cứ như vừa bị một bao búa tạ đập vào vậy. Nhưng hắn đang ở đây. Chăm sóc cho tôi. Bởi hắn biết tôi cần hắn làm thế. Hắn nhẹ nhàng kéo ga giường xuống và quan sát tôi trong lúc đẩy lần váy ngủ tôi mặc cao vừa khỏi hông. Tôi thở dốc. Hai chân tôi đầy những vết bầm tím, một số còn mang hình dạng để ủng nữa. “Tập trung nhìn tôi, Mèo Con.” Mắt chúng tôi giao nhau ngay khi tôi cảm nhận được mũi kim đâm vào.

Vài giây sau, mí mắt tôi đã nặng trĩu và tôi bay lơ lửng, rơi tự do rồi lại bay lơ lửng. Tôi không hề mơ, chỉ là bay về nơi không phải đen cũng chẳng phải trắng.

Caleb có thể và sẽ tổn hại tôi. Không phải hôm nay, nhưng có thể là ngày mai hay ngày tiếp theo. Dù vậy, lần đầu tiên tôi hiểu rằng hắn không thể nào hủy hoại mình được. Việc tôi không còn tồn tại sẽ rất hệ trọng với hắn. Và không cần biết chuyện gì xảy ra, tôi đều sẽ trụ vững, vì Caleb đã chỉ ra là tôi làm được. Đó là một món quà kì lạ, có nguồn gốc vô cùng bất ngờ.

14

Có một lý do khiến tôi không muốn ngủ. Tôi không muốn mơ. Tôi không muốn nghĩ về mẹ, hay Paulo, hay các em trai em gái của tôi. Hoặc tất cả mọi thứ liên quan giữa Caleb và tôi.

Tôi đặc biệt không muốn hình dung về Nicole, Nicole xinh đẹp, lạc lõng và đang lang thang khắp Mexico để tìm kiếm tôi. Nếu có gì xảy ra với cô ấy, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân. Tôi nằm lăn qua lộn lại khi giận dữ, buồn bã và lo lắng khuấy đảo tâm trí mình. Đau đớn ở vai chẳng giúp ích được gì, và việc lăn lộn đã gây ra một cơn đau âm ỉ như thể nó là một phần xương khớp tôi vậy.

Và rồi điều không tránh khỏi xảy đến. Những giọng nói thì thầm. Kí ức về việc bị đè xuống trong lúc bọn chúng lột hết quần áo của tôi ra. Cái cách bọn chúng phớt lờ tiếng tôi kêu thét trong lúc chúng mút mát và níu kéo tôi. Một lần nữa, tôi lại cảm thấy nó - trận đòn kinh hoàng.

Chống lại sức mạnh của thuốc, tôi ép mình mở mắt và hét lên. Cổ thu vào không khí cho hai buồng phổi bỗng rát, tôi gắng tập trung trở lại.

Cơ thể Caleb giật nảy trên ghế ngồi, rồi hấn bật đèn lên.

Nhận thức ập đến.

Mình an toàn rồi. Mình ở đây. Caleb ở đây. Hấn sẽ không hại mình.

Tôi thở dốc. Giọng tôi đan xen với những giọt nước mắt đang rỉ ra, và đặc quánh vì xúc động. “Nó thật quá. Cứ như bọn chúng đang...” Caleb ngồi xuống bên cạnh và tôi nhào vào lòng hấn, tìm kiếm sự an ủi, khuây khỏa, bất kì điều gì. Không cần phải nói thêm nữa.

“Ổn rồi mà. Bọn chúng không thể làm hại em nữa đâu.” Lời hấn nói thật hoàn hảo. Thật đúng đắn và đầy an ủi. Tôi vòng cánh tay phải qua và kéo hấn lại gần hơn.

Trong nhiều giây dài hạnh phúc, chỉ có cảm giác ấm áp của vòng tay hấn, vòng ngực cứng cáp của hấn, nhịp tim hấn kéo tôi khỏi giấc mơ kinh hoàng. Tôi hít vào. “Anh có mùi giống xà phòng vậy,” tôi thì thào yếu ớt trên áo hấn. Tôi không thích ý nghĩ hấn đã bỏ tôi lại một mình. Tôi không muốn bị bỏ rơi trong bóng tối, không bao giờ nữa. Những ngón tay hấn lướt qua mái tóc đầy mồ hôi của tôi.

“Tôi đã đợi lúc em ngủ say. Không lâu lắm đâu.” Điều đó khiến tôi hơi ngạc nhiên. Tôi đã quá quen thuộc với những lời bình luận ác ý của Caleb rồi. Thật ra tôi đã nghĩ sẽ nghe thấy câu nói kiểu như, ‘Trời ạ, Mèo Con, em có cái mũi to ghê nhỉ.’

Hiện tại mọi thứ đã khác rồi sao? Chúng tôi đã khác rồi sao? Theo một nghĩa nào đó, tôi biết câu trả lời là gì.

“Anh không cần phải ngủ trên ghế đâu.”

“Thật sao?” Giọng Caleb có chút châm chọc nhưng thiếu đi sự cay nghiệt và trịch thượng. Tôi nhận ra hấn đang trêu mình.

“Đồ khốn.”

Hấn ôm tôi chặt hơn chút nữa, “Em lúc nào cũng bắt bẻ nhỉ.”

Âm điệu cao vút của hấn khiến tôi lơ là. “Chuyện đó đột nhiên lại tốt à?”

“Chuyện đó có nghĩa em không hề tuyệt vọng.” Hấn khẽ bật cười khiến tôi cũng muốn cười theo. Nhưng nụ cười vẫn chưa quay trở lại với tôi. Thế nên tôi chỉ thở dài mãn nguyện.

Một kiểu hài hước kì lạ, thiếu lành mạnh chỉ có thể tồn tại giữa Caleb và tôi vào ngay khoảnh khắc buồn chán này. Cả hai chúng tôi đều cố gắng bám víu vào đó, song nó biến mất cũng nhanh như lúc xuất hiện vậy. Và rồi chúng tôi chỉ im lặng. Ôm lấy nhau, biết rằng có hàng triệu điều cần nói ra, hoặc hỏi han, hoặc giải thích, và cũng biết chẳng ai trong chúng tôi trông chờ điều đó cả.

“Chúng ta phải rời khỏi chỗ này hôm nay.” Caleb thì thầm, cứ như làm vậy có thể giúp giảm bớt tác động của những từ ngữ kia. Mồ hôi một lần nữa lại rịn ra trên cơ thể, thế nhưng tôi vẫn không thể buông hắt ra. Mình thật sự nên dậy thôi.

Ngay lập tức.

Song tôi không hề muốn di chuyển. Không trong khi đôi môi Caleb đang áp lên gần thái dương tôi, và không trong khi cơ thể rần rởi và cơ bắp của hắn đang bao bọc lấy tôi, tạo ra thứ cảm giác an toàn và gần gũi mà tôi đã khao khát suốt cuộc đời. Nhưng, vào phút chót, việc ở lại thật quá nguy hiểm.

Hiển nhiên là tôi có rất nhiều cảm giác với Caleb. Một số thì rõ ràng, nhưng số khác thì không. Nếu tôi để bản thân tin tưởng hắn bằng cả sự an toàn, niềm an ủi, cuộc đời, hay...trái tim, thì kết cục tôi sẽ bị tổn thương mà thôi.

Một lần nữa!

Tôi nhăn mặt trước lời gợi nhắc của tâm trí mình.

Lúc nào tôi cũng có cảm giác mình bị chia đôi thành hai con người khác nhau, nhưng không đồng đều. Người chiếm ít ưu thế hơn thì mạnh mẽ, liều lĩnh, dữ dội và không dễ bị hiếp đáp. Cô ta chính là người đã bảo Caleb hãy đi chết đi, cô ta chính là người thúc khuỷu tay và cắn vai chống trả. Cô ta chính là người buộc tôi phải bước tiếp.

Còn tôi chính là người kia. Tôi là người cần tình yêu thương và sự thừa nhận. Tôi là người không muốn buông tay Caleb bởi niềm tin rằng hắn quan trọng với mình theo một cách phi lý, không thể chối bỏ. Tôi đang cảm nhận những điều chưa từng biết đến trước đây, và nói theo cách khác, tôi có cảm giác Caleb bị tổn thương ghê gớm hơn mình nhiều. Không phải theo nghĩa bi thảm, mà theo một khía cạnh căn bản đã thu hẹp khoảng cách mệnh mông giữa hai chúng tôi.

Song, nửa con người kia của tôi lại không hề thấy bất kì điều gì nói trên là quan trọng.

Hắn bắt cóc cô là có mục đích, cô ta nhắc nhở. Đừng tin hắn. Đừng giống như mẹ cô, hãy thôi mắc lừa hắn đi. Hắn chẳng quan tâm tới cô đâu!

Tôi kéo người ra, nhưng không giống trước đây, vòng tay hắn nói lỏng rất dễ dàng. Đôi mắt sâu thẳm, xanh màu biển Caribbean nhìn xuống tôi. Ban đầu, chúng dường như muốn biểu lộ rất nhiều, nhưng rồi sau đó...là hư không. Tôi mệt mỏi với hư không rồi. Tôi muốn một điều gì đó. Tôi cần một cái gì đó.

“Sao vậy?” hắn hỏi, tông giọng úp mở. “Nói tôi nghe.”

“Tôi nghĩ mình chán việc cố trốn chạy rồi, nhưng tôi cũng chán việc không biết chuyện kinh khủng gì sẽ xảy đến với mình tiếp theo. Tôi thà biết còn hơn Caleb ạ. Làm ơn, hãy nói cho tôi biết và cho tôi thời gian...” Ngồi ở đó, tôi thực sự không biết mình đang nói gì, nhưng phần đang khôn ngoan dần trong tôi thì biết. Hãy chuẩn bị đi...

Mái tóc vàng của Caleb, thường được chải chuốt ngay ngắn, giờ đã rơi xuống mắt hắn. Tôi chống lại thôi thúc bất chợt muốn vén chúng khỏi mặt hắn. Trong lúc ngồi yên giữa sự im lặng đầy hàm ý, tôi quan sát hắn nhìn chăm chăm vào lòng mình. Quai hàm hắn căng cứng, môi

mím chặt, nhưng tôi không hề sợ. Tôi chán việc sợ hãi Caleb rồi. Nếu muốn tổn thương tôi thì hẳn hẳn đã làm rồi. Hẳn muốn nói cho tôi biết. Tôi chỉ cần chờ thôi.

Tôi tiếp tục giữ im lặng, chờ đợi những lời mình mong mỗi từ hẳn, trái tim gần như bị nghẹn chặt trong cổ họng khi tôi tỏ ý muốn hẳn tiếp tục. “Giá như tôi chưa từng để mắt đến em, chưa từng gặp em...” Những lời lẽ đầy tiếc nuối của hẳn bỗng gây ra cơn đau nhói sâu trong lồng ngực tôi, dù tôi biết lẽ ra không nên thế. “Tôi có những nghĩa vụ, Mèo Con.” Hẳn nuốt vào nặng nhọc. Đôi mày nhíu chặt ngay lập tức cho tôi biết hẳn đang cùng lúc cảm thấy buồn bã, giận dữ và ghê tởm. Khao khát được chạm vào hẳn gần như quá lớn, nhưng rồi tôi nhận ra mình nên lo lắng về việc những lời đó có nghĩa gì tới tôi, chứ không phải có tác động gì tới hẳn. “Có một kẻ cần phải chết. Tôi đã cần em...vẫn cần-” Hẳn khựng lại. “Nếu không làm chuyện này ngay bây giờ, tôi sẽ không bao giờ được tự do. Tôi không thể bỏ đi cho đến khi nó đã hoàn thành. Cho đến khi hẳn trả giá cho những gì đã làm với mẹ của Rafiq, với em gái của ông ấy, cho đến khi hẳn trả giá cho những gì đã làm với tôi.” Caleb đột ngột đứng dậy, lồng ngực phập phồng. Hẳn cào những ngón tay giận dữ qua mái tóc mình rồi siết tay lại ở sau gáy. “Cho đến khi mọi thứ hẳn yêu quý biến mất, cho đến khi hẳn - cảm nhận được nó. Sau đó tôi có thể buông tay. Tôi sẽ trả hết được nợ. Rồi, có thể...có lẽ.”

“Rafiq?” Tôi đã nghe thấy cái tên đó trước đây nhưng lại không thể nhớ ra được tầm quan trọng của nó. Sao gã ta lại quan trọng đến vậy? Gã ta có tiếng nói hơn trong những chuyện xảy đến với tôi hơn Caleb sao?

Mắt Caleb quay trở lại với tôi. Hẳn lại trôi về nơi xa xăm nào đó như thể những lời vừa rồi không thật sự dành cho tôi vậy. Giờ sự kiểm soát đã quay về, lớp mặt nạ dừng dừng được hẳn dễ dàng mang vào lần nữa. Hàng rào cảnh giác của tôi được dựng lên. Những phút vừa qua, khi hẳn gần như là một con người bình thường, bay biến hết. “Tôi sẽ bán em như một nô lệ mua vui cho một kẻ tôi kinh bỉ.”

Cơn buồn nôn ập thẳng vào dạ dày khiến mặt đắng dâng lên trong cổ họng tôi. Lời hẳn nói đánh vào tôi như những cú tát tàn nhẫn, và khi từng từ được thốt lên, tôi rúm người lại.

Bán. Mua vui. Nô lệ.

Thực tế đổ ập xuống, đẩy hết không khí ra khỏi cơ thể tôi. Tôi có cảm giác buồn nôn, dạ dày co thắt còn cổ họng thì thít lại.

Không còn những liên tưởng phim ảnh nữa. Không còn các nhân vật hư cấu để liên hệ nữa. Đây là thật. Là định mệnh. Tôi là...một món đồ, một thứ hàng hóa.

Hẳn đã biến cô thành một con điểm, Livvie ạ, một con điểm chết giẫm.

Caleb vẫn tiếp tục nói, nhưng tôi gần như chẳng nghe thấy gì nữa.

Một cách khó khăn, tôi ngăn mình nôn ọe và đằng hắng, “Mua vui có nghĩa là tình dục đúng không? Một nô lệ tình dục?”

Caleb bỏ dở câu nói và gật đầu cộc lốc. Đầu hẳn cúi thấp, mái tóc che trước mắt. Lần này, tôi không còn muốn vén chúng ra nữa, thực tế mà nói, việc đó cứ như một mảnh khóe vậy. Từng bước đi của hẳn đều được tính toán. Hẳn biết cách nhíu mày để thể hiện vẻ buồn bã. Cách để cho mái tóc hoàn hảo rơi xuống trước đôi mắt thậm chí còn đẹp đẽ hơn, mà vẫn có vẻ dễ tổn thương và đáng tin cậy. Tôi sẽ không mắc lừa lần nữa. Dù trước đó tôi có cảm thấy gì đi nữa thì nó cũng đang chết dần, để lại sự tê liệt trên đường đi. “Còn...ngày hôm đó. Ngày chúng ta gặp nhau, đó là lý do anh ở đó. Anh có biết tên khốn lái xe hơi không?”

Sự giận dữ lóe lên trong mắt Caleb rồi nguôi đi nhanh chóng. Hẳn quá giỏi che giấu cảm xúc của mình. Sao cô lại thế này? Thế quái nào cô lại quan tâm hả, Livvie? Hẳn đã biến cô trở thành

thứ mà cô thì không bao giờ biến thành. “Chuyện đó có thật sự quan trọng-”

“Không, tôi đoán nó đích có quan trọng,” tôi đột ngột cắt ngang. Hẳn ước chưa từng gặp tôi sao? Chà, cảm giác đó đến từ hai phía đấy. Một cơn giận xưa cũ bùng cháy trong tôi. Cuối cùng, khi tôi sắp thoát khỏi kiếp sống không ra gì, sắp chứng minh cho mọi người thấy tôi không vô dụng, và học bổng chính là tấm vé để thực hiện điều đó thì Caleb xuất hiện. Cuối cùng, tôi cũng... “Cuối cùng tôi sắp chứng minh cho bà ta thấy bà ta đã sai về tôi...”

“Em không cần sự chấp nhận của bà ta,” hẳn nói khi đã đoán ra chính xác người tôi đang đề cập tới. Tôi nhìn lên hẳn.

“Anh chẳng biết cái khí gió gì về điều tôi cần cả. Tôi đã phải đối phó với mấy trò cân não của anh trong suốt chẳng biết là bao lâu rồi, phải cố tìm hiểu xem tại sao một người như anh lại bắt cóc tôi. Mặc cho những chuyện anh đã làm với tôi, tôi vẫn có những ý nghĩ-”

“Ý nghĩ, hay ảo tưởng hả Mèo Con?” hẳn nhẹ nhàng cắt ngang, vẻ mặt vẫn kín như bưng.

“Cả hai, tôi đoán vậy,” tôi thừa nhận. Có nói gì nữa thì cũng không quan trọng cho lắm. “Tôi đã tự nhủ rằng anh không thể ngăn được mình, rằng có chuyện gì đó đã xảy ra khiến anh trở thành thế này, khiến anh rối loạn hết như tôi vậy, nhưng anh thậm chí còn rối loạn hơn cả tôi nữa. Và ở những góc khuất kì lạ trong tâm trí mình, tôi đã nghĩ...”

“Rằng em có thể chữa được tôi sao? Còn gì nữa, rằng tôi có thể chữa được em sao? Chà, xin lỗi nhé cung, tôi không muốn được sửa chữa. Bất kì điều gì mà bộ não nữ sinh nhỏ bé của em nghĩ về đàn ông đều sai bét nhè. Đây không phải một chuyện tình. Em không phải thiếu nữ mắc nạn, còn tôi cũng chẳng phải hoàng tử đẹp trai đến để cứu em. Em bỏ chạy. Tôi đến để lấy lại tài sản của mình. Hết chuyện.

Trong hai năm, có thể ít hơn, tôi sẽ có được điều tôi muốn – báo thù. Sau đó, tôi sẽ đảm bảo trả tự do cho em. Mẹ kiếp, tôi thậm chí có thể thả em về với số tiền đủ để em đến bất kì đâu em muốn. Để em làm bất kì điều gì em muốn. Cho đến lúc đó...”

Tôi muốn khóc. Nhưng khóc lóc chẳng giúp ích được gì trước đó cả và chắc chắn cũng chẳng giúp ích được vào lúc này. “ Bao nhiêu?”

“Gì kia?”

“Sau đó. Khi tôi đã không còn là con điểm của anh nữa, anh sẽ trả tôi bao nhiêu? Những con điểm thường được trả tiền, đúng không?”

Caleb nhìn tôi chăm chăm gần như là mãi mãi, sau đó nói, “Em muốn gì?”

“Tự do của tôi. Nhưng thay vào đó...một triệu đô la thì sao?” Lời nói thốt ra dưới dạng một câu hỏi chứ không phải một yêu cầu kiên quyết. Thực tế là hẳn không cần phải trao cho tôi gì cả. Tôi chẳng có gì để mặc cả hết. Hẳn có thể lấy bất kì thứ gì mình muốn.

“Một triệu đô la? Hơi nhiều đấy, em không nghĩ vậy à?”

“Mẹ kiếp anh.”

Caleb mỉm cười, tên nhãi nhép bê tha. “Thứ lỗi cho tôi,” hẳn châm chọc với một cái cúi đầu trịnh trọng, “Ý tôi muốn nói là: làm gì có ‘cô bé’ nào tuyệt đến vậy. Dù rằng ‘cô bé’ của em cũng khá gần rồi.”

Bây giờ hẳn lại đang cố khiến tôi choáng váng, và nếu tôi vẫn còn là cô nữ sinh ngây ngô hẳn từng gặp nhiều tuần trước đây, thì có lẽ mảnh đó đã có hiệu quả. Song lúc này tôi chẳng phải cô ta nữa, thích thú làm sao. Tôi thật mạnh mẽ. Có lẽ phần con người hay tính toán, giận dữ, tranh đấu đã nắm quyền kiểm soát hoàn toàn, và tôi sẽ không bao giờ yếu đuối nữa. “Gần tới mức nào?”

Nụ cười của hắn trở nên nhăn nhó, “Một nửa.”

Ở bên ngoài, tôi là một chiếc hồ phẳng lặng. Nhưng bên trong tôi lại là một đại dương dậy sóng, “Chính xác thì tôi phải làm gì?”

“Phục tùng.”

“Anh sao?”

“Phải. Nhưng đồng thời-”

“Cả gã đàn ông sẽ mua tôi từ anh.” Dạ dày khuấy đảo nhưng tôi vẫn nhìn vào mắt hắn. Tôi đã sống sót qua người đàn ông này. Nên tôi có thể sống sót qua bất kì chuyện gì, hi vọng là thế. “Hắn ta là ai?”

Khi Caleb lên tiếng, giọng điệu của hắn nhẹ nhàng hơn. Nhưng thế có nghĩa gì với tôi lúc này chứ? Chẳng gì hết. “Tên hắn là Demetri Balk. Hắn là một tỉ phú chuyên buôn vũ khí, ma túy, kim cương - bất kì thứ gì có dính đến tội lỗi và tiền bạc.”

Và đây chính là gã đàn ông hắn định bán tôi, đã luôn là thế. Tim tôi chùng xuống thấp hơn nữa. ‘Em không phải thiếu nữ mắc nạn, còn tôi cũng chẳng phải hoàng tử đẹp trai đến để cứu em.’ Không. Hắn không phải. Trong đời thực, bạn phải tự cứu lấy mình.

“Hắn sẽ không giữ em mãi mãi đâu,” Caleb dịu dàng nói. “Nhưng em chính là dấu chấm hết cho những kẻ nhiều quyền lực hơn tôi. Nói theo một cách thì cả hai chúng ta đều là những quân cờ. Tôi chỉ đơn giản có vai trò lớn hơn thôi, và đây chính là một trò chơi mà tôi đã đặt cược cả cuộc đời vào. Nếu có thể cho em bất kì hi vọng nào, thì đó chính là tôi sẽ làm tất cả mọi thứ trong khả năng của mình để đảm bảo một kết thúc mà ở đó, tôi và em được ra đi với những gì chúng ta cần.” Kiểu nói chuyện cho thấy hắn chẳng nghi ngờ gì lời mình vừa nói, và tôi có thể thấy rằng với hắn, việc tôi tin tưởng cũng rất quan trọng.

“Hai năm là một quãng thời gian dài đấy Caleb? Chuyện gì cũng có thể xảy ra.” Có gì đó bên trong tôi muốn chịu thua và ngã khuỵu. Nhưng tôi chối bỏ phương án đó. Tôi phải mạnh mẽ, không vì ai khác ngoài bản thân. “Sau đó thì sao?”

Hắn im lặng một lúc lâu. “Những nô lệ-” hắn bắt đầu nói, dừng lại khi nhận ra vẻ choáng váng trên mặt tôi khi nghe thấy từ đó. “Em sẽ rất có giá trị với hắn. Vậy nên chừng nào em còn nghe lời thì sẽ không có tổn hại nào cả. Em sẽ được...canh giữ.”

Tôi bật cười nhạo báng. “Quả là điều mà mọi thiếu nữ đều mơ, một tỉ phú.” Tôi nặng nhọc nuốt vào, nghe thật cứng nhắc và không giống mình chút nào. “Biết đâu tôi sẽ hạnh phúc đến tột độ và chúng ta sẽ không bao giờ phải nghĩ về nhau nữa.”

“Có lẽ vậy.”

“Hắn có đẹp trai không, tên Demetri này ấy? Có đẹp giống như anh không?” Tôi nói đều đều, nhỏ nhẹ và tê dại. Caleb rúm người thấy rõ. Tốt. Thật tốt khi buộc hắn phải chịu đau đớn. Tôi nhìn Caleb. Hắn chính là minh chứng cho kiểu người tôi có thể trở thành nếu tôi để cho bản thân mình cứng rắn, không khoan dung, héo hon vì giận dữ và thù hận. Tôi không thể như thế được. Tôi không muốn giống như hắn. “Liệu hắn có biến tôi trở nên tốt đẹp bằng một nửa anh không? Nói cho tôi nghe đi Caleb, nói hết cho tôi nghe đi. Nói để tôi biến mình đang dần thân vào chuyện gì, và nói xem vì sao tôi không có khả năng thoát khỏi nó. Như vậy sẽ tốt hơn. Rõ ràng, để rồi tôi có thể tự dựa vào mình - không cần bạch mã hoàng tử đến giải cứu thiếu nữ mắc nạn nữa.”

Caleb quay lưng về phía tôi, tay siết thành nắm ở hai bên hông. Lần này tôi không thể tưởng tượng được cái quái gì khiến hắn giận dữ nữa. “Em nên cố ngủ một chút đi.”

Mắt tôi đau nhói, nhưng bây giờ không phải lúc để khóc, không phải ở đây và không phải trước sự chứng kiến của hắn. Tôi chán khóc lóc, chán nhu nhược và không được kiểm soát đời mình rồi. “Tôi thà không ngủ còn hơn. Tôi không muốn nằm mơ.” Tôi cào tay qua mái tóc bết mồ hôi, có gì đó trong tôi trở nên lạnh băng và kiên quyết. “Dù vậy tôi có thể đi tắm.”

Caleb xoay lại và tôi lập tức nhận ra gương mặt hắn đầy vẻ bế tắc. Cuộc tranh cãi đã kết thúc và tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều thấy nhẹ nhõm khi đã né được điều không thể tránh khỏi trong lúc này. Hắn đã nói ra những gì tôi muốn biết, dù không phải làm thế, nhưng điều đó chẳng hề khiến tôi thấy nhẹ nhõm, không phải theo cái cách tôi nghĩ. Cứ tưởng rằng nếu biết trước được gì đó, thì tôi sẽ có sự chuẩn bị tốt hơn để đối mặt với nỗi kinh hoàng sắp đến. Nhưng...

Đó không phải lý do cô buồn bực. Hắn chẳng quan tâm đến cô đâu. Mọi thứ hắn làm chỉ là để lôi kéo cô làm theo những gì hắn muốn mà thôi. Mỗi sự động chạm, mỗi nụ hôn, mỗi lời hắn khen cô xinh đẹp - tất cả chỉ là dối trá. Vậy mà cô đã tin vào đó.

“Tôi sẽ giúp em.” Tôi ngẩng lên khỏi những suy tưởng và nhìn chăm chăm vào bàn tay đang vươn ra của Caleb. Tôi muốn nói rằng lời của hắn thật giống trò đùa, không chỉ từng từ hắn từng nói mà còn là bất kì điều gì sắp nói nữa, song tôi lại lo giọng mình sẽ phản bội mình, phản lại tất cả mọi tình cảm thiếu nữ bên trong lòng.

Chầm chậm, tôi dùng cánh tay lành lặn để kéo tấm chăn khỏi người rồi đứng lên. Đầu tôi ngả nghiêng và cả cơ thể cũng thế. Trong một giây ngắn ngủi, sự hoảng hốt của tôi phản chiếu lại trên gương mặt của Caleb, nhưng rồi vẻ nhẹ nhõm lan ra khi hắn đỡ được tôi. “Livvie,” hắn dịu dàng nói khi giữ lấy đôi vai run rẩy của tôi bằng hai bàn tay, “để tôi giúp em.”

Mắt tôi tiếp tục dán chặt vào lòng trong khi mặt mày cùng lúc vừa tái nhợt lại vừa đỏ ửng. Caleb cũng nhìn chăm chăm, và tôi không thể ngăn lại cái cảm giác mình vừa đánh mất thể diện trước mặt hắn. Có phải hắn vừa gọi mình là Livvie không?

Xét đến tất cả mọi chuyện đã xảy ra giữa hai chúng tôi, tôi không chắc mình cảm thấy gì từ giây trước đến giây sau, mỗi khoảnh khắc đều đan xen sự ngò vực và hoài nghi, song bên dưới tất cả, chính là nỗi khao khát nồng nức. Caleb không phải bạch mã hoàng tử của tôi, nhưng vậy không có nghĩa là tôi phải chọn điều thấp kém hơn thế.

Hắn đưa tay ra cho tôi và tôi nắm lấy. Chúng tôi bước vào phòng tắm cùng nhau, và dù chuyện này không còn quá lạ thường nữa, sự thật là tôi đã sụp đổ, cả trong lẫn ngoài, vẫn khiến nó khác biệt - bề bồng hơn. Lòng quyết tâm của tôi đang vụn vỡ dưới sức nặng của những xúc cảm dữ dội.

“Sao thế?” Caleb hỏi, nhưng tôi chỉ lắc đầu đáp lại và tiếp tục nhìn xuống đất. Hắn đứng trước mặt và chỉ đơn giản quan sát tôi trong một lúc.

“Nếu sống sót qua chuyện này, tôi không thể quay về được nữa. Tôi sẽ phải bước tiếp và không biết chuyện đó có nghĩa gì.” Tôi dừng lại, cảm thấy tê liệt. Tôi sẽ đầu hàng vì phải làm thế, nhưng cũng phải tìm cách giữ mình không gục ngã. “Anh có biết không?”

Caleb không nói gì, việc đó thật vô nghĩa.

Hắn vòng hai cánh tay quanh người tôi như đã làm nhiều lần trước đó, và ôm lấy tôi thật chặt trong một lúc. Tôi biết vòng tay hắn chẳng là gì ngoài một sự an ủi dối trá. Kết thúc đang đến gần. Một kết thúc cho những khoảnh khắc giữa hắn và tôi, khi mà dối trá không phải là dối trá. Đó là tất cả những gì tôi còn. Một bên tay tôi thả lỏng bên hông, tay còn lại nằm trong dây dờ, nhưng cảm giác được ôm vẫn thật tuyệt, kể cả khi tôi không nhiệt tình tham gia. Hắn định kéo người ra nhưng vì vẫn chưa sẵn sàng nhìn mặt hắn, nên tôi bước tới gần hơn, lặng lẽ van xin hắn hãy chờ một lúc nữa. Hắn ôm tôi thêm một nhịp tim nữa rồi nhanh chóng hôn lên đỉnh đầu

tôi.

“Tôi có bao lâu hả Caleb? Bao lâu trước khi anh rời bỏ tôi?” Caleb hắng giọng vài lần trước khi nói, và lúc lên tiếng, giọng hắn vỡ ra.

“Vài tháng nữa.” Hắn vội vàng nói nốt phần còn lại trước khi tôi kịp vui mừng trước khoảng thời gian trì hoãn đó. “Em lẽ ra chỉ ở cạnh tôi sáu tuần, và hơn nửa thời gian đó đã qua rồi. Chúng ta không còn ở một mình lâu nữa đâu.” Hắn áp chặt hơn vào tôi và tôi để mặc như thế. Hắn thực sự đang nói chuyện và tôi muốn hắn tiếp tục. Trong một giây, tôi nghĩ về ý nghĩa của tất cả chuyện này. Tôi đã xa nhà khoảng ba tuần rưỡi rồi. Hơn ba tuần. Tôi không thể nói thành lời được - nỗi cô đơn sâu thẳm khi nhận ra mình đã mất tích gần một tháng. Tách biệt với con người. Không ai thật sự tìm kiếm tôi cả - không còn nữa.

“Liệu có cách nào -”

“Không.”

Tôi dừng lời. Giọng điệu của hắn thật quả quyết. Nhưng tôi tự hỏi liệu đó có phải là do hắn đã cân nhắc rồi không, cân nhắc việc giữ tôi tránh khỏi số phận này. Tôi phải tin hắn đã làm vậy thôi. Tôi phải hi vọng rằng hắn quan tâm đến mình đủ để phải suy nghĩ. Tôi phải làm thế; bởi đó chính là hi vọng duy nhất để thoát khỏi hoàn cảnh này; song một phần trong tôi lại muốn chờ đợi sự thật.

“Anh sẽ nhớ tôi chứ, Caleb?” Tôi để cánh tay mình vòng quanh eo hắn. Không hiểu cái gì đã thúc giục mình làm thế, và ngay lập tức, tôi cố dứt người ra. Hắn ôm tôi chặt cứng.

“Có,” hắn nói một cách đơn giản. Khoảnh khắc tôi cố nhìn lên, hắn đã lui lại và xoay lưng về phía tôi, “Nhưng điều đó chẳng thay đổi được gì cả.” Có vẻ như hắn rất tin vào những gì mình nói.

Hắn đã lại trở nên gần gũi, tôi có thể thấy điều đó trong cái cách hắn căng vai khi quay người lại đối diện với tôi lần nữa. Caleb nhắc băng đeo tay khỏi cổ tôi, và cơn đau nhói nhói ở vai và xương quai xanh đưa tôi quay trở về thực tại, song tôi vẫn đứng đó như bị thôi miên. Sau khi băng đeo đã được tháo xuống, hắn nhắc váy ngủ khỏi đầu tôi, cẩn thận vòng qua vai tôi. Rồi hắn ném nó vào thùng rác. Tôi đứng trước mặt hắn, không mặc gì ngoài băng quấn vết thương. Đêm nay, hắn không nhìn tôi như những đêm khác. Chẳng có gì là gợi cảm ở tôi hết. Đêm nay hắn nhìn tôi và gần như chẳng có gì phía sau ánh mắt đó.

Hắn bước trở lại chỗ tôi. “Chuyện gì thế?” Hắn lại hỏi, nghe rất lơ đãng hay tùy tiện gì đó, tôi không biết là cái nào – có thể là cả hai.

“Không gì cả,” tôi đáp, vẻ không vui, nhưng tôi ngờ rằng hắn có thể nghe được mình. Hắn tháo lớp băng quấn quanh người tôi trong khi bảo rằng tôi không cần chúng để xương sườn lành lại, nhưng giữ nguyên chúng sẽ nhắc nhở tôi không nên ngồi ở một tư thế nhất định hoặc thực hiện những cử động nhất định. Hắn sẽ thay băng quấn sau khi tôi tắm xong. Phải, tôi cay đắng nghĩ, điều cuối cùng tôi muốn là đám xương sườn không lành lại đúng cách.

Hắn vòng hai cánh tay quanh người tôi trong khi tháo băng quấn ra, song dù cho hai bầu ngực tôi chỉ cách mặt hắn vài phân, mắt hắn dường như chẳng hề để lộ ra rằng hắn có chú ý tới. Theo một cách kì lạ nào đó, điều này càng làm tăng thêm nỗi xấu hổ của tôi. Có vẻ như lúc này, khi mọi thứ đã phơi bày rõ ràng giữa hai chúng tôi, hắn không cần phải giả vờ dành tình cảm gì cho tôi nữa. Nhưng hắn đã nói là sẽ nhớ mình. Điều đó hắn phải có ý nghĩa, phải không?

Khi băng quấn được tháo xuống hết, chúng tôi nhìn nhau đắm đắm trong một lúc, như thể cả hai đều đang cố suy đoán đối phương nghĩ gì. Rồi hắn bước đến buồng tắm đứng trong góc phòng và mở nó lên.

Hắn chưa từng dùng vòi sen trước đây, lúc nào cũng chỉ là bồn tắm, dù vậy điều này cũng khá là dễ hiểu với tôi. Hiện tại, tôi cũng không muốn ngồi trong bồn tắm đầy nước cho lắm. Cái tôi không hiểu đó là hắn sẽ giúp tôi tắm bằng cách nào nếu sử dụng buồng tắm đứng. Tôi thật sự không thể giơ tay lên để gội đầu, còn cử động này nọ thì lại quá đau do mấy cái xương sườn. Nếu điều này có nghĩa là hắn sẽ vào tắm chung luôn thì tôi chẳng hề thích ý tưởng đó chút nào hết.

Hắn kiểm tra nhiệt độ nước và có vẻ vừa lòng. Tôi cảm thấy mắt hắn lướt lên rồi xuống trên người mình, khiến hơi nóng dâng lên mặt tôi, cả cơ thể tôi đỏ ửng. Hắn hắng giọng.

“Sao em không bước vào đây đi. Tôi sẽ đi lấy cho em những thứ em cần. Nếu muốn gì thì cứ gọi. Tôi sẽ vào ngay.”

Tôi gật đầu khi hắn đi ngang qua, đứng yên bất động cho đến khi hắn đã rời khỏi phòng và đóng cửa lại phía sau.

Nước rất ấm, trong lành và êm dịu trên da tôi. Vòi sen có nhiều đầu phun ở nhiều độ cao khác nhau thế nên không có phần nào trên cơ thể tôi phải tiếp xúc với không khí, song áp lực nước lại không quá mạnh để khiến tôi nhăn nhó vì đau, mà rất dịu nhẹ và êm ái. Tôi để nước chảy khắp cơ thể, hít vào hơi nước ấm ướt và dường như việc hít thở có vẻ dễ dàng hơn. Tôi đứng đó trong nhiều phút trước khi xoa xà phòng lên người, hoặc ít ra là những phần có thể với tới được.

Lúc đứng đó, tôi một mình chìm sâu vào suy tưởng dưới vòi sen lần đầu tiên trong suốt ba tuần. Biết rằng một khi bước ra khỏi buồng tắm, tôi sẽ bắt đầu chuyển hành trình gian khổ nhất trong suốt cuộc đời. Tôi sẽ phải tự cứu lấy mình. Tôi sẽ phải mạnh mẽ, khôn ngoan và can trường. Tôi sẽ phải để cho khía cạnh khác của mình, khía cạnh tàn nhẫn, nắm quyền kiểm soát và phần tôi này...sẽ phải thôi tồn tại.

“Hãy khiến cho hắn yêu cô,” Phần Tàn Nhẫn thì thầm. “Hãy làm thế để hắn không thể sống thiếu cô được. Tên ác quỷ mà cô biết đấy.” Tôi cảm thấy cô ta lớn dần lên bên trong mình, mang theo ý tưởng điên rồ rằng tôi thật sự có thể sử dụng sức mạnh với Caleb. Tôi chưa từng thử dùng ‘mỹ nhân kế’ trước đây, nhưng chắc chắn đã từng bị buộc tội dùng nó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi thật sự thử?

Ý nghĩ cố gắng quyến rũ Caleb khiến tôi sợ hãi, kinh hoàng đến mức thể xác đau đớn, nhưng đồng thời...tôi tự hỏi liệu mình có thể không. Và chuyện đó làm tôi thấy vô cùng kích động. Tôi tự hỏi liệu mình có thể khiến tên con hoang đó phủ phục dưới chân mình vì khao khát không. Bây giờ tôi đã hiểu vì sao hắn chưa từng phang phạt mình theo cách thông thường; hắn cần một trinh nữ.

Và nếu hắn đã cần một trinh nữ, thì tôi cần phải trở thành thứ hắn không cần.

Trước khi kịp ngăn mình lại, tôi đã tựa người lên tường buồng tắm và khóc, khóc, và khóc.

Chỉ vì khoảng thời gian đã qua.

Sự thật giờ đã phơi bày. Hắn sẽ không bao giờ quên ánh nhìn trong đôi mắt cô khi hắn kể với cô chuyện hắn dự định sẽ bán cô làm nô lệ mua vui. Hắn mong chờ gì chứ? Rằng cô sẽ hiểu sao? Báo thù là mục đích của hắn. Cô không thể hiểu được điều đó, vẫn chưa. Hắn sẽ bị ám ảnh mãi mãi. Thêm một kí ức nữa trong số hàng trăm kí ức luôn luôn ám ảnh hắn. Ngoại trừ việc hắn lúc nào cũng là nạn nhân trong đó. Lúc nào cũng là cậu bé chứ chưa bao giờ là người đàn ông. Hiện tại, loại người hắn đã trở thành cũng sẽ ám ảnh hắn nốt. Caleb ngồi sụp xuống trước cửa buồng tắm. Hắn cần một phút, để thở, để ngăn mình nôn mửa, và để đối mặt với những suy nghĩ lộn xộn đang cào xé hắn. Lần đầu tiên trong kí ức gần nhất, Caleb muốn điều gì đó khác báo thù. Hắn muốn cô gái. Hắn muốn Livvie.

Giờ hắn đã biết tên cô, nhưng đó chỉ là điều ít ỏi nhất trong số những điều mà hắn biết về cô lúc này. Hắn biết rất nhiều về cô – có lẽ là quá nhiều. Cô mặc quần áo thùng thình đến trường là vì muốn mẹ yêu thương mình. Đôi mắt cô phiền muộn là vì cô biết bà không bao giờ như thế.

Cô có các em trai và em gái. Cô thấy mình có trách nhiệm với chúng và ghen tị với chúng.

Cô vui tính, và nhút nhát. Nhưng cũng rất dữ dội và gan dạ.

Nụ hôn đầu của cô là một thảm họa.

Cô lớn lên mà không có ai bảo bọc.

Và không ai ngoài Caleb đã mang đến khoái lạc thể xác cho cô.

Livvie là một kẻ sống sót. Biết nhiều là thế, song điều hắn chưa biết chính là cô đã phải sống sót qua những gì. Cô xứng đáng với điều tốt đẹp hơn. Tốt hơn bọn họ và chắc chắn là tốt hơn hắn.

Hắn đã thấy điều đó trong mắt cô và cách cô cư xử, nhưng lại cố không chú ý đến nguyên do. Hắn đã muốn cô vô danh. Hắn muốn quên đi việc cô từng có một quá khứ, một cuộc đời cũ, những ước mơ, hi vọng và tất cả những thứ biến cô thành...Livvie.

Hắn có thể nghe thấy tiếng cô khóc qua cửa buồng tắm và việc đó gần như xé toạc tim hắn khỏi lồng ngực. Hắn đã gây ra chuyện đó. Hắn là nguyên nhân khiến từng giọt nước mắt của cô rơi xuống, và kinh ngạc làm sao, chúng không khiến hắn cương cứng, chúng khiến hắn...vô cùng sầu não. Buồn bã là thứ cảm xúc mà hắn đã không cảm thấy trong một khoảng thời gian rất, rất dài. Khi đó, hắn chỉ thấy buồn cho bản thân; hắn chưa từng tiếc thương ai hết, kể cả đám bé trai cũng không.

Tại sao lại là lúc này? Tại sao lại là cô?

Hình ảnh cơ thể đầy máu và mềm rũ của cô trong vòng tay gã thanh niên vụt qua tâm trí và hắn gập người lại. Cô có thể đã chết. Và Caleb biết hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu điều đó xảy ra. Bất kể là lý do nào, hắn có cảm giác gì đó với cô gái, một điều mà hắn chưa bao giờ cảm thấy trước đây và không thể nói thành lời. Hắn chỉ không biết liệu nó có quan trọng không. Hắn đã kể cho cô mọi chuyện hệ trọng, rằng tất cả đều rất riêng tư, song chuyện đó có nghĩa gì trong cả một kế hoạch to lớn chứ?

Cô sẽ không thể sớm tha thứ cho hắn như hắn không thể tha thứ cho Narweh vậy. Cô sẽ không thể nhìn xa hơn mọi điều hắn đã làm với cô. Vậy nên, vào phút cuối, chuyện đó quan trọng thế nào đây? Hắn sẽ không thể có được cô gái, vậy sao lại không chọn báo thù? Chẳng phải hắn xứng đáng có nó sao?

Narweh chết rồi! Anh giết gã rồi. Anh có thêm được gì từ việc hủy hoại một người đàn ông chưa từng gặp mặt?

Caleb giữ những suy nghĩ kia ra khỏi đầu. Rafiq đã cứu vớt hắn. Ông đã cho hắn một mái nhà trên đầu, thức ăn trong bụng và phụ nữ trên giường. Caleb nợ ông mọi thứ, nhất là cuộc sống. Nếu Rafiq muốn Vladdek chết, vậy thì Caleb nợ ông cái đầu của gã đàn ông đó.

Rafiq muốn nhiều hơn là chỉ mạng của Vladdek. Ông muốn gã phải đau khổ khôn tả. Ông muốn mọi thứ mà gã đàn ông yêu quý hóa thành tro tàn trên tay gã. Điều đó sẽ không mang mẹ hay em gái ông trở lại, nhưng nó có vẻ...đúng đắn. Đã luôn đúng đắn với Caleb. Hắn thực sự là tay sai trung thành của Rafiq, và đó là điều duy nhất cho hắn lẽ sống. Không có Rafiq, không có mục tiêu...hắn còn lại gì đây?

Hắn không thể hi sinh mười hai năm và món nợ với Rafiq chỉ vì ba tuần lễ cùng một cô gái không bao giờ có thể... Hắn gần như đã nghĩ về từ yêu. Yêu. Từ đó có nghĩa quái gì chứ? Nó luôn bị người qua quăng quật, chà đạp một cách khiếm nhã kia mà. Nó thực sự có nghĩa gì? Sau cả một quãng thời gian và sau tất cả mọi chuyện, liệu hắn còn có thể không?

Không. Hắn không nghĩ vậy.

Điện thoại của hắn đổ chuông. Vào giờ này ban đêm, chỉ có thể là một người gọi thôi, và chẳng phải hợp lý quá còn gì.

“Vâng?”

“Cô ta sao rồi?” Giọng Rafiq lạnh lùng và vô tình.

“Một vài cái xương sườn bị nứt và một bên vai bị trật khớp.” Caleb cào tay qua mái tóc vẫn còn ẩm của mình và nắm lại. Hắn không muốn nói chuyện vào lúc này. “Tôi không nghĩ ba tuần sẽ đủ để cô ta bình phục hoàn toàn. Chuyển đi có lẽ sẽ là quá sức.” Có một khoảng lặng rất dài và trong một giây, Caleb tưởng dường đây đã bị ngắt.

“Jair nói cậu đã bắt giữ tù nhân. Cậu ta cũng nói rằng cậu đã gây ra một cảnh tượng khá ghê gớm lúc cướp lại cô gái...cậu nghĩ gì về chuyện đó?” Caleb phát cáu. Cuộc nói chuyện này chẳng dẫn đến chỗ tốt đẹp nào hết.

“Có một gã đàn ông và một ả đàn bà ở đó. Bọn chúng có thể có những câu trả lời tôi cần. Tôi không biết còn có ai biết về cô gái hoặc tôi hay không, có thể sẽ có nhân chứng. Tôi không biết liệu cô ta đã liên lạc được với ai ở Mỹ chưa. Tôi đang cố xóa dấu vết của chúng ta, Rafiq. Và kể từ khi nào mà ngài lại nhận thông tin từ Jair thay vì tôi vậy?” Caleb suýt nữa không thể ngăn mình la lối. Hắn không muốn dọa Mèo Con...Livvie.

“Ta lấy thông tin từ bất kì ai hữu dụng và gần đây người đó không phải là cậu.” Rafiq bình thản nói, như thể giọng ông không hề có chút xúc xiểm sâu cay nào. “Cậu đã gây ra một đồng lõa xộn, Caleb. Cô gái thì bị thương, có khả năng sẽ có nhân chứng, không nghi ngờ gì chính quyền ở đó sẽ muốn biết về cái đám cháy chết giẫm của cậu. Và giờ, ta cho là cậu đã đưa cô gái đến bệnh viện, nơi thậm chí có khả năng tạo ra thêm chuyện nữa. Cậu thả quá đấy, Caleb.”

Caleb thở dài nặng nề; mệt mỏi rã rời. Thế nhưng cơn giận của hắn vẫn còn đó, “Mặc kệ chuyện ngài và người bạn mới, Jair, của ngài nghĩ gì; tôi không phải một tên đàn. Khu vực này được điều hành bởi các liên minh đảng phái; tôi ngờ rằng chúng ta sẽ chẳng gặp vấn đề gì trong việc hối lộ để thoát chuyện đầu. Lúc này căn nhà đã cháy rụi rồi, và chúng tôi sẽ lên đường đến nhà đầu mối của ngài khi trời sáng. Cô gái sẽ ổn thôi, hãy cho tôi chút thời gian và sự tin tưởng.”

“Hiện tại cậu đang ở đâu?”

“Ngài không cần quan tâm.” Caleb gác máy trước khi có thêm chuyện. Khốn thật! Hắn chỉ muốn được yên thân thôi. Livvie cần anh.

Hắn thở ra một hơi chậm chậm rồi rời phòng ngủ. Từ nhà bếp, hắn có thể nghe thấy tiếng vị bác sĩ và vợ ông ta đang thì thầm giận dữ với nhau. Người phụ nữ đổ lỗi cho chồng mình vì tình cảnh nguy khốn của họ, và cố thuyết phục ông ta hãy nói lỏng bằng dán của bà ra để họ có thể bỏ lại mọi thứ rồi trốn đi. Ông ta bảo vợ hãy im lặng và tin tưởng. Đồ ngu.

Nếu vị bác sĩ khôn ngoan một chút thì ông ta sẽ nghe lời vợ mình. Caleb là một kẻ giết người. Nếu muốn, hắn có thể giết cả hai trong lúc họ bị trói dính bằng băng dán trên ghế phòng ăn rồi bỏ đi. Đó chẵn chẵn là việc làm khôn ngoan và hiệu quả nhất, song Caleb lại không thích giết chóc người vô tội. Đặc biệt là sau khi họ đã giúp đỡ hắn.

Caleb bước vào nhà bếp và mọi cuộc trò chuyện đột ngột ngưng bật. Người phụ nữ quan sát hắn với vẻ cảnh giác, trong khi chồng bà ta chỉ đơn giản nhìn hắn với đôi mày nhíu cao cùng một câu hỏi trong ánh mắt. Có lẽ đó là lý do ông ta làm được nghề bác sĩ. Có lẽ ông ta là một trong số ít những vị bác sĩ có lòng vị tha trên thế giới này. Quả là đáng hổ thẹn nếu giết chết ông ta.

“Bà để quần áo ở chỗ nào?” Hắn nói với người vợ và bà ta ngáy ra. Rõ ràng là bà ta không nói được tiếng Anh. Còn vị bác sĩ thì nói được một chút, song vẫn lóng cọng đến kì cục.

Caleb lắc đầu và lúng ta lúng túng với vốn ngôn ngữ Tây Ban Nha của mình cho đến khi chân mày người vợ nhíu lên. Bà ta quay sang chồng mình và nói ra nơi để thứ hắn cần.

“Tôi hiểu anh. Chỉ là lâu quá tôi không nói thôi.” Bà ta lại nhìn hắn với vẻ trống rỗng. Không, một từ bà ta cũng không hiểu nữa.

Caleb quay người và lê bước dọc theo hành lang dẫn tới phòng ngủ của họ. Có vẻ như vị bác sĩ tự chăm sóc gia đình rất tốt, kể cả ở đất Mexico này. Căn phòng được bày trí đẹp mắt, với tông màu ấm và nội thất trắng tinh, vô cùng hiện đại. Ảnh cưới của họ được lồng trong khung bằng pha lê và đặt trên tủ com-mốt. Trông họ rất hạnh phúc, dường như...đang yêu.

Anh đang suy nghĩ hết như một ả đàn bà vậy,

Caleb mỉm cười với chính mình; đó là một suy tưởng hắn chưa bao giờ có. Nhưng rồi, hắn đã bao giờ quen thuộc với chủ đề tình yêu đâu.

Mình đã giết chóc vì cô ta. Chĩa súng vào một vị bác sĩ ở bệnh viện vì cô ta, và rồi theo gã đàn ông đáng ghét kia về nhà để giữ cô ta an toàn. Ngay cả lúc này, mình cũng đang tìm kiếm những thứ giúp cô ta dễ chịu. Chẳng phải tình yêu là như thế sao?

Tốt hơn anh nên hi vọng là không đi.

Nụ cười của Caleb tan đi. Kiểu suy nghĩ này chỉ có thể mang thêm bi kịch. Kể cả khi hắn mong muốn...nhiều điều. Hắn phải làm gì đây? Giải thích với Rafiq sao? Cứ như ông ta có thể hiểu được vậy. Cứ như ông ta sẽ quan tâm. Ông ta hầu như đã bắn một viên đạn vào cả hai rồi – hay ít nhất là vào cô. Và rồi ông ta sẽ phải bắn cả Caleb nữa, vì không đời nào hắn cho phép ông ta làm tổn thương cô. Ý nghĩ này lập tức khiến hắn thấy sốc. Hắn đã thừa nhận rằng mình sẽ nhớ cô, một điều hắn không bao giờ nên nói, và giờ... hắn dám liều cả mạng mình với Rafiq vì cô. Một cách cương quyết, hắn đẩy ý nghĩ đó ra xa.

Tốt hơn là giữ cho mọi thứ đúng tiến độ. Cô gái sẽ bình phục. Rafiq sẽ có được điều ông ta muốn, và sau đó Caleb sẽ thoát khỏi mọi trách nhiệm. Hắn sẽ trả tự do cho cô gái và tránh khỏi mọi tổn thất. Đúng vậy, hắn gật đầu; như thế là tốt nhất cho tất cả bọn họ, kể cả cô gái. Livvie.

Không. Tên cô ta là Mèo Con.

Caleb tìm thấy thứ mình cần, quần áo cho Mèo Con. Trên đường quay về căn phòng ngủ đi mượn, hắn đi ngang qua hai con tin trong bếp. Một lần nữa, cuộc trò chuyện ngưng ngang. Người vợ đang khóc, nhưng thái độ thì rất khắc kỷ. Bà ta quả là người can đảm. “Chúng tôi sẽ đi khi trời sáng. Tôi hứa hai người sẽ không phải chịu bất kì tổn hại nào, nhưng tôi phải nói rằng sự nhân từ của tôi có điều kiện đấy. Nếu hai người cho bất kì ai biết chúng tôi đã ở đây, hay chuyện đã xảy ra với hai người-”

“Tôi hứa với anh!” Vị bác sĩ rất cương quyết. Ông ta đã thấy Caleb khắp người đầy máu, biết rằng đó là máu phun ra từ động mạch, có lẽ là biết cả chuyện Caleb đã làm nữa. Hắn không hề nghi ngờ sự ngay thẳng của vị bác sĩ. Trong lúc ông ta nhìn vào đôi mắt đăm lệ của vợ mình, Caleb thoáng nhìn thấy tình yêu sâu đậm mà họ dành cho nhau. Họ sẽ cùng sống hoặc cùng chết, song dù có là gì thì họ cũng sẵn sàng làm bất kì điều gì để bảo vệ nhau.

Chúng kiến điều đó quả là kì lạ. Thậm chí còn lạ hơn khi hắn thấy ghen với hai con tin của mình. Chưa có ai từng nhìn hắn như vậy, như thể cuộc sống sẽ trở nên vô nghĩa nếu thiếu hắn, vì hắn chưa bao giờ coi trọng ai hơn chính bản thân cả. Dù tình yêu có là gì, thì nó cũng không phải một khái niệm hắn có thể nắm bắt được.

Trên đường quay lại với Mèo Con, hắn trông thấy tủ để vải lanh và đã lấy một bộ ga sạch cho chiếc giường. Không khí thật khác khi hắn bước vào phòng. Cửa buồng tắm mở hé, hơi nước từ đó tràn vào phòng ngủ. Caleb đặt quần áo và ga sạch xuống giường rồi bước vào trong.

Cô đã tìm thấy chiếc gương. Mọi buồng tắm đều có gương, và hắn đã không nghĩ đến việc che nó lại trong lúc hối hả thoát khỏi Livvie cùng những câu hỏi đầy cảm xúc của cô. Hắn đứng đó quan sát cô, cố gắng cân nhắc hành động tiếp theo.

“Bọn chúng thật sự đã để lại một cơ sở hậu quả trên người tôi nhỉ.” Cô nhăn mặt khi chọc vào vết bầm tím lớn nhất bao phủ hầu hết một bên má và mắt.

“Nó sẽ tan thôi.” Caleb nói, cố nhại theo giọng điệu hờ hững của cô. Cả hai đều biết hoàn cảnh này chẳng có gì giống với bình thường cả, nhưng hắn sẵn sàng giả vờ nếu cô làm thế.

“Tôi sẽ vẫn đủ xinh đẹp với Demitri chứ?” cô nói. Lần này giọng cô lạnh lùng và cứng nhắc, một kiểu cách hắn chưa nghe qua bao giờ. Cô cố ý dùng lời lẽ để làm tổn thương hắn, và thật ngạc nhiên, Caleb chấp nhận điều đó.

“Trong vài tuần nữa thôi,” hắn nói với vẻ cay nghiệt tương tự và ngay lập tức hối hận khi nhìn thấy nỗi buồn lộ ra trên vẻ mặt điềm tĩnh giả vờ của cô. Ở cạnh cô lúc này thật kì quặc. Một quả bom chờ nổ. Hắn không thể đoán trước hành động của cô được nữa, và điều đó khiến cả hai đều bấp bênh.

Cô xoay người lại, đối mặt với hắn, khóa thân hoàn toàn. Cơ thể cô có thể đã bị hắn vô số vết bầm tím, song cô vẫn rất xinh đẹp. Vẫn...là cô gái hắn khao khát. Có gì đó trong thái độ của cô khiến hắn muốn lui lại, song hắn cố chống lại bản năng đó. Hắn sẽ không bao giờ chùn bước trước bất kì ai, đặc biệt là cô.

Cô đang...theo dõi hắn. Như một con báo hay một chú sư tử cái, và thật quái lạ khi nhận ra hắn đã đặt cho cô một biệt danh hết sức phù hợp trong khoảnh khắc đó. Thế nhưng, lúc này cô thực sự không còn là một chú mèo con nữa. Mèo con không tiến về phía bạn với ánh mắt kiên định, đầu của chúng sẽ không hạ thấp xuống theo cái cách gợi nhắc về một nữ thợ săn đang quan sát con mồi.

Cô dừng lại sát vòng ngực Caleb, gần đến độ hắn gần như có thể cảm thấy hai nhũ hoa của cô sượt qua người. Hắn không nên muốn cô, không nên khi trông cô thế này. Nhưng hắn lại muốn. Thậm chí là muốn nhiều hơn nữa kia. Cô bị đánh đập và thâm tím, nhưng đã sống sót! Cô đã

nhìn thẳng vào mắt lũ con hoang kia và lần đầu tiên khiến máu đổ. Có một chiến binh và một sát thủ ẩn giấu đâu đó bên trong. Và chuyện đó thật gọi cảm làm sao. Hấn vẫn nghĩ thế kể cả khi cô chĩa mũi súng vào hấn.

“Caleb,” cô thì thầm. Caleb chỉ có thể bật ra một âm thanh không hứa hẹn gì và nhìn chăm chăm vào cô. “Quá nhiều chuyện đã xảy ra. Em đã vô cùng bất lực”

Khốn thật, Caleb nghĩ.

“Nếu em có thể...có một thứ cho riêng mình.” Thôi thúc lùi bước của Caleb thật choáng váng, nhưng hấn vẫn giữ vững lập trường và gặt đầu.

Livvie nhìn lên hấn với ánh mắt van lơn và khao khát. “Làm tình với em đi,” cô nói, nhẹ nhàng đến độ Caleb tưởng là do tâm trí đang nói với mình. Rồi hấn nhận ra bàn tay nhỏ nhắn của cô đã luồn xuống dưới lần áo sơ mi của mình. “Em muốn chọn điều này vì bản thân mình. Em sẽ làm theo những gì anh bảo. Em sẽ không cố trốn chạy nữa, nhưng em chỉ muốn điều này, lựa chọn này...là của em.”

Caleb muốn nói gì đó, gì cũng được, nhưng mọi suy nghĩ của hấn đều đang xoay quanh việc được ở bên trong cô. Có một câu trả lời hết sức đơn giản cho lý do tại sao cô cố làm việc này. Nếu cô không còn là một trinh nữ... Hấn không quan tâm. Chỉ đơn giản là đích quan tâm. Hấn sẽ xử lý chuyện đó sau. Thế nên thay vì nói “không”, hấn chỉ đơn giản nói, “Tôi không muốn làm đau em.”

“Không đâu. Em biết anh sẽ không thế đâu.”

Hấn không thể ngăn mình cúi xuống và đặt môi lên môi cô. Cô khẽ run rẩy, giống mèo con hơn cả hấn nhớ. Tim hấn đập nhanh còn vật đàn ông thì sung phòng và đập rộn. Lưỡi cô rụt rè đưa ra và hấn mở miệng chào đón cô, để cô dẫn dắt mọi thứ đến nơi mà cô muốn.

Hấn vẫn chưa tin bản thân đủ để chạm vào cô, sự cấp bách mà hấn cảm thấy thật quá mạnh mẽ, thế nên cuối cùng hấn bước lùi lại và đặt tay lên ngạch cửa, trong khi cô tiếp tục dẫn tới và hôn hấn dữ dội hơn, ghê gớm hơn.

Khuôn miệng cô có vị bạc hà từ kem đánh răng và vị mặn từ nước mắt. Hấn không muốn cô khóc. Không phải lúc này, không phải vì bất kì lý do nào hết. Hấn chậm chậm dứt ra, “Dừng lại.” Cô nhìn lên hấn với vẻ hoảng hốt và tổn thương trên gương mặt.

“Em đã làm gì sai sao?” cô nói, và những lời đó đâm sâu vào lòng hấn.

“Chúa ơi, không. Em rất hoàn hảo. Tôi chỉ...tôi không muốn làm đau em. Và với cảm xúc hiện tại của tôi...” Nếu hấn có bao giờ đỏ mặt thì có lẽ hấn đã làm thế ngay lúc đó rồi. “Tôi biết tôi sẽ khiến em tổn thương.”

Hấn gần như rên rỉ khi cô đỏ mặt, mỉm cười và nhìn đi nơi khác. “Vây, giờ phải làm sao?”

“Đi với tôi nào.” Hấn cầm tay cô, cẩn thận xem đó là tay nào và dẫn cô về giường. Chậm chậm, hấn đưa cô ngồi lên đó. Lúc này cô trở nên rụt rè hơn nhiều so với vài phút trước đó, song lại không hề do dự. Hấn hôn nhẹ lên môi cô trước khi nằm xuống bên cạnh rồi đỡ dành cô mở hai chân ra. Đó là hành động hấn đã tập đi tập lại với cô rất nhiều lần, hấn hôn dần xuống cổ, ngực, hai bầu vú và bụng cô.

“Ô!” Cô bật rên rỉ ngay khi môi hấn chạm vào mảng lông mềm mại, ẩm ướt giữa hai đùi cô. Hấn thậm chí còn chưa liếm láp cô, ấy vậy mà đã cảm nhận được sự căng thẳng cuộn xoáy của cô. Hấn hôn lên bên trên “cô bé” của cô với hi vọng xoa dịu được nỗi sợ trong cô. Chuyện này sẽ chỉ hơi-đau-một-chút. Hấn sẽ khiến cô cảm thấy sung sướng. Hấn sẽ trao cho cô xúc cảm mà cô xứng đáng được có.

Khi cảm thấy hai đùi cô đã khê tách ra, chừa đủ không gian để di chuyển, hắn hạ đầu xuống và để đầu lưỡi mình lướt từ đáy khe hở lên đến hạt đậu nhỏ cứng rắn nơi cửa mình của cô trong một chuyển động chậm rãi, chắc chắn, khiến cô phải rên rỉ và mở ra cho hắn nhiều hơn. “Có muốn tôi dừng lại không?” hắn thì thầm trên cánh môi ẩm ướt của cô, nhưng lại chẳng có ý định làm như đã nói.

“Mẹ kiếp, không. Em sẽ giết anh đấy.” Cô nói với vẻ thành thật đến độ Caleb không thể ngăn mình bật cười khùng khục trên đùi cô.

“Em học cách nói chuyện đó ở đâu vậy?” hắn dụ dằng trêu. Cô đáp lại bằng cách khê đẩy hông lên cao. Cô hơi nhăn mặt và cả hai chột nhó ra tình trạng thương tích của cô. Không muốn cô phải yêu cầu lần nữa. Hắn vuốt ve chân cô và đẩy lưỡi vào sâu hơn, thăm dò, mút những nếp gấp sâu, hồng hào của cô vào miệng.

Trong vô thức, cô cố né khỏi miệng hắn. Không phải do cô không thích, hắn biết là thế, mà là do cảm giác bị liếm láp và mút mát cùng lúc gần như là quá sức chịu đựng. Tâm trí hắn vẽ nên hình ảnh vật đàn ông của mình nằm trong miệng cô, phần đỉnh được liếm láp bởi chiếc lưỡi mềm mại của cô, và hắn rên rỉ. Hông đưa đẩy thật mạnh trên giường, nhưng hắn vẫn tập trung vào khoái cảm của cô. Hắn hơi nhồm dậy một chút, để cho cô điều chỉnh tư thế trước khi kéo cô vào thật sát và lặp lại hành động trước đó.

Cô thở dốc, rên rỉ và đưa đẩy nơi nữ tính của mình trên đầu lưỡi háo hức của hắn, và lần này chẳng hề có suy nghĩ đau đớn nào cả. Chỉ có khoái lạc.

Những ngón tay hắn tìm thấy và mở rộng cô hơn. Bên trong những nếp gấp ẩm ướt, hắn tìm thấy lối vào nhỏ xíu của cơ thể cô. Hắn liếm láp nơi đó và cô rùng mình. Hắn thấm ướt đầu ngón tay đặt trên cửa mình cô, yêu cái cách cô rên rỉ và quằn quại. Cô kêu lên, “Caleb,” và rồi hai tay cô vớ ra, ấn những ngón tay hắn lên da thịt mình, cầu xin một điều mà cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ. Bàn tay cô siết lấy tay hắn, “Cảm giác thật...chúa ơi. Em nghĩ...” Và phần còn lại bị bỏ lửng khi tay hắn xoa sát khe hở của cô, còn miệng thì mút lấy những ngón tay cô.

Hắn cảm thấy ‘cô bé’ của cô đập rộn lên dưới tay mình và ước gì có thể nhìn thấy được điều đó, những thớ cơ bé nhỏ đang co thắt. Nơi nữ tính của cô để lộ sự ẩm ướt lên giường. Hắn cũng liếm sạch nơi đó nốt. Nhưng chuyện này không phải cho hắn.

Trong một lúc lâu, hắn nằm áp má lên đùi cô, thở hổn hển và hực hơi, cũng giống như cô đang hổn hển và hực hơi vậy. Tay cô chậm chậm di chuyển và hắn gần như đã thở dài khi cô luồn những ngón tay qua mái tóc hắn. Mặc cho “cậu bé” có cảm giác như vừa bị đâm thẳng vào, hắn vẫn ước sao khoảnh khắc này có thể kéo dài lâu hơn. Hắn không dám chắc động cơ khiến cô muốn quan hệ với hắn là gì, đặc biệt là sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra giữa họ và trong nhiều giờ trước đó khi hắn có thể đến gần hơn với cô, song hắn lại không thể chối bỏ rằng việc đó đã thay đổi đôi điều trong hắn. Theo một cách nào đó, hắn đã coi thường cô, và cô đã tìm được cách gây ảnh hưởng lên hắn. Vào lúc này, hắn chẳng thể bắt mình quan tâm được, nhưng sớm thôi, chuyện sẽ trở nên cực kì hệ trọng.

“Còn anh thì sao?” Lời lẽ thật uể oải, và hắn ngờ rằng cô chỉ đang tỏ ra lịch sự mà chẳng hề có ý định nhúc nhích chứ đừng nói gì đến giúp hắn thỏa mãn.

Hắn mỉm cười. “Đừng lo cho tôi. Tôi không có xu hướng hành động vị tha đâu, vậy nên hãy cứ cùng hưởng thụ khoảnh khắc này thôi.” Hắn nhìn lên đúng lúc cô mỉm cười với chính mình rồi nhẹ nhàng gạt đầu và chìm vào giấc ngủ.

Hắn nhắc người dậy khỏi giường khê khàng nhất có thể và tóm lấy mấy tấm ga sạch đã mang vào trước đó. Chiếc chăn bông rất sạch sẽ, vậy nên hắn chẳng buồn dịch chuyển cô mà chỉ đắp

nó lên người cô rồi trèo lên nằm cạnh, vẫn mặc nguyên quần áo. Hấn nuông chiều bản thân trong nhiều phút, chỉ đơn giản là nhìn cô, bỏ qua những vết thâm tím.

Một tiếng bíp khó chịu kéo hấn khỏi dòng suy tưởng. Hấn muốn hôn cô. Hấn muốn cởi bỏ quần áo và cọ xát vật đàn ông của mình lên làn da mềm mại của cô. Hấn muốn ở bên trong cô.

Hấn giữ người rồi ngồi dậy để nhặt chiếc điện thoại từ dưới sàn lên. Có một tin nhắn vừa đến:
R: TA ĐANG BAY TỚI. SỚM GẶP LẠI.

Hấn cảm thấy choáng váng, sau đó là giận dữ, rồi là muốn la hét và quăng hết đồ đạc ra khắp phòng, và rồi...một sự mất mát vô cùng, vô cùng sâu sắc. Hấn nghĩ về ba tuần rưỡi vừa qua cùng với Livvie và quãng thời gian lúc này đã mất đi của họ. Tất cả nợ nần chất chồng trên đầu hấn. Hấn ngó trân trân vào tin nhắn, cảm thấy...không gì cả. Nhìn Livvie say ngủ khiến cơn thịnh nộ đang cuộn xoáy và sục sôi trong hấn trôi đi mất.

Rafiq, hấn nghĩ, Rafiq. Mọi chuyện đang trở nên phức tạp hơn hấn nghĩ. Khi nhìn vào cô gái đang ngủ trên giường, chỉ có duy nhất một ý nghĩ thâm nhập vào tâm trí hấn. Mạnh mẽ lên. Suy nghĩ kia là dành cho hấn hay cô gái đây, hấn chẳng buồn đoán nữa. Chỉ biết rằng lúc này hấn rất muốn trở về giường và vờ như vài phút vừa qua chưa từng xảy ra.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>